Valerie Theriet
KREV
PREDÁTORŮ 3
Thanatova kletba, návrat čaroděje

Valerie Theriel

KREV PREDÁTORŮ 3

Thanatova kletba, návrat čaroděje

Copyright
Autorka: Valerie Theriel
Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou
1. elektronické vydání
Praha, 2017

ISBN:
978-80-7512-770-9 (ePub)
978-80-7512-771-6 (mobipocket)
978-80-7512-772-3 (pdf)

Díl 3:
Thanatova kletba, návrat čaroděje

MOTTO:

„Každá zbraň se jednou obrátí proti svému tvůrci.“

1. KAPITOLA – ŽENA Z MLHY

Jonas vystoupil z vlaku, sundal si z ramenou batoh a zvedl si límec od kabátu. Pak pohlédl na hodinky, povzdechl si a usadil se na lavičce. Bylo ještě chladné ráno a všude ležela mlha, hustá jako kaše. Jeho rodiče, kteří ho tady měli čekat, se zřejmě opozdili. Nebylo divu. Muselo se jim v ní špatně cestovat. Tak se rozhodl počkat a mezitím přemýšlel o tom, co udělá dále se svým životem.

Poslední rok strávil na cestách po celém světě. Jako by si potřeboval nějak vynahradit dětství a dospívání, strávené výhradně v lese, kde žil s rodinou. Z jistého důvodu příliš neopouštěl místo, schované hluboko v lesích. Ale potom se i přes protesty rodiny rozhodl poznat svět. Část cesty strávil v civilizovaném světě a část v nejchudších oblastech. Všude vstřebával nové znalosti, avšak hlavně pomáhal tam, kde to šlo. A to tím, v čem byl dobrý. Léčitelstvím. Tuto schopnost měla jeho

rodina po generace. Částečně jako by v tom byla i jistá magie, ale hlavně zkušenosti. Tím si vlastně i vydělával na živobytí.

V poslední době ho však něco nutilo k tomu, vrátit se do rodné země. Jonas měl neodbytný pocit, že prostě musí odjet domů. Sdělil to telefonicky rodičům, kteří měli samozřejmě velikou radost, že ho uvidí. Slíbil jim, že nějakou dobu zůstane doma. Neviděl je dlouhé měsíce a už se na ně velmi těšil. Na zbytek věcí ve své rodné zemi však ne.

Ačkoliv byla doba značně moderní a ve světě vládla pokročilá technika, zde se ještě stále držel temný středověk. Alespoň v některých oblastech. Tato země byla totiž zvláštní tím, že ji neobývali pouze lidé. Byli zde upíři, a to několik druhů. Většina z nich byla obyčejná, ale i oni byli nebezpeční. A pak tu byli i jiní. Šlechta. Zaměstnávali hromadu lidí, kteří jim poddajně sloužili, což ovšem nebylo nejhorší. Rovněž jim však poskytovali k obživě svou krev.

Jonas to nikdy nechápal a pohrdal těmi, kteří se před upíry plazili. Jenomže jemu se to dobře říkalo, když ho ty stvůry nemohly ovládat. Měl totiž už od narození něco, co měli jinak pouze čistokrevní upíři. Mentální štít. Takže mu nemohli číst a ani ovládat myšlenky. Také byl dost silný a jeho rodina žila na místě, kam by se žádný upír nikdy nedostal. Proto před nimi byli v bezpečí. A právě z toho důvodu ono místo příliš často neopouštěli. Tradovalo se totiž, že pokud upír jednoho z nich objeví, okamžitě ho zabije. Oni je navíc vycítili, ale to tady dokázal každý člověk. Jejich životy už byly s upíry tak propojené, že to nešlo jinak.

Jak tak Jonas mimoděk přemýšlel o upírech, z ničeho nic zesílil vítr a udělalo se velmi chladno. Mladík se celý zachvěl a schoulil se do sebe. Roztřásla ho zima a on zatoužil po teple domova. Místo toho mu ale při dalším závanu větru přistálo na tváři něco studeného. Strhl si tu věc z obličeje a nechápavě zíral na

kus jakési bílé látky. Nebyla jen tak obyčejná. I když byl muž a v šatech se moc nevyznal, pochopil, že to je kus nějaké bílé krajky, a to velmi luxusní.

Při pohledu na látku se mu zdálo, že uslyšel nějaký hlas, který jako by mu šeptal přímo v duši a říkal: „Jonasi! Vrátil ses domů a již brzy najdeš svůj osud. Vzpomeň si! Připomeň si ten sen."

A on si skutečně vzpomněl. Vybavil si noc, kdy mu byly asi tři roky a on se vzbudil hrůzou. Zdálo se mu o krásné černovlasé ženě, která se zrovna vdávala za mohutného, vysokého a pohledného muže. Jenomže on nebyl obyčejným člověkem. Jak totiž chlapec spatřil v následujícím obraze, změnil se ten muž poté do upíří podoby a pil její krev.

Jonas si tohle nevybavil už léta, avšak nyní se mu to v mysli objevilo tak jasně, jako by se to stalo včera. Znova se zadíval na ten kus bílé látky.

„Vypadá to jako ze svatebních šatů!" napadlo ho.

Potom si uvědomil, že ta vidina tehdy pokračovala a on v ní spatřil tu ženu, jak vystupuje z mlhy. Rozhlédl se kolem a viděl, jak na nádraží kmitají nějací lidé. Očividně to bylo něčí služebnictvo. Ti lidé se totiž potili s mnoha kufry. Ty pak nosili do jakéhosi velmi zvláštního vagónu na konci vlaku, jenž se brzy chystal k odjezdu pryč ze země. To však mladý muž sotva vnímal, poněvadž byl v šoku.

„Jak jsem na tento sen mohl zapomenout? A proč jsem si na něj vzpomněl právě dnes? Kdo je ta žena a jakou úlohu má v mém dalším životě?" uvažoval a nemohl to pustit z hlavy.

Kdyby byl jenom nějaký zcela obyčejný muž, asi by nad tím mávl rukou a pousmál se, ale Jonas byl z rodu velmi zvláštních lidí. Čarodějů. Věřil v kouzla, věštby a podobné věci. Proto ho ta vidina tak zarazila. Navíc měl pocit, jako by ho zasáhla přímo do srdce. Tak tam jen strnule seděl a zíral na lidi, kteří se postupně zase vytráceli, až tam nezbyl ani jediný.

Mlha se stále valila všude kolem a bylo vidět stěží na krok. Jonasovi rodiče se pořád neobjevovali a on už začínal být netrpělivý. Starý sen ho dost vyděsil a zmátl. Mladík sice nebyl žádný strašpytel, ale nyní ho zaplavily divné pocity jakéhosi předurčení. Ty vyostřily jeho smysly a zároveň mu znehybnily reflexy. To však ještě nebylo nejhorší. Stalo se totiž něco, co mu v jeho stavu dost přitížilo.

Čekající Jonas náhle pocítil upíří přítomnost! Bylo to po dlouhé době v cizině, kde nic takového nebylo, a proto ho to doslova ochromilo. Navíc poznal, že to není jenom jeden z nich, ale je jich víc. V té mlze ale zatím nikoho neviděl, přičemž oni, pokud ovšem byli čistokrevní, naopak ano. Nevěděl, co má dělat, a tak jenom tiše seděl. Doufal, že si ho ty stvůry nevšimnou.

Jonas se znepokojeně otočil směrem, odkud to přicházelo. Vzápětí zjistil, že jeho sen ožil. Alespoň ta poslední část, kdy viděl ženu, vystupující z mlhy. Jen pár metrů od něj se z ní totiž vynořila upírka. To mu bylo ihned jasné, protože to z ní cítil. Co ho však ohromilo, byl fakt, že jen stěží připomínala jednu z těch stvůr.

Navíc ji poznal, což ho dorazilo. Byla to evidentně ona. Jeho neznámá ze snu. Krásná mladá žena s dlouhými černými vlasy. Měla na sobě nádherné a už na první pohled drahé šaty a spoustu šperků. Její tvář byla smrtelně bledá a vážná. Vlastně mu spíše připadala smutná. Odrážela emoce, což přihlížejícího mladíka nesmírně překvapilo. Když si navíc uvědomil, s jakou jistotou se při té špatné viditelnosti pohybovala, bylo to ještě podivnější. Nepochybně tudíž byla čistokrevná.

Jonas sledoval tu ženu upřeným pohledem, čehož si ona naštěstí nepovšimla. Její myšlenky zjevně dlely úplně někde jinde. Zamířila přímo k tomu luxusnímu vagónu na konci vlaku, kde čekali nějací lidé, kteří posléze zmizeli vevnitř. I on dobře věděl, že je to vůz, určený pro cesty upíří šlechty. Tato žena tedy podle všeho byla kněžna nebo konkubína knížete. Pohlédl na její levou

ruku, když ho míjela, a spatřil ohromný diamantový prsten. Byla to tedy kněžna. Stále tu ale byla přítomnost jiných upírů a on čekal na dalšího z nich.

Náhle se z mlhy vynořili rovnou dva Dospívající chlapec a dívka. A za nimi šel svalnatý tmavovlasý muž se zachmuřeným obličejem. Ten už však rozhodně čistokrevného upíra připomínal. Vypadal velmi chladně a také mocně. Jeho tělo bylo vysoké a urostlé a výraz připomínal dravce. I ten byl mladíkovi známý ze snu. Byl to právě onen upír, který si ji v něm bral a potom se jí v té další vidině zakusoval do krku a pil její krev.

„Její manžel. Kníže," pochopil lidský mladík.

Při tom se otřásl a doufal, že si ho procházející upír nevšimne. Potom se tam objevili další čtyři upíři! To už se k lavičce málem tiskl strachy. I tak si všiml, že všichni jdou poněkud nejistě. Nebyli tedy čistokrevní, jak mu potvrdil výkřik jedné z žen, která klopýtla.

„K čertu! Zatracená mlha!" zaklela nahlas.

Hrozivý čistokrevný svalovec se hned poté otočil a řekl: „Dej pozor, sestřičko! Pojď, chyť se mě, já tě povedu."

Mladá žena se pro změnu zasmála se slovy: „Díky, Dragoniane! Nerada bych si tu zlomila nos."

„Dragonian!" zachvěl se v duchu Jonas.

Bylo to jméno, které děsilo celou jeho rodinu. Dál se však silou vůle držel a prohlížel si ty ostatní upíry. Ona mladá žena, kterou děsivý upíří kníže uchopil za ruku, měla také černé vlasy. Ale v obličeji byla podobná muži, který kráčel za ní, zavěšený do jiné ženy. Ten svým vzhledem Jonasovi přímo vyrazil dech.

Byl ještě svalnatější než Dragonian, ale v jeho tváři nebyl ten chlad, který dělal upíra upírem. Vypadal lidsky.

I další, velmi hezký černovlasý muž, co původně doprovázel klopýtající ženu, nevyhlížel nijak hrozivě. Měl rovněž docela laskavý výraz. A žena, kterou si mladík prohlédl jako poslední,

byla velmi podobná té, jež se jako první vynořila z mlhy. Přesto však měla v očích jakousi podivnou zralost.

I když si však byly velmi podobné, Jonas by je od sebe okamžitě rozeznal. Už proto, že tato žena vypadala už na první pohled šťastně. Držela se paže toho impozantního svalovce, který měl erbovní prsten a meč, stejně jako druzí dva, a přímo zářila štěstím. To poznal i v mlze a na dálku.

Ani jeden z těch upírů Jonasovu přítomnost naštěstí nezaznamenal, tak mohl nerušeně sledovat, co se dělo na nástupišti. Brzy pochopil, že to odjíždějí ti dva dospívající upíři. Ta krásná žena jistě musela být jejich matkou. Tiskla je totiž k sobě a usedavě plakala. Jonas si vzpomněl na stejné chování u své matky a soucítil s ní. Všiml si však, že její manžel zřejmě ne. Stál kus od ní a tvářil se znepokojeně. Potom se on sám nesmírně klidně rozloučil s dětmi a zůstal na nástupišti, zatímco všichni ostatní upíři vlezli do toho vagónu.

Upíří kníže začal chodit po peróně. To Jonase znervózňovalo. Dostal strach, že si ho všimne a třeba mu nějak ublíží. Vypadal skutečně dost strašlivě. Naštěstí se vzápětí z vagónu vynořila jedna z žen. Konkrétně ona tak šťastně vyhlížející dvojnice jeho manželky.

Jakmile ji Dragonian spatřil, vystartoval k vagónu a dvorně jí pomohl zdolat příkré schůdky, kterými se tam upírka dostala.

„Taky by sis už mohla zvyknout nosit při takových příležitostech jiné boty! Ty tvoje vysoké podpatky už ti přece nadělaly v tomto směru dost problémů. A ty se v nich stále tvrdohlavě někam ženeš, anebo lezeš po plotech. Jednou na to doplatíš, Alexandro," poznamenal při tom vážně.

Žena se usmála a odvětila: „Snad si nemyslíš, že ve svém věku změním své zvyky, Alterie?"

Mezitím sestoupila na perón a tam se ihned pustila ruky svého společníka, přičemž se znova ozvala: „Ty nechceš vidět

zařízení toho vagónu? Je úplně nový, i když je to přesná kopie toho původního. Stejným jsme kdysi přijeli s Tristanem, když jsme se vrátili sem. Tam jsem mu sdělila, že čekám Amber, a prožili jsme krásné i zajímavé chvíle, protože on byl ještě poněkud nevědomý a tak sladký! Je to tam skutečně moc hezké a pohodlné. Tvoje děti se povezou tak, jak se na knížecí potomstvo sluší, takže můžeš být spokojený. Ale snad by tě ještě rády viděly, než…“

V té chvíli ji kníže přerušil slovy: „Proč mám pocit, že se mě chceš zbavit, Alexandro? Copak tu hodláš zůstat sama v té mlze? Mohl by ti někdo ublížit! Víš přece, že lidé jsou v poslední době divní. Dokonce už se stalo, že zaútočili na upíra. Časy se nepříjemně mění a já jsem na jednu stranu i rád, že budou mé děti nyní mimo zemi. Ubudou mi další starosti s tím, jak svou rodinu a příbuzenstvo ochránit. Adrian mi s tím moc nepomůže. A pak jste tu vy tři, ženy. I když Amber šermovat umí. A Tristan. Jsme na to v podstatě dva. Měla bys začít být opatrnější, Alexandro.“

„O mě si starosti nedělej, Alterie. Já s lidmi vycházím dobře. Kromě toho, co našinec nadělá, pokud se ho někdo odhodlá zlikvidovat? Musíme se k nim prostě jenom chovat slušně a ono je to zase přejde. Lidská důstojnost nesmí být pošlapána, jinak zde skutečně dojde ke vzpouře,“ odpověděla mu klidně ona.

„To snad nemyslíš vážně? Jsme přece upíři! Věčně mladá a téměř nesmrtelná rasa. Oni jsou jenom lidi! Proč bych jim měl projevovat nějakou úctu, když já jsem urozeného původu a žiju věčně?“ reagoval na to podrážděně kníže.

„Právě proto! Jak by ti bylo, kdybys stárnul, a viděl někoho, kdo je tak starý jako ty, a přitom vypadá, jako by právě ukončil pubertu? A pokud se ještě navíc nad tebe povyšuje a dává ti najevo to, že jsi méněcenný, vyvolá to v tobě přece jistě zlost, ne? Představ si to ty, který jsi dost prchlivý, a tvá krev má ve zvyku vzkypět tak, že se před tebou ostatní třesou,“ vysvětlila mu dost přesvědčivě Alexandra a Jonas s ní v duchu naprosto souhlasil.

Kníže Dragonian se zarazil, načež se jí otázal: „Ty se přede mnou netřeseš, nebo snad ano? Přece dobře víš, že nemáš důvod se mě bát, Alexandro."

Jonas si všiml, že se čistokrevnému upírovi vkradla do hlasu jakási něha. Spatřil, jak se ta žena ihned uvolněně zasmála.

„Už jsem to před tebou několikrát dovedně ukryla, ale to je dávno. Teď jsme příbuzní a přátelé. Nemám důvod se tě bát, Alterie. Ale někdo jiný by rovněž neměl. Nechci se do toho míchat, ale mým názorem na výchovu tvých dětí je, že jsi na ně až příliš tvrdý. Alexander a Adriana vědí, že je miluješ, ale přáli by si, abys jim to dal více najevo. Nemusíš jim pořád připomínat jejich původ a povinnosti. Alexander je přece silný a šermovat už se dávno naučil. A Adriana je žena, která touží po tom, aby jí muž, kterého obdivuje – její otec – dal někdy najevo, že ji má rád. Sám přece víš, jaký vztah spolu mají Tristan a Amber! Mohl bys také…" sdělila mu, ale nedořekla.

Dragonian ji totiž netrpělivě umlčel mávnutím ruky, zamračil se a opáčil: „Vím, jak jsi na večírku před odjezdem dvojčat mluvila s Alexandrem o tom, že jsem měl těžké dětství a naučil se tudíž potlačovat projevy citu, a říkala jsi jim oběma, že je mám rád. Nemám nic proti tomu, aby ses ty projevovala jako člověk, ale oni by se měli naučit skrývat své emoce. Stejně jako jejich matka. Vůbec se mi nelíbí, jak se Alessia chová před obyčejnými lidmi, Alexandro. Jsi její matka, tak bys jí snad mohla domluvit a poučit ji o tom, jak by se měla chovat, když je kněžnou."

Alexandra se rovněž zamračila a vypálila: „Alessia je už dospělá žena a já ji nemíním vychovávat. Také ji odmítám učit potlačovat své city! Jsem hrdá na to, jak je i přes svou čistokrevnost lidská a laskavá. Já si na této vlastnosti přímo zakládám a přitom jsem o mnoho cyničtější, než má hodná dcera. Můj manžel se také nechová pouze jako upír. Vyjadřuje své emoce, a to je moc dobře, protože bych vedle sebe nikoho chladného

nesnesla. A tebe nechápu, Alterie. Jsi už přece tak dlouho přítelem nás se smíšenou krví a stále si nemůžeš zvyknout na lidské projevy. Co ti tak může na Alessiině chování vadit? Je to příkladná matka a oddaná manželka. Ve společnosti se chová vybraně a ani jednou tě nijak nezostudila. Tristan mi nikdy ani slůvkem nevyčetl věci, které by si tu jiná žena mohla dovolit jen stěží, a ty jsi vůči mé dceři stále tak nerudný, kníže. Je to tvá žena, a ne služka, tak ji nepoučuj o vhodnosti jejího chování. Určitě by to nepřijala s vlídností. Ty se klidně chovej tak, jak chceš, ale nám s tím dej laskavě pokoj. To, že ty sám jsi studený, čistokrevný čumák…“

Dragonian ji opět ani nenechal domluvit a vybuchl: „Já nejsem zdaleka tak studený, jak si myslíš! Dokážu to však skrývat na veřejnosti a neukazovat tak své slabiny. Zrovna ty bys to měla pochopit. Nedělala jsi to takto snad kdysi ty sama, když jsi to pokládala za nutné? Skrývala jsi z určitých důvodů své emoce, a zvláště před lidmi, ne? Tak mě nepoučuj, Alexandro. A když už jsme u takových věcí, jako jsou projevy citu, rád bych ti k tomu také něco…“

Kníže však nedomluvil, protože se z vagónu vynořil ten svalovec s laskavým obličejem a za ním se hrnul i druhý muž a obě ženy. Svalovec seskočil dolů a pomohl ostatním. Potom se v oknech objevily obličeje dospívajících dvojčat a všichni jim mávali na rozloučenou.

Nato vlak odjel a svalovec promluvil: „Tak a co teď, rodino? Co se mě týče, nějak se mi nechce jít spát. Jsem z toho jejich odjezdu poněkud naměkko. Ani se mi nechce věřit, jak moc mi budou chybět.“

Při své řeči objal jejich nyní opět vzlykající matku a přitiskl ji k sobě. Úplně zmizela v jeho svalnatých pažích, jak si Jonas všiml.

„Vím, že se s tím musím smířit. Dorůstají a jednou budou dospělí. Ale srdce se mi stejně svírá bolestí, strýčku,“ svěřila se mu smutným hlasem.

„No tak, Alessio! To bude dobré! Co kdybys vyrazila do města na nějaké nákupy a zabavila se tak? Když už jsme urazili takovou cestu a jsme tady, můžeme se trochu povyrazit, ne? Já tedy rozhodně. Kdo jde se mnou?“ navrhl muž, kterého oslovila strýčku.

Dragonian mu ihned ponuře odsekl: „Já jdu ale domů a spát. Jít ve dne mezi lidi mě moc neláká.“

Jeho žena se na něj vylekaně podívala a hlesla: „Já nevím, jestli mám jít, nebo jet domů.“

Přišla k ní Amber, která ji konejšivě objala a vyzvala ji: „No tak Alessio! Pojď s námi! Otec má pravdu, zabavíš se tím. Odvezeme tě pak domů.“

Tristan mezitím přistoupil k Alexandře a zeptal se jí: „Co budeš dělat ty, miláčku? Chceš jít se mnou nebo už pojedeš domů?“

„Já Alexandru odvezu, pokud se rozhodne jet domů. Ty si určitě vezmeš svou limuzínu,“ nabídl se ihned kníže Dragonian.

„To víš, že jdu s tebou, Tristane! Dáme si někde něco dobrého k jídlu a potom se zajdeme podívat na nějaké knihy, ano? Dávno jsem nic nového nečetla. Nenecháš mě před spaním číst,“ prohlásila upírka.

„Jak to, že tě nenechám číst?“ podivil se Tristan.

„Nenecháš. Schválně si sundáš košili a já se pak nemůžu soustředit na čtení,“ usmála se škádlivě kněžna.

Jonas šokovaně sledoval, jak se tento upíří pár vzápětí objal a ostatní upíři ty dva s úsměvem pozorují. Až na hrozivého Dragoniana, který se dost rozmrzele rozloučil s ostatními a vydal se pryč. Ostatní už se také chystali k odchodu. Mlha se ještě zcela nezvedla a mladík sledoval, jak v ní postupně mizí upír za upírem.

Jako poslední tam zůstala ta žena, která se z ní jako první vynořila. Jonas náhle pocítil, jak se mu rychleji rozběhlo srdce. Měl hroznou chuť vstát a jít za ní. Málem už se neovládl a zavolal na ni jménem, které znal z rozhovoru její matky s tím strašlivým upírem

– Dragonianem. Nyní už tedy věděl, kým ta žena je, jenom netušil, jakou by to mělo mít souvislost právě s jeho osobou. Jen mu to nepříjemně připomnělo jistou událost. Velmi smutnou a tragickou záležitost v jeho vlastní rodině. Přesto se však neudržel a propaloval tu upírku pohledem.

Krásná upíří kněžna zatím pohlédla do dálky, jako by chtěla ještě naposledy zahlédnout vlak, jenž odvezl její děti a už tam dávno nebyl. Pak si zhluboka povzdechla a otočila se k odchodu. V půli pohybu ale strnula, protože si všimla Jonase. Ten ztuhl, když mu poté na krátkou chvíli věnovala nepřítomný pohled svých smutných očí. Načež sklopila hlavu a zmizela zpět v té mlze.

Mladík měl při jejím pohledu pocit, jako by přímo v duši vnímal její smutek, jenž ho zasáhl a rozlítostnil.

„Alessia. Kněžna Dragonianová. Upírka," říkal si.

Nešťastně se díval na ten útržek bílé látky, který posléze uschoval do náprsní kapsy své bundy. Bylo mu zle na duši, jako by ho tam tížil balvan. A on dobře věděl, čím to je. Začalo to přesně ve chvíli, kdy mu ta krásná upírka zmizela z očí. Vnímal bolestnou ztrátu. Zhluboka si povzdechl a trápil se tím.

Naštěstí ho brzy vyrušil příchod toužebně očekávaných rodičů, kteří mu po bouřlivém přivítání vylíčili: „To je hrůza! Skoro není vidět na krok a my jsme se sem nemohli dostat. Navíc tu bylo plno upírů a báli jsme se o tebe. Nejdříve šel jeden, který vypadal hrozivě. Málem do nás vrazil a vrčel na nás. A pak jich odtud vyšlo rovnou pět! Ti nás ale naštěstí slušně obešli. Byla to podle všeho upíří šlechta. To však na věci nic nemění. Už abychom byli pryč, Jonasi."

Jejich syn se pousmál a vydal se za nimi k autu. Tam ještě stačil zahlédnout tu ženu, jak nasedá do auta k ostatním. Její strašlivý manžel mezitím odjížděl v jiném autě domů. Upírka měla stále smutný pohled a on ze své mysli nemohl dostat její obraz ani při cestě domů.

2. KAPITOLA – MATEŘSKÉ OBAVY

Alessia seděla v kavárně a přihlížela tomu, jak si její matka, sestra, strýc a švagr pochutnávají na kávě a zmrzlině. Tohle ji nyní uvedlo do ještě většího pocitu smutku. Už delší dobu jí vadilo, že je čistokrevná, a nemůže proto dělat věci, které přísluší lidem nebo upírům se smíšenou krví. Tak se snažila potlačit slzy a přát jim to potěšení. Alexandra nějak vycítila její žal a položila svou ruku na její, aby ji tím podpořila.

„Vím, že jsi smutná z odjezdu dětí, ale můžeš je přece kdykoliv spatřit přes počítač, ne? Mají s sebou spoustu sluhů a zařídí si veškeré pohodlí. Oni se tam neztratí, neboj se! A ty se tady zatím určitě nějak zabavíš. Můžete si s Alteriem udělat druhé líbánky!“ pronesla k ní poté konejšivě.

Alessia jen suše polkla a mlčky přikývla, přičemž k matce vyslala tak smutný pohled, až ji zamrazilo. Nemohla však na to ihned reagovat.

„Tak, milé dámy, my vás teď s Adrianem opustíme! Jdeme se podívat do obchodu, který by vás nijak nezajímal. Nakoupíme nějakou techniku a vy si tady zatím probírejte ty své holčičí záležitosti,“ upoutala ji slova jejího manžela Tristana.

Alexandra se zachmuřila: „Takže místo toho, abych šla spát, vylákal jsi mě do města, kde mě klidně necháš! A sám…“

„Miláčku, právě jsem se tě chtěl zeptat, kolik času budeš potřebovat na své nákupy. Rád bych pak s tebou totiž obědval v hotelu. Chci ti poskytnout trochu oddechu od mé osoby, ale ne na moc dlouho. A po obědě se můžeme prospat v našem pronajatém pokoji,“ přerušil ji nevzrušeně Tristan.

Alexandra už se jen pousmála a mnohoslibně řekla: „Budu tě tam už čekat. Nebo ty mě, ano? Nemusíme ani chodit do restaurace, Tristane.“

Jeho oči divoce a radostně zasvítily, když ji políbil na tvář. Následně se i s druhým upírem vzdálil. V kavárně zbyla pouze matka a její dvě dcery.

Po jejich odchodu Amber s úšklebkem poznamenala: „Zase budete řádit v hotelu? Divím se, že vám tam ještě nezakázali vstup.“

„Je to upíří hotel, takže nejsme sami. Kolikrát jsme v poklidu jedli a odvedle slyšeli známé zvuky upíří přízně. Některá knížata mají tajné konkubíny. Třeba ty někoho jiného. I kněžny si tam prý vodí milence. To jsem alespoň slyšela. Takže se tam tvůj otec a já lehce ztratíme,“ pokrčila rameny Alexandra.

„Vy se neztratíte nikde. Ráda ale vidím, že se otec vůbec nezměnil a jste šťastní. Nic mě netěší víc. Jenom bych ještě chtěla dítě. Už jsem se rozhodla. Půjdeme s Adrianem na vyšetření ohledně plodnosti. Já zjistím pravdu. Chci vědět, kdo z nás může za…“ svěřila se jí Amber, když tu se obě zarazily.

Spatřily totiž, jak se Alessia rozplakala a zoufale ze sebe vyrazila: „Zato Alterius se změnil! Je strašně chladný. Vůbec neprojevuje city. Nejen k dětem, ke kterým je tvrdý, ale i ke mně. U nich aspoň cítím, že je má rád, ale já tu jistotu nemám.“

Alexandra ji vzala kolem ramen a konejšila ji: „No tak, neplač! Víš přece, že on nerad projevuje city. Nic jiného v tom není. Po takové době je přirozené, že k sobě manželé trochu ochladnou. Ale teď se to možná zlepší, když se budete snažit. Promluv s ním o samotě a dej mu najevo, že by sis přála…“

Nedomluvila, protože se její dcera vzpamatovala a vypálila: „Mám nápad, matko! Vypůjčím si ten váš pokoj, kde se zřejmě dějí zázraky. Koupím si taky nějaké super prádlo. Něco takového, jako máš ty. Víš, takové to, v němž jsi kdysi odrovnala mého

čistokrevného děda tak, že se chytil do pasti. Pozvu tady Alteria a uvidíme, co udělá. Je to už dlouho, co mi projevil svou přízeň, a tohle možná zabere. Určitě ano."

Alexandra kupodivu její nadšení nesdílela a vážně jí oponovala: „Myslím, že to není dobrý nápad. Znám Alteria. Není ten typ, aby toužil po tom…"

Alessia se kupodivu rozběsnila: „Je to můj manžel! Já ho znám lépe než ty! To, že tě kdysi dávno chtěl uchvátit, ještě neznamená, že ho máš přečteného. Udělám to, už jsem se rozhodla! Když mi nepůjčíš ten pokoj, objednám si jiný. Jdu nakupovat. Sama!"

Navztekaně vstala a vydala se pryč, na což Amber zareagovala: „Asi je na tom hodně zle, když se tak rozčílila. Tohle jí není podobné. Chudák sestřička! Tak Dragonian je na ni moc tvrdý, mizera jeden! Zřejmě mu budu brzy nucena sestersky domluvit. Až ovšem vyřeším své vlastní starosti. Doufám, že to vše bude v pořádku a já budu mít konečně děti. Co je proti tomu nějaký bezcitný Dragonian, když s ním má Alessia dvě krásné děti!"

Alexandra pouze přikývla a povzdechla si. Začala mít divný pocit z toho, že obě její dcery něco řeší, a chování Dragoniana se jí vskutku nelíbilo.

Alterius Dragonian byl v té době doma, ale nespal. Seděl ve své pracovně a přemýšlel. Vzpomínal na staré události, související právě s Alexandrou. Dávno už si zvykl na to, že nežije sám, jako tomu bylo od jeho osiření v šesti letech až do jeho třiceti pěti let, kdy se oženil.

Alexandru poznal právě, když mu bylo šest let. To ji viděl porodit Alessii a jeho nemístně chamtivý otec tenkrát v podstatě kvůli ní zemřel. Tehdy se vrátil do rodné země úplně sám a musel být silný, aby zde přežil. Deset let nato se ona opět objevila v jeho životě a on ztratil hlavu.

Několikrát se rozhodoval, jestli ji má anebo nemá uchvátit, ale netroufal si. Dala mu jasně najevo, že o jeho přízeň nestojí. Tak se rozhodl počkat a celá léta trpěl samotou při čekání na to, jestli někdo nezabije jejího manžela. A on byl připraven ji před takovým upírem ochránit, což v podstatě znamenalo, že by si ji vzal za ženu.

A pak se stalo něco, co už ji málem vehnalo do jeho náručí. Oba totiž měli sen o Alessii, která porodila člověku znetvořené dítě, a Alexandra zjistila, že si nepamatuje její porod. Jeden upír jí totiž kdysi vymazal paměť. Tehdy konečně chtěla zapudit Tristana a odjet s ním zachránit dceru před oním upírem, který ji ohrožoval, a zároveň tenkrát zabil jeho otce. Tristan tomu však zabránil a on musel odjet sám.

Potom vyjádřila přání, aby se s Alessií oženil, a on souhlasil, poněvadž jejich vzájemná podoba byla přímo ohromující, a navíc mu bylo více než jasné, že Alexandru nezíská. Zpočátku byl spokojený, protože se jim narodila dvojčata a jeho zničující letitá samota zmizela. Ale postupem času zjišťoval, že jeho žena připomíná svou matku pouze vzdáleně. Neměla její povahu a duši. To zvláštní kouzlo, které dělalo osobnost kněžny Alexandry, již vždy nesmírně obdivoval.

Zatímco totiž Alexandra byla divoká tygřice, a to i ve chvílích slabosti, Alessia byla vyděšený uzlíček nervů. To mu vadilo. Stokrát mohl chápat, že její dětství a pozdější život až do doby, než jí zachránil život a proměnil ji na čistokrevnou, nebyly lehké, ale ani to mu nebránilo v postupném ochladnutí vůči její osobě.

V posledních dnech stále jasněji vnímal to, že jeho city k Alexandře vlastně nikdy nezmizely. Pouze byly na nějakou dobu potlačeny. To čistokrevný upír sám se rozhodl k tomu, že nechá svůj život prostě plynout, a uvidí, co mu to přinese. A tak léta plynula a on své pravé emoce ukrýval za téměř nepřetržitě zvednutým mentálním štítem.

Poslední dobou se však upířího knížete zmocňoval vzrůstající neklid. A také vztek, znásobený tím, co si uvědomil. O tom chtěl dnes na tom nádraží mluvit s Alexandrou. Brzy po narození dvojčat totiž ona začala mít jakési psychické problémy. Zdávaly se jí noční můry, které vyvrcholily tím, že si upírka chtěla vzít život. Z nich se dostala až poté, co se s Tristanem vydali na velmi dlouhou dovolenou, kterou pro ně její manžel okamžitě duchapřítomně naplánoval.

Vrátila se už zcela normální, ale kněžnino chování k manželovi starší dcery se vždycky poněkud lišilo od toho, jak se obvykle projevovala. Hlavně v porovnání s tím, jak se chovala k ostatním členům své rodiny. Dragonian nabyl dojmu, že je to úmyslné, a hodlal si s ní o tom promluvit.

Jak tak o tom nyní přemýšlel, vycítil upíří přítomnost a zaslechl hlas své ženy Alessie, která se zřejmě vrátila z města. Mluvila o něčem se služkami a posléze se vydala k němu do pracovny.

Otevřela dveře a zajímala se: „Ty nespíš, Alterie? Já už půjdu na lože. Přijdeš za mnou?“

V jejím hlase zazněla naděje, kterou ale kníže ihned zadusil slovy: „Ještě ne. Mám teď nějakou práci.“

Neprotestovala a odešla. Oddechl si a přemýšlel dál. Netušil, jak se odhodlá k tomu, aby ji zapudil, což si začal v poslední době přát. Tušil, že Alexandra by tím nebyla nadšená. Navíc měla stále Tristana, takže měl mizivou šanci na to, že by chtěla jeho. Vztekle zaťal nehty do dlaní a s vrčením si lehl na gauč v pracovně. Byl totiž skutečně unavený a také smutný z odjezdu svých dětí, jen to nedal před rodinou najevo. Takže za několik minut usnul.

Alessia se umyla a převlékla, načež se odhodlala k tomu, že se podívá za svým manželem. Našla ho spícího na gauči v pracovně a sklonila se nad ním. Kníže se ve spánku usmíval. Napadlo ji, čemu asi. Doufala, že jí vyjde ten plán, který si vymyslela, protože si

s hořkostí uvědomila, jak se jí v poslední době vyhýbá. Povzdechla si a šla do ložnice. Budit si ho netroufla. Znala jeho hněv a bála se ho.

Kdyby věděla, o čem se mu zdá, zuřila by ona sama. Její manžel totiž zrovna snil o svém dávném setkání s Alexandrou na hřbitově, kde si troufl na to, aby ji políbil. Potom se ve snu zamračil, když ji uviděl, jak mu odjíždí pryč. Věděl, kam jede. Za Tristanem. Probudil ho jeho vlastní hněv.

„K čertu se spojenectvím mezi našimi rody! Copak mi ten chlap bude věčně stát v cestě?“ pomyslel si zuřivě.

Zabořil hlavu do dlaní a po chvíli se odhodlal jít do ložnice. Tam se tiše uložil ke spánku vedle Alessie a chvíli ji pozoroval.

„Já k ní vůbec nic necítím,“ uvědomil si v duchu a rychle si zvedl mentální štít, protože viděl, že se probouzí.

„Tak jsi přece přišel, Alterie,“ usmála se.

Natáhla k němu ruce, ale on se otočil a znova usnul.

Alessii to zamrzelo, opět si však netroufala nic říct. Jen polykala hořké slzy.

V tutéž dobu se Amber setkala s Adrianem a vypravili se svým autem domů, přičemž manželka knížeti rozhodně a stroze oznámila: „Domluvila jsem nám schůzku s doktorem na to vyšetření, Adriane. Chci vědět, co je příčinou toho, že ať se snažíme, jak chceme, stále nemáme děti. Už mě to nebaví! Jenom nás vyšetří a vezmou nám trochu krve.“

„Ale Amber, přece víš, jak nesnáším jehly a pohled na krev! Složím se tam,“ namítl pobledlý Adrian.

„Co jsi to za upíra, když nesnášíš krev! Jiní z nás už kolikrát někoho zabili a ty se bojíš i jehel. Prostě tam půjdeš a hotovo,“ ukončila hovor Amber a dál už jen zírala z okna.

Myslela na svého otce a Dragoniana, kteří se ničeho nebojí a jsou silní. Cítila silné znechucení nad tím, jak slabého manžela má

ona sama. Její matka zatím pilně procházela obchody a tím se snažila uklidnit. Neustále musela myslet na Alessii a jejího příliš tvrdého manžela. Také na Amber a její problém. Toto ji zaměstnávalo v myšlenkách tak, že se vůbec nemohla odreagovat a nákupy si patřičně užít.

Kolem poledne dorazila celá uštvaná do hotelu a hned mířila do toho pokoje, který měli s Tristanem trvale pronajatý. Zjistila, že už tam na ni její manžel čeká, zabraný do četby nějaké knihy. Když ji však spatřil, okamžitě vyskočil na nohy a pomohl jí s balíčky.

Alexandra se unaveně složila do křesla a nechápavě zavrtěla hlavou: „Jak to děláš, že jsi pořád tak čilý? Já projdu pár obchodů a jsem ráda, že žiju."

Tristan jen pokrčil rameny a chopil se telefonu, aby jim objednal nějaké jídlo. Náhle z vedlejšího pokoje uslyšeli hlasy, smích a nezaměnitelný hluk, který svědčil o tom, že je tam nějaký milenecký pár.

„Nezaboucháme na ně, ať dají pokoj, že tady vedle jsou důstojní dlouholetí manželé?" nadhodil s velmi spikleneckým mrknutím Tristan.

„Ty tak máš co mluvit! Rozhodně se nechováš jako usedlý stařík, Tristane. Nedávno jsme tu přece byli taky a…" začala Alexandra, když tu ji Tristan zvedl z křesla a navrhl: „Co takhle masáž, unavená stará paní?"

Zasmála se a shodila ze sebe šaty. Usadila se na kraji postele a Tristan se radostně chopil svého úkolu. Masíroval jí šíji a ramena. Předla blahem a cítila, jak z ní uniká napětí.

On se jí starostlivě zeptal: „Netrápí tě něco, Alexandro? Když jsi sem vešla, vypadala jsi ustaraně. Nechceš se svěřit svému masérovi? Představ si, že jsem placený společník pro tvé potěšení."

„To bych s tebou ale dělala něco úplně jiného. Myslíš, že bych se takovému krasavci s něčím svěřovala, místo abych ho využila k účelu, ke kterému je on určen?“ zasmála se pobaveně Alexandra.

Vzápětí se otočila k němu a políbila ho. Už se málem v objetí sesunuli na postel, když je vyrušil hotelový číšník, který jim přivážel objednané jídlo.

Alexandra se rychle oblékla a oba se usadili u stolu, aby se najedli. Při jídle knížeti manželka skutečně pověděla o svých obavách ohledně obou dcer.

„Amber by tak chtěla dítě a já se dost bojím toho, co udělá, pokud se dozví, že je nemůže mít. Anebo Adrian. A navíc je tu ještě Alessia, jejíž manželství je zřejmě v nějaké krizi. Představ si, že po mně chtěla, abych jí půjčila tohle naše apartmá. Chce tady zatáhnout Dragoniana a pokusit se v něm vykřesat dávnou jiskru. Mám pocit, že to není dobrý nápad. On nemá moc smyslu pro humor a je příliš hrdý. Nepochopí to a nepřijme. Naznačila jsem jí to, ale ona mě slovně napadla a odešla,“ prozradila Tristanovi Alexandra a hluboce si povzdechla.

Tristan ji mlčky vyslechl a pak se ozval: „Doufám, že se Amber s Adrianem podaří mít dítě a Alessia snad také vyřeší ten svůj problém s Dragonianem. On se přece nikdy neuměl moc vyjádřit. Možná si myslí, že není třeba dávat své ženě najevo city. Nesnaží se a ona tím trpí. Tvoje starší dcera je příliš citlivá a ta naše zase moc divoká po mně. Ale bude to dobré, uvidíš! Přestaň se tím trápit, jinak se z toho zblázníš. Asi se ti také stýská po dětech, že? Tak, jako mně. Ale dvojčata se na prázdniny vrátí, Amber bude mít dítě a její sestra to s manželem taky urovná, uvidíš. Ještě něco ti schází, lásko?“

Alexandra se usmála a odpověděla: „V této chvíli už nic, můj krásný kníže. Přiznám se, že při představě, že bys mě někdy chtěl opustit, blednou i mé obavy o osud mých dcer. Nebo kdyby se ti stalo něco zlého. Pamatuješ, jak jsem měla po narození dvojčat ty

zlé sny o tvé smrti a takových věcech? Kdyby se tohle stalo skutečností, zbláznila bych se žalem.“

Oba už mezitím dojedli a Tristan při jejích slovech vstal. Přišel až k ní a když se také postavila, pevně ji objal, protože se mu nelíbil její smutný výraz.

„Neboj se, to se nestane. Nedovolím, aby nás někdo rozdělil. Budeme navždy spolu, a dokud to platí, ani smrt mi tě nemůže vzít. Ani mě tobě. Patřím jenom tobě, Alexandro,“ sdělil jí něžně.

A oba upíři, kteří byli manželé už třicet pět dlouhých let, tam stáli v objetí a vychutnávali si blízkost toho druhého. Nezůstalo jen u toho.

„Neměli bychom těm vedle ten jejich kravál oplatit?“ prohlásil po chvíli lišácky Tristan.

„A to si říkáš usedlý stařík!“ ušklíbla se Alexandra, která vůbec nebyla proti.

Vrhli se spolu tedy na lože, kde pak po láskyplných chvílích projevů přízně také usnuli tvrdým spánkem. Domů se dostali až ráno.

Jejich příjezd zaznamenal i kníže Dragonian, který se zrovna rovněž chystal jít spát a právě se jedním okem podíval z okna, když zaslechl přijíždět auto. Alexandra se ze zvyku podívala směrem k jeho sídlu. Když ho viděla, usmála se a zamávala mu. On to sice opětoval, u toho však vztekle zaskřípal zuby. To proto, že viděl to, na co si zase přestával zvykat. Spokojené Albacetraniany, i po těch letech ruku v ruce, evidentně se vracející z hotelu, kde spolu strávili příjemné chvíle.

Tu se u něj náhle objevila Alessia a zezadu ho objala kolem pasu. Strnul a otočil se k ní. Vzala ho za ruku a s úsměvem táhla k posteli.

„Jsem unavený, Alessio,“ odsekl jí a bylo po snaze.

Jonas Korius se vybavoval se svými rodiči cestou domů a navzájem si sdělovali své zážitky. On jim vyprávěl detaily o tom, jak se měl na cestách, a oni jemu, co je nového v této zemi.

Mladík stále přemýšlel o té zvláštní události, kdy se jeho dávný zapomenutý sen zhmotnil a ožil. Jenom si o tom netroufal vykládat rodičům, i když jim vždy důvěřoval a měli se navzájem velmi rádi. Důvodem bylo, že se tato událost týkala upírů. Bál se toho, že by to díky své nechuti k nim nemuseli pochopit.

I tak se nakonec odvážil zmínit o tom, co viděl a slyšel na tom nádraží, a zeptal se: „Jak to, že byli ti upíři spolu? Každý rod přece žije a ochraňuje své území samostatně! Jsou sice příbuzní, ale i tak je to dost divné, ne?“

„Tohle vzniklo už před mnoha lety. Oni byli původně nepřátelé, ale potom uzavřeli smlouvu o neútočení. V podstatě si nevstupovali na území, až do určité doby. Byl jsi tehdy ještě hodně malý, když se kníže Dragonian oženil se starší dcerou kněžny Alexandry. Tenkrát se u nich doma staly věci, které neměly obdoby. Manželé Albacetranianovi porušili upíří zvyklosti, a to dokonce několik najednou. Mimo jiné uzavřeli alianci s Dragonianem a s Vlkonianem, který si vzal mladší dceru kněžny Alexandry. Jsou propojení pokrevními svazky a udržují přátelství. Je to chytré, protože jsem zaslechl, že kníže Vlkonian není příliš silný. Zato Dragonian ano. Však víš, co ti dokážou. Kníže Albacetranian je rovněž velmi silný, ale také laskavý a hodný na své lidi. Rovněž ke své ženě se chová jinak, než ostatní upíři. Kněžna je prý dost vzpurná a hodně zvláštní. Jenomže on ji údajně i po dlouhých letech manželství tak strašně miluje, že jí toleruje téměř cokoliv.“

„Vypadali dost neškodně, i přes ty jeho ohromné svaly. Bylo na něm vidět, že je hodný. A kněžna Dragonianová se dojemně loučila s dětmi. Tak, jako lidská matka,“ přisvědčil Jonas.

„Ale před dědečkem se o tom raději nezmiňuj, ano? Mohlo by ho rozrušit, kdyby slyšel, že jsi viděl syna upíra, který mu kdysi způsobil tolik bolesti. Jméno Dragonian u nás doma nesmí zaznít," reagovala na to znepokojeně jeho matka.

Auto s Jonasem a jeho rodiči pak dorazilo na utajené místo v lese, o kterém nikdo z lidí ani upírů v okolí neměl ani tušení. Bylo chráněné mocným kouzlem, které prý kdysi vyslovila dávná prababička, aby ochránila jejich rodinu před nebezpečím. To se v jejich rodě dědilo z generace na generaci. Nikdo cizí se tam nedostal, dokud mu to člen jejich rodiny nedovolil. Právě proto neměla jejich rodina s upíry nic společného a nesloužili jim. Na nedalekém políčku si pěstovali plodiny a byliny, v lese těžili dřevo a žili si tu v pohodě tak, jako před staletími.

Před malým stavením na ně už někdo čekal. Byl to starý muž, který byl navíc slepý. Jonasův dědeček Johan. Mladík vystoupil z auta a přišel k němu.

Chytil starce za jeho vrásčité ruce a oslovil ho: „Dědečku, to jsem já, Jonas. Vrátil jsem se domů."

Starý muž sebou trhl a zachvěl se, načež pronesl dost nezvyklá slova: „Tohle ne! Ta kletba! Už brzy to propukne. Ona řekla, že to začne od člověka naší krve po jeho návratu domů. Stín smrti se probudí nenávistí a vzlétne z hlubin řeky nad lesy."

Jeho syn Mladan se zamračil a řekl: „Otče, kdy už přestaneš s těmi nesmysly! Já vím, že matka byla mocná čarodějka, ale tomu, co řekla před smrtí, kdy už byla pomatená, odmítám uvěřit. Vím, že se ti stala hrozná věc, ale nějaké báchorky o stínu smrti nechci slyšet! Nestojím o to, abys vyděsil Jonase, když se nám konečně vrátil z cest. Ještě se zase sebere a půjde znova do světa, když ho tu v přítmí našeho lesa bude jeho vlastní dědeček děsit povídačkami o nějaké kletbě bláznivé baby!"

„Rád tě zase vidím, dědečku. Tebe netěší, že jsem se vrátil? Kromě toho, o té kletbě, co pronesla moje babička, jsem už slyšel a

neděsí mě to. Dneska už na to stejně nikdo nevěří," vmísil se do toho Jonas.

Jeho dědeček ho pohladil po hlavě a laskavě opáčil: „Ale to víš, že jsem rád, že jsi zase tady, chlapče! Co se však týče tvé babičky a toho ostatního, sám uvidíš. Byla to mocná čarodějka a v srdci měla díky mě tolik nenávisti, že už ji nemohla unést. Musela ji proto svěřit vodě. Kdybych jí tak jen mohl dát svou lásku, jak si přála! Ale já už jsem v srdci tenkrát žádnou neměl. Ta zemřela s Vivianou."

Jonas už kdysi slyšel celý příběh, a tak jen pokýval hlavou. Nakonec všichni zašli dovnitř, aby si Jonas po cestě odpočinul a vybalil si věci. Přemýšlel o tom, co bude dělat dál. Hodlal si pro začátek najít nějakou brigádu ve městě, aby se dostal i mezi lidi. Přece jen si už odvykl být na jednom místě. Rodiče ho sice od tohoto úmyslu odrazovali s tím, že by mohl některý z upírů objevit jeho štít a ublížit mu, ale on se té myšlenky nevzdal. A ani vlastně nevěděl, proč na tom tak trvá. Každopádně, strachu se poddat rozhodně nemínil.

Když uléhal do postele a zaposlouchal se do zvuků nočního lesa, cítil se moc spokojený a šťastný, že je doma. Před očima se mu kmitl pouze jeden pro něj znepokojivý obrázek. Tím byla plačící žena z nádraží. Přistihl se při tom, že by ji chtěl někdy znova vidět, a to i přesto, že by si tím zadělal na pěkný malér. Jeho dědeček na lásku k upírce kdysi doplatil. On sám si až donedávna myslel, že není možné, aby ho některá z těch stvůr něčím zaujala.

Byl toho názoru, že všichni upíři jsou bezcitní a zlí. Ale po tom, co dnes spatřil na tom nádraží, už o tom začínal pochybovat. Pořád viděl, jak se většina z nich chovala naprosto lidsky, a slyšel ta Alexandřina slova o tom, že je na takové projevy dokonce hrdá. A její dcera plakala tak, jako člověk.

Navíc tu byl ten sen, který s ní souvisel. Znepokojil ho tím, že stále nemohl přijít na to, co vlastně znamená.

S myšlenkou na tu krásnou ženu usnul a ve spánku šeptal: „Alessia.“

3. KAPITOLA – NEPOVEDENÁ SCHŮZKA

O pár dní později se Alterius Dragonian nacházel ve městě, a to v neobvyklou dobu. Bylo to ve dne, z čehož byl velmi rozmrzelý. Takto ho zastihla Amber, se kterou se čirou náhodou potkal přímo na ulici. Když svou švagrovou spatřil, jeho tvář se rozjasnila. Oba se ihned vydali naproti tomu druhému a smáli se.

„Co ty tady, Amber?“ zeptal se jí Alterius poté, co ji pustil ze svého silného objetí.

„Byla jsem na vyšetření u doktora. Však víš, kvůli tomu, proč s Adrianem doposud nemáme děti. Ale co ty tu děláš a ve dne? Snad nenakupuješ? Nikdy přece nechodíš takhle mezi lidi a navíc za světla. Co tak důležitého tě vyhnalo ven z tvého temného útočiště, bratře?“ zajímalo jeho společnici.

„Ale, to tvá sestra mi zavolala, že se s ní mám sejít v jednom hotelu. Důvod mi nesdělila, jenom naléhala, že prý to je důležité,“ objasnil jí nevrle její švagr.

Amber si vzpomněla na sestřin nedávný nápad a se smíchem vyhrkla: „Tak to vypadá na druhé líbánky! Ten hotel je totiž proslulý tím, že tam chodí upíři za jistým účelem. Moji rodiče tam mají apartmá stále v pronájmu, kdyby byli náhodou poblíž a neudrželi na uzdě své vášně. A jelikož se jim to stává dost často, rozhodně to není zbytečné.“

„Chceš říct, že je to něco jako hodinový hotel? Tak nechutné místo a moje vlastní žena se opovážila vejít dovnitř a zostudit mě tím!“ zavrčel kníže.

„Jen klid bratře! Vždyť přece o nic nejde. Třeba chce něco jiného? Jenom naznačovala, že je v poslední době nějak osamělá, či

co. Prostě si na tebe tak trochu stěžovala," snažila se ho marně uklidnit Amber.

To už Dragonian nesmírně zuřil a zasyčel: „Tak ona si na mě stěžovala? A pomlouvala mě před tebou? S kým ještě o tom mluvila?"

„Alessia tě před nikým nepomlouvala, Dragoniane. Vlastně nám ani neřekla nic konkrétního. Jenom vypadala smutně. Osobně nechápu, na co by si tak mohla stěžovat. Jsi přece velmi silný. Chtěla bych ji vidět na mém místě. Musela jsem odejít z ordinace, když jsem viděla, jak se ten můj chudáček malý tváří, zatímco mu berou trošku krve. Je to vůbec normální, aby se dospělý muž a upír k tomu štítil krve? Tak já už půjdu a ty si užij pobyt v tom „nechutném" hotelu, bratře. Ber to s humorem. Naši jsou vždycky jako hrdličky, když se odtamtud vynoří. Prospěje ti to," sdělila mu posléze Amber, která svou řeč ukončila spikleneckým mrknutím, aniž tušila, co to s ním dělá.

Dragonian se s ní naoko klidně rozloučil a vydal se k tomu hotelu. Z očí mu už dopředu šlehaly plameny divokého hněvu. Vybavil si nedávný pohled z okna, kdy viděl Alexandru a Tristana, jak se tváří šťastně poté, co se vrátili právě odtud. Bylo mu z toho zle.

Rázně tedy vpochodoval do hotelu a ptal se na svou ženu. Recepční ho s hrůzou v očích informoval, že je v apartmá Albacetranianů a přidal jeho číslo.

Tohle už knížete úplně dorazilo a vydal se výtahem nahoru. Oči mu při tom svítily zlostí, kterou si mínil vybít na své ženě.

Jonas Korius dorazil do města už ráno a navštívil svého bývalého spolužáka ze školy, který pracoval v recepci hotelu. Uvažoval o tom, že si sežene práci jako nosič zavazadel. Aspoň prozatím. Jeho kamarád mu oznámil, že musí počkat na šéfa, tak se usadil v hale hned naproti té recepce a četl si noviny. Při tom stačil

pozorovat činnost v hotelu a částečně i naslouchat svému kamarádovi, který ho zasvěceně informoval o hostech, kteří se tam trousili. Většinou to byli upíři a skutečně tam chodili nejen za jídlem, či spíše posezením u sklenky krve. Proudili na pokoje sem a tam. Jonasův přítel mu poskytl všechny dostupné drby a informoval ho o tom, kdo s kým a za čími zády. Jonas se tak alespoň nenudil, protože se jeho čekání začínalo nepříjemně protahovat.

Když už tam byl asi tak hodinu, strnul. Vstupními dveřmi totiž prošla krásná upírka z toho nádraží a zamířila k recepci. Jonas pocítil, jak se mu rozbušilo srdce. Upřeně sledoval, co bude nyní následovat. Žena promluvila příjemným a tichým hlasem, který prozrazoval její nesmělost.

Slušně a uctivě recepčního požádala: „Můžu dostat klíče od apartmá knížete Albacetraniana? Kněžna Alexandra vás měla informovat, že si ho zapůjčím. Jsem její dcera Alessia."

Jonasův přítel ihned s úsměvem přikývl: „Jistě. Vaše matka mi dala vědět, že přijdete, paní kněžno. Zde jsou klíče. Potřebujete ještě něco?"

„Ano. Až sem přijde kníže Dragonian, sdělte mu, kde mě najde, ano?" dodala rozpačitě upírka.

Poděkovala a zmizela ve výtahu. Po jejím odchodu se Jonas vydal ke svému příteli u recepce s cílem zjistit toho o ní co nejvíce.

„Kdo byla ta žena?" ptal se ho schválně.

Druhý muž zezelenal a tiše řekl: „Víš, ona je z rodu, o kterém bych před tebou nerad mluvil."

„Chápu. Je to kněžna Dragonianová. Co tady dělá?" pokračoval klidně Jonas.

„Ale, vypadá to, že tu má schůzku s manželem. To má teda štěstí, protože kdyby toho někdo podvedl, tak si dovedeš představit, co by se dělo. Jeho se bojí snad úplně každý. Samozřejmě až na Alexandru a Tristana. Ten by si na něj troufl, to

určitě vím. Teď jsou sice příbuzní, ale povídá se, že mu kdysi šel po manželce. Potom si vzal její dceru. Strašný chlap. Nikdy sem nechodí, ani ona, tak nevím. Nejsem z toho vůbec nadšený a naskakuje mi husí kůže. Je to ten nejsilnější čistokrevný upír a taky nejtvrdší. To kníže Tristan je mi stokrát milejší. Je jako člověk, až na to, že vypadá na osmnáct a je mu přes padesát, pokud vím. A jeho žena má takové oči, že se ti při pohledu do nich zatočí hlava. Je velmi krásná, ale o nic bych se nepokoušel. Taky bych o tu svou hlavu mohl přijít. Slyšel jsem, že kníže Tristan už takových upírů, kteří zatoužili po jeho manželce, za ta léta zpopelnil celé tucty. S člověkem by měl jistě ještě snadnější práci, když si vezmeš, že má sílu deseti lidských mužů. Nebo ještě více, protože tu přežil navzdory tomu, že není čistokrevný, a to už tady žije celá léta. Povídá se dokonce o tom, že z něj jde taková síla, až to nutí ženy omdlévat. A nejen to. Slídí za ním jako šílené, jenže marně. Nemá harém, i když o něj mají zájem lidské ženy i upírky. On však ne, přičemž to není žádný ubožák. Mohl by, ale nechce, abych tak řekl. Věnuje svou přízeň – jak tomu oni říkají – pouze své manželce. Na jiné ženy se ani nepodívá," informoval Jonase jeho přítel.

Jonas si zase šel sednout a skryl se za noviny právě včas, aby sledoval to, jak se ze vchodových dveří vynořila majestátní postava hrozivého Dragoniana.

„Jsem kníže Dragonian. Hledám svou ženu," oznámil nevrle recepčnímu.

Ten mu ihned rozklepaně prozradil jím požadovanou informaci. Ihned po jeho odchodu si hlasitě oddechl. Byl ještě hodnou chvíli celý bledý.

Jonas ani nevěděl, co ho to popadlo, když se vydal nahoru do patra, kam mířil Dragonian. Jel druhým výtahem v podstatě zároveň s ním. Opatrně se plížil ke dveřím toho pokoje. Něco ho

prostě přinutilo tam slídit a poslouchat za dveřmi. Chtěl vědět, co se bude dít s tou krásnou ženou.

Kníže Alterius Dragonian cítil, jak v něm narůstá vztek. Dobře věděl, že jde do pokoje, kde Alexandra tráví chvíle lásky s Tristanem. Ta představa mu hlodala v mozku jako červ. Jeho vztek se ještě znásobil, když vešel dovnitř a spatřil svou ženu. Alessia totiž seděla na obrovské posteli uprostřed pokoje a na sobě měla velmi svůdný oděv. Tím bylo spodní prádlo rudé barvy. Podrážděně ji sjel pohledem a nevzbudilo to v něm žádné emoce. Pořád si pouze vybavoval fakt, že je tam, kde Alexandra přijímá přízeň jiného muže.

„Tak, co je natolik důležité, že se musím trmácet až sem a ještě k tomu ve dne? Proč jsi mě táhla na tak pochybné místo a co to máš na sobě za hadry?“ vyjel na ni hned nesmírně stroze.

Alessia strnula hrůzou, ale překonala to a slezla z postele. Vydala se směrem ke svému manželovi a snažila se překonat nervozitu.

„Myslela jsem, že nám ta změna prostředí prospěje, Alterie. Děti jsou pryč a my jsme se nějak odcizili. Chtěla bych ti projevit přízeň, kníže, a slyšet, že…“ vysvětlila mu naléhavě.

Dragonian ji ale zlobně přerušil: „Na to zapomeň! Nebudu se válet v nějakém hotelu jako záletník. A ty pozapomínáš na své postavení, ne? Jsi urozená žena, kněžna, a chováš se teď jako nějaká běhna. Pokud v tom budeš pokračovat, Alessio, může se taky stát, že tě zapudím. Potom se v těchhle hadrech můžeš klidně promenádovat po městě. Tohle byl Alexandřin nápad?“

„Ne. Matka mě varovala, že se ti to nebude líbit,“ přiznala vylekaně Alessia.

„V tom teda měla pravdu. Nelíbí se mi to. Nezůstanu tady už ani minutu. A ty se nad sebou laskavě zamysli, protože ti tohle nebudu tolerovat,“ prohlásil mrazivě její manžel.

Alessia se zmohla na poslední pokus, který kdyby si nechala pro sebe, mohla si ušetřit pohled na jeho výbuch vzteku.

„Ale moje matka a Tristan sem chodí běžně! A nemají pocit, že by tohle místo nějak ohrožovalo jejich důstojnost anebo postavení urozené šlechty. Obědvají tady, odpočívají, a strýček tu dokonce mívá i obchodní jednání. Tenhle hotel přece není nijak pochybný!“ namítla totiž rezolutně.

„Byl jsem informován o tom, co je tenhle hotel zač. Tak, aby bylo jasno, jestli tě tady ještě někdy uvidím, vyvodím z toho pádné důsledky. Zbavím tě tvého postavení a pošlu tě tam, kam s takovými nápady patříš. Do harému. Tím ale netvrdím, že bude můj. Sbohem,“ vybuchl posléze zuřivě Dragonian a vydal se ke dveřím.

Jonas naštěstí jeho úmysly pochopil dříve, než upír vyrazil ze dveří, a schoval se za rohem. Tak ho kníže, rozzuřený do nepříčetnosti, naštěstí minul. Oddechl si, ale potom se vrátil ke dveřím pokoje, aby se zaposlouchal do toho, co se tam děje. To ho zajímalo nepoměrně více. Slyšel hlasitý vzlykot a zesmutněl. Už předtím mu bylo ženy nesmírně líto, když poslouchal její hádku s knížetem, ale nyní mu pukalo srdce.

Napadlo ho, jestli tam nemá zaklepat, ale pak mu blesklo hlavou, že to není dobrý nápad. Přece jenom to byla upírka a mohla pro něj být nebezpečná. Pomyslel si, že třeba taky zuří a zaútočí na něj. Takže se raději vydal zpět dolů za svým přítelem do recepce.

„Ten teda zuřil, netvor jeden čistokrevný! Mračil se jako čert a vystřelil odtud jako blesk. A kde jsi byl ty? Nevíš náhodou, co se tam stalo?“ zareagoval na tuto situaci jeho přítel.

Jonas mu vyklopil celou pravdu o hádce upířích manželů a on tím byl také velmi znepokojen. Hluboce se zadumal a uvažoval nad tím, co má dělat.

„Někdo by měl dát vědět kněžně Alexandře. Jistě by svou dceru dokázala uklidnit," zachmuřil se.

Brzy se však ukázalo, že toho nebude třeba, protože se tam objevil jiný člen Alessiiny rodiny. Vlastně byli rovnou dva. Poté, co se totiž Amber rozloučila s Dragonianem, pokračovala v té pochůzce městem, kde ke svému překvapení narazila na jinou známou osobu. Na svého otce.

Radostně se s ním přivítala a zeptala se: „Co tu děláš, otče? Máš zase někde schůzku s matkou? Asi ne, když uvážím, že ve vašem pokoji je teď moje sestra a dává dohromady své manželství. Já sama jsem zvědavá, jak to dopadne."

Tristan se podivil, ale pak se zasmál a navrhl: „Víš, co, Amber? Zajdeme si spolu na oběd do hotelové restaurace a počkáme si na to, až budou vycházet ven. Tak se sami přesvědčíme o tom, jak se jim to povedlo. Chtěl bych vidět výraz Dragonianovy tváře, když ho takto zaskočíme. Přistihneme ho při činu a trošku toho suchara poškádlíme."

Amber zdědila Tristanův smysl pro humor, a proto s jeho nápadem okamžitě souhlasila. Zavěšena do svého otce vstoupila do dveří hotelu. Jonas se podivil, když spatřil další dva známé z nádraží. Už věděl, kdo to je, a i kdyby ne, hned by to zjistil.

Jeho přítel na ně totiž hned reagoval slovy: „Vítám vás, kníže Albacetraniane. I vás, kněžno Vlkonianová."

V jeho hlase nyní nezazněla ani stopa po ustrašené servilnosti, s níž se ozýval k ostatním hostům. Bylo zřejmé, že tyhle dva upíry má docela v lásce a ani se jich nebojí. Už jeho předešlá slova k Jonasovi to potvrzovala. Choval k upířímu knížeti obdiv a úctu. Stejně, jako mnozí jiní lidé.

Tristan se na něj zazubil a poťouchle opáčil: „Poslyš, chlapče, slyšel jsem, že v mém apartmá je poněkud rušno. Co mi k tomu řekneš?"

Tu se recepční poněkud roztřásl a strnule knížete informoval: „Je mi známo to, že ho v současné chvíli obývá vaše neteř, kníže Albacetraniane.“

Amber se ho vzápětí zvědavě vyptávala: „A co její manžel, kníže Dragonian? Už taky dorazil?“

Jonas viděl zvětšující se rozpaky svého přítele, který ze sebe pracně dostal: „No… To ano. Ale zase brzy odešel. Nezdržel se déle než pět minut.“

Tristanova pohledná tvář se zachmuřila a pohlédl na svou dceru, která se rovněž zatvářila znepokojeně. Oba se mlčky vydali do výtahu a odjeli jím.

Recepční si oddechl a poznamenal: „To je dobře, že se tu objevili. Aspoň to nějak vyřeší, doufám. Nerad bych tady zametal něčí popel.“

Jonas pouze přikývl a čekal, jak to dopadne. Také se mu poněkud ulevilo, když sledoval vývoj situace, a doufal, že kněžně její rodina pomůže.

Když Tristan s Amber dorazili ke dveřím pokoje, uslyšeli zevnitř pláč. Zaklepali a ohlásili se, než vešli. Spatřili Alessii, která si rychle stírala slzy. Na sobě měla stále ten oděv, co si zakoupila, aby dala do pořádku své manželství, což nyní pokládala téměř za nemožné.

S úlevou, ale zároveň i s trapnými pocity, vítala svou sestru a Tristana, který ji hned mlčky objal. To jí zabylo ještě trapněji. Proto se raději vzdálila, aby se v koupelně oblékla. Pořád jí nešlo na mysl, jak to, že když její matka použije takový oděv, zabere to. Snažila se sebrat a třesoucíma se rukama si upravila uslzený obličej. I tak na ní však bylo vidět, že plakala. Proto si nasadila tmavé brýle. Hodlala odtud co nejdříve vypadnout.

Předtím ovšem musela čelit dotazům svých starostlivých příbuzných. Vylíčila jim Alteriovu reakci na svou snahu o oživení

jejich skomírajícího vztahu. Potom se opět složila do náruče svého strýce.

Tristan ji hladil po vlasech a Alessia mu strhaným hlasem sdělila: „Jak to, že tobě takové věci nevadí a jsi rád, když ty a matka skončíte tady, i když je tu kolem tolik záletníků? Alterius přímo zuřil. Matka mě varovala a já jsem ji měla poslechnout. Až teď si uvědomuji, že měla pravdu. Můj manžel na takové blbnutí není. On je tak strohý a přísný!“

„Víš, Alessio, nic mi do toho sice není, ale neměl by se k tobě takto chovat. Nedovedu si představit, že bych k Alexandře pronesl něco tak tvrdého a ponížil ji. Když on tak trvá na své důstojnosti, proč potom nerespektuje tu tvou? Podle toho, co tady říkáš, tě poslední dobou začíná asi pokládat za méněcennou, a to se mi vůbec nelíbí. Myslím, že si s ním promluvím,“ komentoval to Tristan.

Alessia se zděsila a dost vystrašeně vyhrkla: „Ne, strýčku! Raději se do toho nepleť, ano? To by mohlo všechno jen zhoršit. Snad se to nějak vyřeší. Nerada bych, abyste kvůli mně měli nějaké spory.“

„To mám dopustit, aby tě takto trápil a ponižoval? Vysvětlím mu, jak se má chovat ke své ženě, která je z mé krve. Záleží mi na tobě, Alessio! Jsi přece dcera mé ženy a mého bratra, tak je to snad i má věc, ne? Nikdo s tebou nebude necitlivě a hrubě zacházet. Dragonian zřejmě brzy pocítí můj hněv!“ nesouhlasil s jejím názorem Tristan.

„Prosím, nedělej to, strýčku! Co kdyby se tě pokusil ve vzteku zabít? Poslední dobou je nevrlý a chová se divně. Nechej to být, přeji si to. Vyřeším to sama, ano?“ naléhala na něj rozhozená Alessia.

Tristan dost neochotně přikývl a všichni tři se sebrali a šli pryč z toho pokoje. Alessia se držela kolem pasu své sestry a

v objetí s ní se s tmavými brýlemi na očích ploužila ven z hotelu. Tristan šel před nimi a vypadal velmi vážně.

Jonas zpozoroval, jak ti tři upíři vystoupili z výtahu. Oddechl si, když si ověřil, že je ta krásná žena v pořádku. Sice bylo jasné, že skrývá uplakané oči a její nohy se při chůzi podlamovaly, ale s pomocí své sestry se trochu držela. Mladíka znova překvapilo, jak lidsky se tihle upíři chovají, a pomyslel si, že na ně bude muset změnit názor. Alespoň na tyhle. Pak sledoval, jak všichni tři nastupují do Tristanovy knížecí limuzíny a odjíždějí. Posléze už ale musel do kanceláře vedoucího. Požádal ho o tu práci a skutečně dostal místo nosiče zavazadel, které chtěl. Poté se vydal domů, aby si ještě užil volného dne.

Tristan přemlouval Alessii k tomu, aby šla navštívit svou matku a všechno jí řekla, ale ona odmítla. Prosila ho, aby to před ní rovněž nějak utajil, což jí však nemohl slíbit. Amber sice ano, ale neskrývala chuť si pro změnu promluvit s Alteriem. Trvala na tom, že ji doprovodí domů a Alessia raději souhlasila. Bála se toho, co ji tam čeká.

Tristan tedy vysadil obě sestry u hradu Dragonianů a pak pokračoval v jízdě k domovu. Když vystoupil na nádvoří, už tam na něj kdosi čekal. Byl to ohromný pes. Vlkošedý německý ovčák, který se u nich před několika měsíci objevil jako opuštěné štěně. Vytrvale kňučel před bránou tak dlouho, až se tam neochotně vydali vyděšení sloužící, kteří měli dojem, že se nejspíše jedná o vlka.

Když ho pak uviděl Tristan, hned se mu zalíbil, ale obával se, co na něj poví Alexandra, která zvířata sice milovala, avšak více než to čistou podlahu a své věci vcelku, nepotrhané štěnětem. A navíc se psů bála, i když těch velkých kupodivu méně. Tristan poukazoval na její dávnou smečku vlků, když žila ve Státech. Pak jí psíka předvedl, Alexandra se mu podívala do očí a překvapeně zjistila, že z nich dokáže vyčíst každou náladu tohoto zvířete. Brzy

se s ním naučila komunikovat a pes upírku respektoval. Sice byl Tristanův, Alexandry si však také vážil a bral ji za svou paní.

Lísal se však jenom k pánovi, protože věděl, že ona nemá ráda, když na ni skáče nebo ji olizuje. Pán mu to však vždy bohatě vynahradil. Lidé na hradě z toho psa měli hrůzu. Moc připomínal vlka a měl ve zvyku se odněkud vynořit a vrčet na ty, co se mu nelíbili. Nikdy však nezaútočil, pokud věděl, že má tu čest s dobrým člověkem. To zjistila čistokrevná Alessia, která uměla číst lidem myšlenky. Náhodou přečetla jednu dost ošklivou od zrádného sluhy a zjistila, že Tristanův pes ho nesnáší. Tak sloužil jako detektor zlých lidí. Upíry snášel kupodivu v pohodě. Vlastně až na Alteria Dragoniana. Na toho vztekle vrčel, ale ublížit se mu nepokusil. Alexandra k tomu poznamenala, že je to zřejmě tím, jak je kníže vznětlivý. Tohle ho samozřejmě také rozzuřilo.

Když nyní Tristan zamířil ke svému zvířecímu miláčkovi, kterého pojmenoval Daimon, pes se k němu přihnal a s radostným vrtěním ocasu ho následoval dovnitř. Kníže už věděl, že je vychovaný tak, aby nenatropil žádnou škodu. Kupodivu to byla právě Alexandra, která ho všechno naučila, a nakonec přišla na to, že ji docela baví ho vychovávat a starat se o něj. Rozuměla mu přímo dokonale, i když beze slov. Tristan se tomu nepřestával divit.

Nyní ji spatřil v jídelně, jak je zahloubaná do nějaké knihy, přičemž druhou rukou svírá hrnek s kávou. Daimon zůstal sedět u dveří a sledoval, jak se jeho pán vítá s manželkou. Pak odběhl zase ven. Tristan se neudržel a hned vyklopil Alexandře, co se stalo v hotelu. Smutně se na něj podívala, ale pak překvapivě souhlasila s Alessií.

„Myslím, že bychom se do toho raději neměli plést, Tristane. V příhodné chvíli sice zjistím, co se dá, ale myslím si, že by nebylo moudré Dragoniana rozzuřit. Před časem se totiž zmínil o tom, že se lidé začínají nějak podivně bouřit, a to by mohlo být

nebezpečné. Není dobrý čas na to, aby se naše rody rozešly ve zlém. Je mi Alessie strašně líto, ale nechci způsobit ještě větší malér tím, že se budu míchat do jejích věcí," pronesla vážně.

Její manžel byl její reakcí nespokojen a dal to hned najevo slovy: „Odkdy ty se bojíš Dragoniana, Alexandro?"

„To by ses právě divil, Tristane. Odjakživa. Jak nám už naznačil tvůj Daimon, je to nerozhodnutá duše. Je jako sopka, u které nevíš, kdy vybuchne, a ani nemáš ponětí, co to zapříčinilo. Proto se do toho radši nebudu plést až do doby, než by jí udělal něco vážného, pochopitelně. Potom tak vtrhnu, osobně jí sbalím věci, a budu svědkem toho, jak ho ona zapudí. Co když ta jeho reakce byla pouze tím, že je příliš hrdý a prostředí toho hotelu se mu nelíbilo? Přece víš, jak Alterius staromódně lpí na tradicích. Nemusí v tom být nic jiného a oni to vyřeší," objasnila mu svou reakci Alexandra.

Tristan ji konejšivě objal, protože se znepokojeně zvedla a povzdechla si. Bylo na ní vidět, že ji tahle věc velmi trápí, což ho mrzelo.

„Dobře, zatím taky počkám. Ale jestli ještě uslyším, že byl na ni hrubý, tak uvidí!" zavrčel výhrůžně.

Potom však zkrotl a vydal se s Alexandrou k ložnici, aby dospal zbytek dne. Také nebyl moc zvyklý spát v noci a teď mu chyběla energie. Ovšem jenom do doby, kdy spatřil Alexandru, jak ze sebe shazuje šaty, aby šla také spát. Až se sám divil tomu, jak pozoruhodně ožil.

Nahlas záměrně s předstíraným zděšením zaúpěl: „No, to snad ne! Myslíš, že klidně usnu, když budeš hned vedle? Nechceš si jít ještě číst?"

„Ty mě od sebe odháníš, kníže? Tak, jako Dragonian Alessii? Hodláš mě také ponížit a pohanět můj oděv? Nebo se ti nelíbí prostředí? Jenom se klidně vyslov a já ti rovněž řeknu svoje, tím si

buď jist. Nenechám se jen tak odehnat," prohlásila škádlivě Alexandra, která v té době byla už pouze v prádle.

Nedočkala se odpovědi, ani námitek. Pouze spatřila manželův obdivný pohled. Pak přišlo drtivé objetí a divoký polibek, při kterém ztratila dech.

„Myslím, že klidu si užiju až dost, krásko. Rozhodně tě od sebe neodháním, lásko," hlesl po chvíli Tristan a oba se omámeně vydali na lože.

Alexandra byla šťastná, přesto však lítostivě myslela na dceru, jejíž štěstí se zřejmě vytrácelo. Pak ovšem i na ni na pár minut zapomněla a ani ve spánku ji to později nestrašilo. Usnula totiž velmi tvrdě.

Alessia s Amber vstoupily do velkého sálu hradu rodu Dragonianů a ona svírala ruku své sestry jako malé dítě, které se bojí tmy. Amber se vztekle rozhlédla a za otevřenými dveřmi knížecí pracovny zahlédla svého manžela Adriana, který s Dragonianem seděl u zapnutého počítače. Alessii se ulevilo, když švagra spatřila, protože tím pádem nemusela být se svým manželem sama. Oba muži vypadali na to, že jsou v pohodě, a dokonce se smáli.

Zato Amber sršela vzteky, když vybuchla: „Kde jsi zas celý den byl, Adriane? Naštěstí jsem potkala otce a ten mě odvezl domů. To ses mi nemohl aspoň ozvat a postarat se o můj odvoz? Mám se snad trmácet domů pěšky? Víš, že bohužel neumím létat, tak se snad máš postarat o to, abys zabezpečil můj doprovod, ne? Ale ty se vypaříš i s autem a sluhy a na mě se vykašleš! A kde je vůbec naše limuzína?"

Alessia byla na její výstupy zvyklá, tak jen mlčky přihlížela. Někdy si přála, aby byla tak odvážná, jako její sestra, a dokázala Dragoniana setřít a usadit stejně, jako ona svého Adriana. Potom by ho možná i po dlouhé době dostala do postele. Hluboce si

povzdechla a smutně pozorovala svého manžela, který se vůbec neobtěžoval na ni pohlédnout.

Amber úplně zapomněla na to, že chtěla švagrovi vyčinit, a když ze sebe její manžel vykoktal, že nechal jejich auto zaparkované v garáži, vydala se s ním ven. Alessii objala a stiskla jí ruku. S Dragonianem se také rozloučila a ona i její manžel zmizeli. Alessia se rychle vydala do ložnice, puzená strachy. Bála se toho, co jí Dragonian řekne o samotě. Tam v panice vytočila číslo své matky, jejíž hlas si přála slyšet, aby ji povzbudil.

To, čeho se dočkala, jí však na náladě nepřidalo, poněvadž telefon vzal sluha, který jí oznámil: „Kníže Albacetranian šel na lože se svou ženou."

To ovšem ve stylu jejich komunikace neznamenalo, že Tristan s Alexandrou zrovna spí, jak Alessia velmi dobře věděla. Sluhové měli přehled a žádné iluze. Vždy věděli, co a jak říct, aby to bylo jasné. Alessii to zdrtilo ještě více, a když zavěsila, strnula. Do ložnice totiž poté vešel Alterius. Celá zdřevěněla a čekala, co udělá. Tajně i doufala, že by snad mohl vyhovět jejímu přání. Ale on se jen šel osprchovat a pak ulehl.

Když ho tak Alessia sledovala, jak je pohledný a svalnatý, uvědomila si, že to, co ji na něm dříve přitahovalo, nyní vzbuzuje její strach. Vzápětí kníže tvrdě usnul. To, že na ni nepromluvil, byla jasná výčitka vůči ní za to, že ho okradla o spánek ve dne, na který byl zvyklý. Alessia se stulila do klubíčka, přičemž dbala na to, aby se ho ani nedotkla, a tiše plakala. Stýskalo se jí po dětech a také po jeho někdejší přízni.

Vzpomínala na to, jak byl vášnivý a divoký, než se změnil ve vzteklou příšeru, která se na ni už dlouho nepodívala tak, jako se Tristan díval na svou ženu. Strašně by ji zajímalo, co je toho příčinou.

4. KAPITOLA – NEČESTNÉ POHNUTKY

O několik dní později měl Jonas Korius večer zrovna službu v hotelu. Už se tam docela zabydlel a nevadilo mu, že jsou tam upíři. Nebyl jejich sluha, jen zaměstnanec hotelu, tak mu to tak nepřišlo. Přistihl se při tom, že stále vyhlíží kněžnu Dragonianovou, která se však neobjevila. Zato tam došlo k jiné, velmi zvláštní události.

Byla už noc a kníže Dragonian jel po městě ve své limuzíně. Mířil na jednání s člověkem, který mu měl zajistit další lidi jako stráže hradu. Stále více ho totiž znepokojovaly zprávy o bouřících se lidech a hodlal být připraven. Nejenom, že byl kníže silný, ale rovněž chytrý a takticky uvažující. Proto ho nikdy nikdo nezaskočil. Dělal to však i z jiného důvodu. Takové činnosti ho zaměstnávaly natolik, že mu z mozku alespoň na chvíli vyháněly jeho posedlost jistou ženou.

Alexandra totiž vládla jeho myšlenkám stále více a čistokrevný upír si zoufal stejně, jako před lety. Na Alessii už téměř ani nepohlédl, pouze vždy utrousil, co bude dělat, nebo kam jde, a o víc se nestaral. Jeho manželka z něj byla po té poslední scéně tak vyděšená, že obvykle jenom přikývla a nepouštěla se s ním do delšího hovoru. Cítila se jako ptáček v kleci a nevěděla, kudy ven. S Alexandrou už o tom mluvila a matka se ji snažila utěšit, jak jen mohla. Ale pobyt u ní jí spíše zhoršil duševní stav.

Co také mohla cítit žena, která byla vdaná šestnáct let a jejíž manželství troskotalo, když sledovala, jak šťastná je jiná žena, vdaná téměř o dvacet let déle? Pokaždé, když Alessia spatřila něžný pohled, jímž kníže Tristan obdařil svou ženu, a pozorovala

to, jak uctivě a s respektem se k ní chová, bylo to, jako by jí vráželi nůž do srdce.

Proto se raději choulila doma, v pokojích svých dětí, které navštěvovala a smutnila po nich. Už se s nimi sice viděla přes obrazovku počítače, a rovněž byla informována o jejich bezproblémovém příjezdu a zabydlování, přesto však chodila do jejich pokojů a dotýkala se jejich věcí, aby se tím trochu povzbudila.

Té noci byl tedy její manžel pryč z domu a cestou spatřil věc, která vzbudila jeho ostražitost. Koukal z okna limuzíny a v boční uličce uviděl jakousi upírku a s ní několik mužů. Ti ji zjevně napadli a on byl svědkem toho, jak ji pobodali a zabili. Nebyla čistokrevná, protože po ní zůstalo tělo, ale upíří přítomnost z ní cítil před tím, než zemřela. Proto také věděl, že je mrtvá. Náhle to zmizelo.

Dragoniana to pouze znepokojilo, protože on sám by si s nimi jednak nejspíše poradil, ale také by jim bez problémů uletěl. Pak ovšem o pár metrů dále viděl mnohem horší věc. Nebo spíše osobu. Byla to Alexandra, která klidně kráčela po ulici. Na tom by nebylo nic až tak zvláštního, kdyby však kněžna nebyla úplně sama a nenesla v rukou hromadu balíčků.

Alexandra představovala velmi snadný a navíc i lákavý terč pro stejnou bandu pobudů, jaká právě kousek odtud zabila podobnou ženu, se svým přitažlivým zjevem, upíří přítomností, kterou z ní každý útočník musel vycítit, a smíšenou krví, díky níž neviděla potmě. Nemluvě o hromadě šperků, jíž byla jako vždy přímo ověšená, a tím pádem lákala i zloděje, kteří nemuseli zrovna patřit ke vzbouřencům.

Dragonian se otřásl při představě, že to mohla být ona, koho ti muži zabili. Ihned uvažoval o tom, co bude dělat. Sledoval ji a viděl, jak zmizela v tom hotelu, odkud on sám nedávno tak rychle a rozlíceně vystřelil. Jenže teď byly okolnosti zcela jiné a onen

podřadný hotel mu přestal vadit. Právě naopak. Upíří kníže okamžitě přikázal svému řidiči, aby jeho limuzínu zaparkoval do hotelových garáží. Pak se neprodleně vydal hlavními dveřmi dovnitř. Uvnitř něj to vřelo několika pocity a ani jeden nebyl hezký.

Jonas Korius měl noční službu ve stejný den, jeho kamarád v recepci. Postával v uniformě poblíž ní a čekal na to, až kolem projde host, který bude potřebovat pomoci se zavazadly. Najednou někdo takový zrovna vešel a on tu osobu ihned poznal.

Jeho kamarád také a s úsměvem na ni zareagoval radostnými slovy: „Kněžno Alexandro! Vítám vás! Vidím, že jste nakupovala. Jdete na pokoj?“

Žena přikývla a sdělila mu: „Ano. A chtěla bych tam poslat večeři. Jenom si trochu odpočinu a hned zase půjdu. Nebudu se tady zdržovat přes noc sama.“

Jonas pocítil podivný ostych, když spatřil matku ženy, která ho zaujala. Pak si vzpomněl na ten svůj štít a oddechl si. Navíc stejně nebyla čistokrevná, takže by jeho myšlenky ani číst nemohla. Vydal se k ní, aby jí úslužně nabídl pomoc s jejími balíčky. Alexandra se po jeho pozdravu otočila a podívala se na něj.

Potom se ozvala: „Je to jenom pár tašek, zvládnu to klidně sama.“

Jonas však trval na svém s tím, že je to jeho práce, a tak to vzdala se slovy: „Vlastně jsem trochu unavená, takže vám děkuji, mladíku. Ale pořádný kus propečeného steaku s oblohou mě zase postaví na nohy. Pak zavolám domů, aby mi poslali auto.“

Ve výtahu si ho upírka znova změřila pohledem. Jonas v něm vycítil podivnou sílu. Zdálo se mu, že v jejích očích spatřil plameny a cosi děsivého. Musel se raději na chvíli podívat jinam, aby zaplašil pocit roztřesenosti, který se ho zmocnil. Po chvíli se

odvážil podívat znova a pomyslel si, že se mu to muselo zdát. Její oči však i tak zvláštně zářily, jak si všiml. Alexandra na něj nejdříve chvíli hleděla mlčky.

„Poslyšte, mladíku, nejsem sice čisté krve, ale něco mi přesto říká, že vaše mysl je poněkud nečitelná. Připomínáte mi jistého dávného lidského přítele, kněze. Ten byl také takto neproniknutelný. Navíc z vás mám jiný pocit. Slyšel jste už o jevu, při němž se nám upírům zdá, že naše krev zpívá?“ promluvila po chvíli.

Jonas se zmohl jenom na zavrtění hlavou, protože byl z jejích řečí a poznání jeho štítu poněkud vedle. Opět se mu pohledem opět zabodla do očí.

„Kdybyste nebyl člověk, řekla bych, že jste mé krve. Tím nemyslím upír, ale příbuzný. Zvláštní,“ řekla.

Při jejím pohledu také cítil, že je to navzdory svému vzhledu skutečně někdo, kdo už toho hodně zažil. Navíc pořád vnímal podivnou sílu, pramenící z jejích očí. I tak však nepocítil strach z její osoby. Spíše měl stejný pocit, jaký mu právě popsala ona. Blízkost.

A proto si troufl pronést: „Já ale upíry nesnáším. Vy však nejste jako většina z nich. Nepřipadáte mi zlá. Viděl jsem i členy vaší rodiny a také jsou většinou sympatičtí. Až na jednu výjimku.“

„Tím jistě myslíte Alteria Dragoniana, že? Můj zeť působí horším dojmem, než jaký ve skutečnosti je,“ připustila nevzrušeně Alexandra.

„Vím, že ho dobře znáte, ale jste si tím jistá? Muži z jeho rodu jsou známí svou krutostí a jeho otec…“ dostal ze sebe Jonas, překvapený vlastní odvahou, než se zarazil, aby neprozradil příliš.

Alexandra se pousmála a dokončila: Mě chtěl kdysi zabít, když jsem rodila mou dceru Alessii. To však neznamená, že jeho syn je stejný. Synové přece za hříchy svých otců nemohou. Kupříkladu otec mého manžela byl krvelačný čistokrevný hrdlořez a můj

krásný manžel se mu vůbec nepodobá. Pouze zdědil jeho fyzickou sílu, ale naštěstí ne povahu. Také jeho bratr, můj první manžel, nebyl žádné monstrum.“

Jonas se trochu podivil, i když si vzpomněl na to, jak někde slyšel, že kněžna Alexandra byla ženou obou bratrů Albacetranianů.

Pak se mu podařilo šokovat ji těmito slovy: „A co říkáte na to, že starý kníže Dragonian probodl svou ženu, uťal jí hlavu a její popel hodil do řeky?“

Alexandra trochu zavrávorala a viditelně pobledla. Ihned si vybavila Alessiin smutný pohled a dceřiny řeči o tom, že k ní její manžel ochladl. Věděla, jak je Alterius prudký, a představila si, že by mohl udělat něco takového její holčičce. Otřásla se.

Po chvíli se trochu vzpamatovala a strnule se ptala: „Odkud to víte, mladíku? Nikde jsem o tom neslyšela.“

„Protože se o tom nikde nemluví. Lidem je to jedno, jak jistě chápete,“ opáčil Jonas.

„A vy víte, proč to udělal? V záchvatu vzteku, když mu odporovala? Proč zabil ženu, a ne konkubínu? Přece měla určité postavení! Tohle rod Dragonianů dost uznává!“ vyptávala se ho dále Alexandra.

Tu se však Jonas zatvářil bolestně a zavrtěl hlavou: „Promiňte, paní kněžno, ale nemohu o tom mluvit. Dotýká se to někoho, kdo je mi blízký. Být vámi, trochu bych si svou dceru pohlídal. Já bych ji třeba takovému muži nikdy nedal. Proč jste mu dovolila, aby si ji vzal?“

Alexandra ho obdařila dalším zpytavým pohledem a oznámila mu: „Alterius Dragonian mé dceři kdysi dvakrát zachránil život. Uzavřeli jsme spojenectví mezi našimi rody a on v souboji uchvátil mou dceru. Tak to v našich řadách chodí a nebudu se o tom vybavovat s někým, jehož jméno neznám.“

Jonas jí s trochou rozpaků odpověděl: „Nezlobte se, paní kněžno, ale nemohu vám povědět své jméno. Alespoň ne celé. Jsem Jonas, a to vám musí stačit. Stejně si nemyslím, že byste se nějak speciálně zajímala o můj osud. Mám důvod k tomu, tajit před vámi to ostatní. Pokud by se totiž mé příjmení náhodou dozvěděl jistý upír, byl bych v nebezpečí já i moje rodina. Nedělám to z nějaké neúcty k vám, věřte mi."

K jeho údivu ani pak upírka nevybuchla vzteky, ale naopak chápavě přikývla: „Rozumím. Chápu, že to má co dělat právě s Alteriem Dragonianem. Aspoň z tvých narážek na něj. Také vím, že se ho lidé hrozně bojí. Zůstane to jenom mezi námi, slibuji. Sice trochu není fér to, že ty o mně víš zcela určitě z téhle místní drbárny všechno a já o tobě skoro nic, ale co naplat."

„Já o vás zdaleka nevím všechno, paní kněžno. Byl jsem dlouho pryč, na cestách v cizině. Nedávno jsem se vrátil. Viděl jsem však vás a vaši rodinu na nádraží, když jsem čekal na svůj odvoz. Navíc jsem o vás slyšel jenom hezké věci," ohradil se mladík.

A v duchu si pomyslel: „Kéž by tak vaše dcera znala mé jméno a mě také. Stále na ni myslím."

Alexandra se opět chápavě usmála a přikývla. To už byli před dveřmi jejího apartmá. Kněžna otevřela, vešli dovnitř a on tam složil její balíčky. Poděkovala mu a obdařila ho štědrým spropitným.

„Moc ráda jsem tě poznala, Jonasi, který nemá rád upíry. Velmi si cením tvé upřímnosti. Ostatně, já upíry také moc nemusím. Tedy až na členy své rodiny," ohromila ho nakonec upíří kněžna.

Jonas se usmál a rozloučil se s ní. Svezl se výtahem dolů a stále se usmíval, než se otevřely jeho dveře. Vzhlédl a před sebou spatřil muže, který ho velmi vyděsil. Stál tam totiž Alterius

Dragonian, a když viděl, že se Jonas, jenž strnul na místě, nemá k tomu, aby ho pustil dovnitř, zatvářil se hrozivě.

Doslova na něj zavrčel: „Uhni, lidský červe!“

Tohle už ho vzpamatovalo a musel se držet, aby mu jednu nevypálil. Dobře však věděl, že by pak dopadl špatně. Nejen, že byl kníže podstatně silnější, ale navíc měl meč, kterým ho mohl rozpárat od hlavy až k patě. Takže Jonas spolkl nadávku a vystoupil z výtahu.

Vrátil se opět na své místo, kde už ho jeho přítel roztřeseně informoval: „Co ten tu zase chce? Minule to vypadalo, že už tady ani nepáchne, a teď sem vtrhl jako velká voda a sháněl se po kněžně Alexandře. Máš štěstí, že neviděl ten tvůj štít! Takové on nemá příliš rád.“

„Ten nemá rád nikoho,“ komentoval to Jonas.

„To jsi ho neviděl s kněžnou Alexandrou. Vždycky přímo toká jako tetřev, když s ní mluví. Ale stejně pochybuji, že by spolu něco měli. Ona ho vždycky spíše dost popichuje. Navíc by to příliš bilo do očí, kdyby se scházeli zrovna tady. A kněžna s jeho návštěvou jistě nepočítala. To by mi řekla a nějak to zamluvila, aby si vybudovala alibi. A je všeobecně známo, že miluje svého manžela a nikoho jiného. Oba dva mají oči jen jeden pro druhého,“ oponoval mu vzápětí jeho přítel.

Po minulé události si Jonas pomyslel, že to vypadá na zajímavou noc. S lítostí si uvědomil, že tentokrát nemůže jít poslouchat za dveře, poněvadž musí zůstat dole. Po chvíli viděl dva číšníky, jak vezou nahoru stolky s jídlem. Jedno z nich určitě patřilo Alexandře a jeho napadlo, že Dragonian vlastně nejí, takže tam mohl jít za jiným účelem. Ale stejně mu to nesedělo. Kněžna Alexandra mu skutečně nepřipadala jako typ ženy, kterou by přitahoval takový chladný muž. Takže v duchu dal za pravdu svému příteli, který už tady leccos viděl a měl dobrý odhad. I tak byl Jonas hrozně zvědavý, co se stane.

Mezitím se kněžna Alexandra svlékla do prádla a oblékla si pohodlný bělostný župan, který v apartmá měla. Byl její vlastní, stejně jako několik dalších věcí, které si tam s Tristanem nechávali. Potom si sedla na postel a vyčkávala na večeři, ke které si objednala i něco k pití, zákusek a kávu. Při tom se začetla do časopisu. Najednou za dveřmi pokoje vycítila upíří přítomnost a následovalo zaklepání. Okamžitě ji napadlo, že je to někdo z její rodiny. Po tváři se jí rozlil úsměv. Doufala, že by to snad mohl být i Tristan, což by ji potěšilo nejvíce. Ale tušila, že zřejmě ne. Pozvala tu osobu dále a strnula. Byl to někdo, koho tam skutečně nečekala.

Kníže Dragonian se rázně řítil chodbou ke dveřím apartmá, které už poznal. Nyní tam však mířil rád. Doslova ho to táhlo dovnitř. Při představě, koho tam najde, se upíří kníže celý rozklepal. Chystal se na to, jak si s ní promluví o tom, co spatřil, a měl i jiné úmysly. To, v co Alessia tak doufala, se nyní stalo, ale předmět jeho tužeb byl úplně jiný. Upíří kníže se přímo nezřízeně těšil na to, až spatří Alexandru. Jeho chřípí se mimoděk rozšířilo, a to, jak vnímal přítomnost jiných upírů, a slyšel věci, které se děly za dveřmi ostatních pokojů, mu náhle ani v nejmenším nevadilo. Nedočkavě zaklepal na dveře a vtrhl dovnitř.

Alexandra nevěřícně zírala do očí Alteria Dragoniana. Její údiv byl tak silný, že ho nedokázala ukrýt. Po chvíli se ovládla, ale něco ji stejně nutilo k tomu, aby fakt, že se tam objevil, komentovala.

Tak se ho trochu posměšně zeptala: „Co tady děláš, Alterie? Ty přece taková místa, jako je tohle, nesnášíš, ne? Považuješ je za nehodná přítomnosti bytostí tak urozených, jako jsme my.“

Kníže od ní takovou poznámku očekával a reagoval: „Vidím, že jsi už slyšela o mých názorech na pošetilý nápad tvé dcery. Vím také o tom, že jsi jí ten nápad nedoporučovala.“

Alexandra se ušklíbla a opáčila: „Jinak bys mi asi řekl svoje, že? Jenom jsem ji upozornila, že zřejmě nezareaguješ vstřícně, protože tě znám. Avšak co se týče zbytku té – dle tvého názoru –

politováníhodné události, neshledávám tento Alessiin nápad nijak pošetilým. Proč by nemohla kněžna chtít udělat něco takového, když to považuje za potřebné? Nejen konkubíny snad mají právo snažit se upoutat svého pána, ne? Ani manželka nemusí pokorně čekat, až se jejímu knížeti uráčí věnovat jí svou přízeň. To je můj osobní názor. Ke zbytku toho všeho se však nebudu vyjadřovat."

Dragonian ji však zvědavě pobídl slovy: „Jenom se k tomu klidně vyjádři, Alexandro! Však já to snesu. Tuším, že mi máš co říct, že?"

„Nezlob se, Alterie, ale přišla jsem si tu odpočinout a hlavně se najíst. Takže bych uvítala trošku soukromí a ohledů, když dovolíš. Také můj oděv není zcela vhodný, jak by se ti mohlo zdát, podle toho, co jsem slyšela. Jenomže já mám ráda pohodlí a hodlám si ho dopřát. Stejně jako to ostatní. A jsem šťastná, že se nemusím bát, co na to řekne můj kníže," popíchla ho Alexandra.

Byla v tom jasná narážka na jeho vztah k Alessii, a to ho popudilo. Proto se beze všech ohledů na její únavu a tužbu po soukromí nehodlal vzdálit. Mimo jiné pohnutky pro toto své konání.

„Ale já s tebou musím mluvit, Alexandro! Proto jsem přišel sem, když jsem tě zahlédl na ulici. Jel jsem zrovna na nějakou schůzku ohledně posílení stráží. Víš přece, jak jsme nedávno mluvili o těch hrozbách od lidí, ne? A pak jsem uviděl strašnou věc," naléhal na ni divoce a vážně.

Vyprávěl jí o té vraždě na ulici, kterou sledoval. Alexandra zvážněla a hluboce se nad tím zamyslela. Přesto nevypadala nijak vystrašeně.

Kníže mezitím pokračoval slovy: „No a hned potom jsem náhle viděl tebe, jak si to uprostřed noci sama vykračuješ jenom kousek od toho místa! Copak si neuvědomuješ, co ti hrozilo? Jak je vůbec možné, že jsi tady ve městě sama, bez stráží, bez sluhů, bez

manžela? Tristan ti dovolí se tady potloukat a být v ohrožení? Jemu nevadí, že riskuješ svůj život?“

Alexandra jedovatě odsekla: „Je to můj život, jak jsi ty sám řekl. Tristan už dávno vzdal snahu o to mě nechávat neustále hlídat. Respektuje moji touhu po svobodě a…“

Dragonian ji prudce přerušil: „Ale to by nyní neměl! Je nebezpečná doba a jeho povinností je tě ochránit. Musíš mít s sebou ochranku. Zvláště, když nejsi čistokrevná. Nejraději bych celou rodinu viděl takovou, protože časy jsou skutečně zlé. A hlavně tebe, která riskuješ na každém kroku už od doby, co tě znám. Otevřeně ti říkám, že pokud to neudělá on, vyšlu za tebou vždy svou ochranku já, a postarám se o to, aby se ti nic nestalo. A nyní trvám na tom, že se odtud nehnu, dokud se nerozhodneš jet domů. Jsem tady svou limuzínou a odvezu tě v ní, až se budeš chtít vrátit. Já nedovolím, abys byla v nebezpečí, Alexandro.“

Upírka po jeho slovech divoce vstala a zlostně vybuchla: „Alterie Dragoniane! Už toho mám dost! Jasně jsem ti řekla, že si přeji být sama a v klidu se najíst. Nemám ráda, když mě u jídla pozoruje někdo, kdo sám nejí a nikdy ani nejedl, což dobře víš. A s tvojí čistokrevností mi dej pokoj. Nechci být taková. Stačí mi moje polovičatost. Také odmítám to, aby mě na každém kroku hlídali tvoji lidé. Takže si dej laskavě odchod!“

Dragonian cítil, jak s ním při jejím odporu cloumá vztek. Nyní byl ale zcela jiného druhu, než když ho rozčílil kdokoli z jiných upírů nebo lidí. Byla v něm také touha po překonání toho odporu. Přesně, jako kdysi. Přistihl se při tom, že ji touží rozzuřit ještě více, a když ji tak pozoroval v tom županu, pod nímž ve výstřihu zahlédl kousek prádla, jeho krev přímo kypěla. Kdyby tohle věděla chudinka Alessia, tak by se asi skácela. Její děsuplný manžel byl nyní celý bez sebe z toho, jak před ním Alexandra stojí v županu a z očí jí srší blesky.

„Nechápu, co ti vadí na tom, že pokládám za nutné ochránit své příbuzenstvo před tou chátrou, která se zjevně nezastaví před ničím," namítl poté kníže.

„Na tom nic. Ale neznamená to, že se mi budeš míchat do života a nařizovat mi, kde a s kým mám anebo nemám chodit. Já nejsem tvoje manželka, a i kdybych byla, netolerovala bych to. Stejně jako…" vypálila znova tak ostře Alexandra, než se zarazila při pohledu na jeho rostoucí hněv.

Na tohle však Dragonian čekal, aby se stejně divoce, jako předtím, vyjádřil: „Jen to řekni, že se ti nelíbí, jak se chovám k Alessii! Uvědomuješ si vůbec, jak přecitlivělá je tvoje dcera? Navíc je smutná z toho, že jí odjely děti. Má přece společenské postavení, moc, peníze a mou ochranu. Nikdo se to nesnaží nijak snižovat! Nemůže však ode mě očekávat kladnou reakci na něco, s čím já nesouhlasím a co se mi hnusí. Zřejmě na mě má přehnané nároky a očekává ode mě chování, jež nemám v povaze. A to vše zcela určitě pouze pod vlivem své frustrace. Jen jsem ji napomenul za chování, jež mi připadalo nevhodné, což se ti asi nelíbí, Alexandro. Chápu, že se jedná o tvou dceru a omlouvám se ti. Možná jsem byl příliš prudký a propříště už se vynasnažím mírnit. Ovšem nemůže doufat, že kdyby to zopakovala, dočká se u mě…"

Alexandra ho v té chvíli také prudce umlčela slovy: „Mně se neomlouvej, Dragoniane. Vyřeš to s mou dcerou. Nechci do toho zasahovat, ale myslím, že když jsi byl schopen rozpoznat to, s čím souvisí její duševní stav, možná bys také po rozhovoru s ní pochopil, co asi očekává. A když si o tom následně promluvíte, dojdete, jak doufám, k vzájemnému porozumění. Také jsem zažila manželské krize a vím, že není nic lepšího než rozhovor, zakončený smířením. Ostatně, tento hotel, jenž ty tak strašně nesnášíš, byl toho nejednou svědkem. Komunikace je mocná zbraň a nenáleží jen lidem. Nijak tím nesnižuješ svou upíří a knížecí důstojnost, když si promluvíš s milovanou ženou o tom, co ji trápí.

Chápu, že to je pro tebe nezvyklé a těžké, ale váš vztah za to snad stojí, ne?“

Dragonian si v té chvíli pomyslel: „S milovanou ženou právě mluvím. Kdybys tak věděla!“

Rozmýšlel, co jí má na to říctl, aby došel k tomu, o čem s ní chtěl doopravdy mluvit. Náhle je však z dalšího hovoru vyrušilo zazvonění telefonu.

Tristan Albacetranian zrovna cvičil šerm. Byl pouze v kalhotách a nacházel se ve velkém sále. U dveří podřimoval jeho pes Daimon a kolem chodily služky, které sklízely ze stolu po večeři. Jejich oči se však často odpoutaly od práce, když zvláště ty mladší uchváceně sledovaly svého pána, jehož tělo se při šermu ladně vlnilo a svaly na něm jen hrály. Po chvíli dokonce jedna ze služek zakopla a vrazila do druhé. Oběma při tom vypadlo několik kousků nádobí na zem a místností se rozlehl cinkot rozbíjeného skla a porcelánu.

Tristanův pes vyskočil a podrážděně se rozštěkal, a kníže se s pobaveným úsměvem otočil a řekl jim: „Dámy, přestaňte mě lekat, ano? Nejsem už žádný mladík a dostanu infarkt.“

Obě dívky jeho úsměv opětovaly a jejich pohledy svědčily o tom, že jeho názor nesdílejí. I tak byly rády, že jim nevynadal. Jiný upír by s nimi udělal krátký proces, ale Tristan byl tak hodný!

V té chvíli se u něj objevila Alessia, která už to doma nevydržela. Ta samota ji dusila. Když uviděla situaci, pohladila letmo Daimona po hřbetu.

„Neměl bys je takhle škádlit, strýčku! Jinak už brzy nebudete mít s matkou z čeho jíst. Nebo to děláš schválně, protože se ti líbí, jak na tebe hledí? Přiznej se!“ komentovala tuto věc.

Pohled na oblíbeného příbuzného ji tak potěšil, že se nyní trochu pousmála, i když jinak nevypadala šťastně. Tristan odložil meč a osušil si zpocený obličej a tělo do ručníku.

„Nedělám to schválně, Alessio! Jenom jsem se zabral do cvičení tak, že jsem vůbec nevnímal okolí. Jediná osoba, u níž používám tenhle trik, je tvá matka. Těší mě, když to zabere a ona se na mě pověsí, aby mi šeptala lichotky," odvětil jí a oplatil neteři úsměv.

Potom však zvážněl, když si vzpomněl na to, jak se ona sama marně snažila upoutat svého manžela něčím podobným.

„Jestli hledáš Alexandru, tak tu není, Alessio. Odjela do města nakupovat a ještě se nevrátila. Dokonce poslala zpět naši limuzínu a teď čekám, až se ozve, aby pro ni sluhové přijeli," změnil proto poté raději rychle téma.

„Alterius taky odjel do města. Říkal, že se pokusí najmout další lidi jako posilu našich stráží. Mluví stále o nějakých lidských vzbouřencích, kteří začali útočit na upíry. Já jsem už také něco slyšela. Prý se scházejí a potom ve skupinkách přepadávají upíry," informovala Tristana Alessia o jediné věci, kterou od svého manžela v poslední době slyšela, poněvadž jinak se s ní vůbec nebavil.

Tristana její zprávy znepokojily a dostal strach o nepřítomnou manželku, jak pochopila. Okamžitě se proto vrhnul k telefonu.

Vytočil jisté číslo a člověka na druhé straně požádal: „Spojte mě s kněžnou Alexandrou Albacetranianovou, apartmá 317. Pokud je tedy přítomna v hotelu. Ano? Výborně!"

Alessia spatřila, jak se mu viditelně ulevilo a zase jí z toho tak trochu zabylo smutno. A následující něžný tón řeči strýce k její matce ji málem rozplakal.

„On ji stále tak miluje! Mám z toho radost, ale proč to nemůžu mít i já? Chci, aby se to vrátilo a Alterius na mě byl také tak něžný," řekla si v duchu.

V apartmá hotelu ve městě se Alexandřina pěstěná ruka s předlouhými nehty chopila sluchátka telefonu a její obličej se ihned rozjasnil.

Uslyšela totiž Tristanův hlas, který jí sděloval: „Tak už jsi nakoupila, miláčku? Kdy pro tebe mám poslat vůz? Co děláš v tom hotelu? Proč už nejedeš domů? Musel jsem večeřet sám a stýská se mi.“

„Zase jsi mě vypátral, Tristane? Jsem unavená a tak hladová, že jsem se tady stavila na večeři. Zrovna čekám, až mi ji přinesou. Nevím, co jim tak dlouho trvá. Kdybych neměla takový hlad, hned bych jela domů. Ale než by přijela limuzína a já se dostala zpět, asi bych už nevyšla po svých. Samozřejmě, že už se těším domů, lásko. Nezlob se, že jsem se tu chvíli zdržela,“ odpověděla mu Alexandra a v hlase jí zazněla radost z toho, že ho slyší.

„To víš, že se na tebe nezlobím. Jenom mám trochu starost. Údajně existuje jisté nebezpečí, které by ti mohlo hrozit od lidí. Ti prý přepadávají upíry, tak se bojím, aby…“ opáčil klidně Tristan.

„Ano, já o tom také vím. Alterius se zmínil o tom, že viděl vraždu jedné ženy. Zřejmě upírky se smíšenou krví. Proto mě přišel varovat. Naléhá na mě, abych používala ochranku a neriskovala. A sám víš, jak dokáže být neodbytný, když jde o přesvědčování. Šla mi z něj hlava kolem,“ přerušila ho Alexandra.

„Dragonian? Kde jsi s ním mluvila? A kdy? Potkala jsi ho ve městě? Proč jsi s ním ihned neodjela domů, když jsi to slyšela?“ podivil se Tristan.

„Nepotkala jsem ho. Je zrovna tady se mnou. Přišel za mnou hned poté, co viděl tu vraždu. Vzápětí mě zahlédl na ulici a sledoval mě, jak vcházím zde. Trvá na tom, že počká, až se najím, a pak mě odveze domů,“ vysvětlila mu jeho žena.

Kníže Dragonian pracně skrýval nesmírnou nevoli nad tím, že ho Tristanův telefonát vyrušil z rozhovoru s Alexandrou. Nyní ale považoval za nutné se do toho také vmísit. Především z důvodu toho, aby ji konečně přesvědčil o své pravdě. I Tristana. Pokynul jí, aby mu předala sluchátko a ona souhlasila. To bylo ale hlavně proto, že se ozvalo zaklepání na dveře a dovnitř vešel číšník s její

večeří. Hladová Alexandra tedy nechala Dragoniana, ať se zatím klidně pokouší Tristana přesvědčovat. V ten moment ji to vůbec nezajímalo, když ji volal žaludek. Její ruce už se přímo třásly slabostí a ona se nedočkavě posadila na postel, kam si vzala podnos s jídlem.

Kníže Dragonian se mezitím usadil do křesla a při rozhovoru s Tristanem, kterému vylíčil tu neblahou událost, sledoval osobu, jež ho stále nepřestávala fascinovat. Kdykoli viděl jíst nějaké lidi, připadalo mu to spíše nechutné, ale nyní měl jiný názor, když spatřil, jak Alexandřiny oči svítí při pohledu na ten podnos. Na něm bylo ono propečené hovězí maso, hranolky, zelenina, káva, džus a zákusek. Knížeti připadalo roztomilé, jak se ona třese hlady. Docela si dovedl představit, že ji tak vidí častěji.

Alexandra se nejdříve chopila zákusku a džusu. Když tu sladkost zhltla, hodila po svém společníkovi spokojeným pohledem.

„Cukr dodá okamžitou energii," poznamenala.

Poté vypila kávu a chystala se pustit do jídla. Trochu už se vzpamatovala, jak si čistokrevný upír všiml, když ji stále napjatě pozoroval.

Tristan musel připustit, že s Dragonianem souhlasí. Zřejmě skutečně začínalo být pro upíry nebezpečné někam chodit bez doprovodu silné ochranky. Jenom neměl tušení, jak přiměje Alexandru, aby se podřídila tomu, že ji na každém kroku bude sledovat tlupa ozbrojených mužů. Už kdysi ji tak ochraňoval, když čekala Amber, a jí to hrozně vadilo. Umiňoval si, že si s ní o tomhle promluví. Mezitím poděkoval Dragonianovi za to, že ji varoval. Také ho požádal, aby tam setrval a odvezl ji domů.

Pak zavěsil a obrátil se na Alessii. Bylo jasné, že se chvěje zlostí, a ani se jí nemusel ptát, proč. Příliš se jí nedivil.

„Tak on je v tom samém hotelu a najednou mu to nějak nevadí! Parchant jeden! Co tam vůbec dělá?“ vyrazila ze sebe vztekle upírka.

„Uklidni se, Alessio,“ začal Tristan.

Pak své neteři vysvětlil, jak se její manžel objevil v jeho apartmá. Sám sobě však musel přiznat, že se mu to trochu nelíbí. Snad to bylo Alteriovým příliš starostlivým a velmi naléhavým tónem, kterým s ním čistokrevný upír mluvil o Alexandřině ochraně, již je jí nutno poskytnout. Tristan se omluvil Alessii a šel se osprchovat. Potom se oblékl a opásal se mečem. Cosi ho totiž nutilo jet do města.

Cestou ven se mu do cesty postavila jeho neteř a odhodlaně vypálila: „Jedu s tebou! Chci vidět výraz toho studeného bastarda, až ho přistihnu na místě, které on pokládá za pelech neřestí a varoval mě, že tam nemám ani vkročit.“

„Je to dobrý nápad, Alessio?“ staral se Tristan.

„Mám starost o svou matku, ne?“ ušklíbla se ona.

Tak jen pokrčil rameny, protože dobře znal ženskou neodbytnost. Nemínil se s neteří hádat. Upírky byly tak tvrdohlavé, že už to dopředu vzdal. Když přišli k autu, překvapeně zjistil, že už ho tam čeká jiný zájemce o svezení. Jeho věrný pes Daimon. Táhle zavyl a oháňkou snaživě zametal nádvoří.

„Co ty tady, chlapče?“ zeptal se ho Tristan.

Alessia se mu zadívala do očí a oznámila: „Já to tak přesně nepoznám jako matka, ale mám pocit, že trvá na tom, aby jel s námi. Může se nám hodit, Tristane. Jestli tam je nějaký lump, pozná ho.“

Její strýc přikývl a vyrazili.

5. KAPITOLA – VÝBUCH SOPKY

Když Dragonian položil sluchátko telefonu, vítězoslavně prohlásil: „Tak Tristan se mnou souhlasí, Alexandro! Také je znepokojen tím, co se děje. Takže tě zřejmě čeká rozhovor s ním a následně pohyb v doprovodu ochranky. Přesně tak, jak by to mělo být, když se jedná o tak významnou osobu, jakou ty bezesporu jsi."

Alexandra se pobaveně zasmála: „Já si nepřipadám nějak významná. Nijak neprožívám tu skutečnost, že jsem kněžna, Alterie. Těší mě pouze to, že mě můj manžel hodlá chránit, a pokud to bude nutné, souhlasím. A rozhovoru s ním se nebojím. Vím, že se nějak dohodneme, a on na mě rozhodně nebude pouštět hrůzu a nutit mě, abych se podvolila jeho požadavkům. Mimochodem, asi se podivíš, ale také mě to znepokojuje a hodlám si rovněž pohovořit s Tristanem o tom, aby na sebe dával pozor. I jemu přece hrozí nebezpečí, ne? Stejně jako zbytku naší rodiny. Naproti tomu ty, doufám, poskytneš ochranu své kněžně, Alterie. Tak, jak se to tady od knížete očekává."

Toto bylo Alexandřiným zvykem. V několika nevinně vypadajících větách mistrně skryla narážky, jimiž mu přesně popsala, co si myslí o jeho nynějším chování k její dceři, a vyjádřila tím své názory a přání. Prostě ho usadila a odkázala ho do patřičných mezí. Ačkoliv se však v Alteriu Dragonianovi poté pochopitelně vařila krev, cítil k této ženě nesmírný obdiv. Téměř ho to donutilo si před ní kleknout. Místo toho si k ní přisedl na postel a sledoval, jak se po svém proslovu chopila příboru, aby se pustila do hlavního jídla.

„To jsi celá ty, Alexandro! Jako vždycky. Projevím o tebe starost a ty mi ani nepoděkuješ. Když jsem spatřil tu vraždu a poté tebe, naskočila husí kůže dokonce i mně, a to při představě, že bych tě takto někdy viděl. Tvoje ztráta by pro mě byla hrozná," ozval se vcelku dobromyslně.

Odhodlal se jí po troškách naznačit, co pro něj ona znamená, když tu jeho nos zachytil něco, co vůbec neznal. Jenom věděl, že je to něco nepříjemného. Instinkty upíra ho varovaly a on netušil, před čím. Alexandra najednou spatřila, jak si čistokrevný upír kleká na postel a zblízka se naklání nad její pokrm. Velmi ji to překvapilo, ale i pobavilo.

„Copak? Snad ses nerozhodl změnit své stravovací návyky? Vážně by mě zajímalo, jestli vy čistokrevní už od narození máte vůbec žaludek, nebo tak něco," komentovala jeho počínání.

Alterius ale vypadal podivně. Větřil a čichal kolem sebe tak, až se mu jeho chřípí celé chvělo. Potom se náhle změnil do upíří podoby, aby se mu zbystřily smysly. Tohle Alexandra sice pochopila, přesto však strnula hrůzou. Zrovna on v ní totiž vždy vypadal strašlivě, a to i pro ni, která tak měla možnost vidět i mnohé jiné, včetně sebe.

Nyní však byl kníže zcela zaujat očicháváním jídla a pak na ni tázavě zavrčel: „Řekni mi, ty necítíš nic divného? Je všechno, jak má být? Chci tím říct, jako obvykle? Víš, že to neznám, ale ten pach! Je zvláštní a něco mi podvědomě napovídá, že to pro tebe není bezpečné."

Alexandra rovněž zpozorněla, protože znala čich upírů s čistou krví. Také se naklonila nad talířem a snažila se přijít na to, co kníže asi myslí tím divným pachem. Pak se i ona změnila do upíří podoby a při tom ji napadlo, že kdyby je někdo sledoval, museli by mu připadat směšní. Nebylo divu.

Dvě stvůry s bílými tvářemi, rudýma očima, špičatými zuby a dlouhými drápy se sklánějí nad talířem s lidským jídlem. Při té

myšlence málem vyprskla, než si uvědomila, že skutečně cítí něco divného. Bylo jí to povědomé, ale nevěděla odkud. Slezla z postele a dala se do přecházení místností. Její mozek při tom pracoval na plné obrátky.

Stačila i sledovat Alteria, který se náhle chytil za hlavu.

„To ale strašně páchne! Co je to za svinstvo? Je mi z toho zle, bolí mě hlava a mám závrať. Dělá se mi špatně a cítím se slabý," svěřil se jí.

Po jeho popisu jí to najednou došlo a už v lidské podobě mu řekla: „Já vím, co to je! Jenom jsem to už dlouhá léta necítila. V dětství jsem tohle párkrát snědla a bylo mi vždycky hrozně zle. Až potom jsem samozřejmě pochopila, proč. Ale myslela jsem, že je to tady zakázané? Zřejmě lidé začali tento zákaz obcházet. Nějaký vtipálek v kuchyni zjevně zkouší, co se mnou udělá to, když se najím česneku."

Alterius Dragonian se v mžiku odtáhl od talíře a zuřivě vyhrkl: „Česnek? Tady, v této zemi? To je skandál! Vždyť tě chtěli otrávit, Alexandro!"

A zelený vzteky se hrnul ven ze dveří. Alexandra se hned postavila před něj a snažila se ho zastavit, než podlehne návalu hněvu.

„Neblázni, Alterie! Co s tím chceš dělat? Určitě to byl jenom vtip a vysvětlí se to. Lidi prostě takové věci občas dělají. Škádlí se tak," uklidňovala ho.

„Já jim dám škádlení! Tohle je útok na urozenou osobu a ten jim neprojde. Vypátrám, kdo to byl, a já osobně ho potrestám. Nikdo se tě nebude pokoušet otrávit, Alexandro. Za takovou opovážlivost zaplatí!" vybuchl upíří kníže.

Ona se ho stále snažila zadržet tím, že stála u dveří, a on zaváhal, když ji tak viděl před sebou v tom županu. Ale jeho zlost byla silnější, než touha. A také jí chtěl ukázat svou moc a sílu, aby ji ohromil. Proto ji jemně odstrčil z cesty a vyrazil směrem k výtahu.

Po jeho odchodu na sebe Alexandra spěšně naházela šaty a vydala se za ním. Tušila, že to bude zlé, a měla obavy o nevinné lidské životy. Tady šlo do tuhého. S rozzuřeným Dragonianem nebyly žádné žerty.

Když Jonas spatřil, kdo se opět vynořil z výtahu, podlehl podvědomé hrůze a schoval se za vysoký sloup. Nehnutě sledoval, jak se už na první pohled vzteklý Dragonian blíží k recepci.

„Tak, ty příslušníků rasy vrahů, zavedeš mě hned do kuchyně! Chci zjistit, která lidská krysa se pokusila otrávit kněžnu Alexandru," zasyčel na muže za jejím pultem.

Recepční pobledl a hlesl: „Ale kníže, já nevím, o čem to mluvíte?"

„To ty nemluv a dělej! Chci vás všechny přečíst a dostanu to z vás. Kdo mi tu bude odporovat, toho podříznu. Je to jasné?" zařval Dragonian.

Pak vzal nebohého muže za límec a svýma silnýma rukama ho přímo táhl za sebou do kuchyně. Jonas za sloupem trnul hrůzou.

Cestou Tristan a Alessia sotva promluvili. Oběma se hlavou honila stejná věc – Alexandra a Dragonian. Mysleli na jeho dávnou posedlost její osobou, ale jeden před druhým to skrývali. Alessia si raději hrála s Daimonem. Probírala se mu srstí a hladila ho. Trpce ji napadlo, že je to jediný tvor, kterému ona může projevit přízeň, a který ji od ní také přijme.

Pes se při tom spokojeně rozvaloval u jejích nohou a očima sledoval svého milovaného pána, který jeho pohled vážně opětoval.

Tristan si v duchu myslel: „Proč, když je má žena v nebezpečí, objeví se tam on a zachraňuje ji?"

Pak se sám uklidňoval tím, že jsou přece letití spojenci, přátelé a příbuzní. Alexandrou si byl jistý, ale co se týkalo jejího

zetě, občas se za ta léta přistihl, že ho někdy až příliš sleduje, jak se s ní baví.

„Jsem prostě příliš žárlivý!“ uzavřel tyto své úvahy Tristan ve chvíli, kdy už jeho limuzína zastavovala před hotelem.

Tam se ale Alessia zarazila a poté, co vystoupila a Daimon s ní, rozhodla se, že raději počká u vchodu pro zaměstnance. Tristan souhlasil, protože věděl, že ona jednak vidí potmě, ale také to, že ji ochrání jeho pes. Potom už se vydal hlavním vchodem dovnitř. Cestou si chystal nějakou smysluplnou výmluvu pro to, že přijel. Když však vstoupil, ihned zjistil, že toho nebude třeba. Hotel byl vzhůru nohama.

O pár minut dříve se z výtahu vynořila Alexandra a znepokojeně se rozhlédla. Nikoho ale neviděla a ani netušila, že se za sloupem stále skrývá Jonas. Mladík se totiž rozhodně nemínil setkat tváří v tvář s Dragonianem, tak raději ještě nevylézal. Stačilo mu už to, co slyšel z kuchyně. Nyní viděl, jak Alexandra pobledla a zamířila tam, odkud se ozýval vzteklý řev čistokrevného knížete.

Dragonian si nechal předvést všechny zaměstnance hotelu, které sehnali, a pátral mezi nimi po viníkovi té události. Za účelem vystrašit je co nejvíce byl v upíří podobě. To způsobilo, že několik citlivějších žen při pohledu na něj omdlelo. Alexandra, která ode dveří přihlížela, se jim ani nedivila. Sledovala, jak Alterius jednoho po druhém vyslýchá čtením v mysli.

Postupoval systematicky tak dlouho, až narazil na kuchaře, jehož mysl mu vydala to, co chtěl. Byl to nový člověk a vzbouřenec. S blekotáním vypověděl, že sice chtěl otrávit upírku smíšené krve, ale zároveň mu prozradil, že došlo k omylu. Ona i Alexandra si objednaly stejné jídlo, avšak při rozvozu došlo k záměně a jídlo pro apartmá 317 bylo doručeno na to s číslem 173. Kuchař se dušoval, že nechtěl Alexandře ublížit, ale v jeho mysli byla silná

nenávist k upírům. Tohle skrýt nemohl. A Dragonian s ním hodlal provést krátký proces.

Tristan se s údivem rozhlížel po zcela opuštěné hotelové hale, načež spatřil vyděšeného Jonase, jenž se před ním nestačil ukrýt, a šel k němu. Teprve nyní mladík zaznamenal tu sílu, o které se zmínil jeho přítel, a jež z přicházejícího upíra šla. On sám se však nijak zle netvářil a nevypadal na to, že by mu chtěl ublížit. Zatím.

„Co se tu stalo, mladíku? Kde jsou všichni?“ zeptal se ho přátelským tónem.

„Všichni vašeho druhu utekli. Někdo se tu prý pokusil otrávit jednoho z vás česnekem, přimíchaným do jídla. Teď jsou vyslýcháni zaměstnanci,“ oznámil mu Jonas, který málem chraptěl, jak mu vyschlo v krku při představě, že ho nyní upíří kníže vyzve, aby ho následoval do kuchyně.

Tristan strnul a naléhavě se otázal: „Koho to chtěli otrávit?“

Jonas cítil, jak je mu mdlo, ale mlčel, protože se bál jeho reakce. Snažil se zachovat si kamennou tvář, která by nevyjadřovala žádné emoce, a doufal, že ho kníže nechá být. Netušil, že si upír uvědomil věc, kterou u něj vnímala i Alexandra. Poznal Jonasovu nečitelnou mysl, ale na rozdíl od své ženy měl jisté informace, které ho nyní nutily ke klidu, i když měl sto chutí po něm řvát ze strachu o manželku.

„Je to lidský potomek čarodějky,“ řekl si v duchu a poté dodal: „Nesmí přijít k úhoně. Jen si to ještě ověřím.“

Nahlas mladíkovi řekl: „Nechci tě děsit, ale není jiná možnost. Mám tady totiž někoho mně velmi drahého a potřebuji to vědět.“

Vzápětí hlasitě zvolal: „Alessio! Pojď sem a přiveď s sebou Daimona.“

Jonas cítil, jak se s ním chvěje podlaha, ale zároveň se přistihl při tom, že se těší na to, až spatří ženu, o níž neustále tajně snil. Vzápětí se tam objevila ta krásná upírka, na kterou myslel, a s ní

příšera. Ohromný pes s rudýma očima. Ještě než si ho vůbec stačila všimnout, zaujalo ji něco jiného a strnula.

„Slyším jeho hlas. Dragonian křičí po těch lidech a vyptává se jich, kdo se opovážil otrávit mou matku! Co se to tu děje, strýčku?“ zhrozila se.

Vyděšeně se zadívala na svého strýce, který se také zděsil. Jonas na něm pozoroval tak nesmírný strach o manželku, že mu ho zabylo prudce líto. Už se mu chystal něco říci, aby ho uklidnil. Odrovnalo ho však to, jak se poté ocitl tváří v tvář Alessii, která se mu zadívala upřeně do očí. Při jejím pohledu Jonas cítil radost, i když se upírka tvářila vážně a smutně.

„Tristane, on má mentální štít! Nedokážu mu číst myšlenky. Jeho mysl je pro mě neovladatelná. Je nečitelný. Jako Alteriova někdejší chůva,“ promluvila po chvíli překvapeně tak, jak očekával.

„Jen klid, někteří lidé ho mají. Nejen Dragonianova chůva. I náš zesnulý sluha Noah ho přece měl. Zřejmě i další. Slyšel jsem o rodu čarodějů, kteří se s ním rodí, žijí v hlubokém lese a neslouží upírům. Tento mladík je asi jedním z nich,“ prohlásil zcela klidně kníže Tristan.

Jonas po jeho slovech zavrávoral a hlesl: „Vy o nás víte? Jak to? Myslel jsem, že nikdo nemá tušení o existenci takových lidí. Žádný upír.“

Vzápětí ustoupil o několik kroků dozadu, než mu upír sdělil: „Neboj se mě, mladíku. Já ti nehodlám ublížit. Nedělám to, pokud nemám důvod. A tvůj štít jím není, věř mi. Navíc tu máme někoho, kdo zjistí, co jsi vlastně zač, i bez použití schopností mé neteře.“

A kníže pokynul Daimonovi, aby k nim přišel. Jonas si klidně dřepl a zadíval se psovi do očí. Ten začal vrtět oháňkou a on ho pohladil.

„Jeho úmysly jsou tedy čisté,“ poznamenala Alessia a tvářila se nehnutě.

Její tvář nyní byla jako z kamene, ale za ní zuřila bouře emocí. Tristan to ihned poznal, protože ji dobře znal. Vzal ji proto stranou.

„Co se děje? Vidím na tobě, že se snažíš něco skrýt. Jsi v pořádku, Alessio?“ ptal se jí starostlivě.

„Ty to necítíš, Tristane? Když je ten muž blízko, moje krev zpívá,“ zašeptala mu a nechápavě zakroutila hlavou.

Tristan sice věděl svoje, ale nikdy to nikomu neřekl a nemínil s tím zrovna teď začínat. Proto jen pokrčil rameny.

„Tohle teď není důležité. Vypadá to, že to tady tvůj manžel hodlá zbořit. A já mu v tom musím zabránit. Mám chladnější hlavu, i když teda sám nevím, co udělám, pokud někdo ublížil Alexandře. To se asi neudržím,“ opáčil a jeho mysl se vrátila k problému, který mu ji tak velmi zaměstnával.

Jonas už se trochu uklidnil a postoupil blíže k nim. Pochopil, že mu upíří kníže neublíží. Zaslechl jeho poslední slova a odhodlal se zasáhnout.

„Paní kněžna vypadala v pořádku, když vystupovala z výtahu. Kníže se tu objevil dříve než ona a začal zuřit, ale vypadá to, že na to zřejmě přišli včas. Já nevím, kdo to udělal, ale on to určitě zjistí. Naštěstí mě neviděl, ale jestli mě tu najde, je po mně,“ ozval se vážně.

Tohle probudilo Tristanovu zvědavost a on se zajímal: „Jak to? Kdo jsi, že by po tobě šel Dragonian?“

Jonas se poté k jejich překvapení obrátil na Alessii a zeptal se jí: „Co víte o tom, jak zemřela jeho matka, paní kněžno?“

Alessia zavrtěla hlavou a pravdivě mu odpověděla: „Nic. Jenom vím, že byl hodně malý, ale podrobnosti neznám.“

Mladík se jí zadíval pevně do očí, když ji informoval: „Jeho otec jí probodl srdce, usekl jí hlavu a její popel vhodil do řeky.“

Alessia zavrávorala a ochromeně ze sebe dostala: „Znáš důvod? A jak tohle souvisí s tebou?“

„Důvodem byly ty vaše zvyklosti. Byla mu nevěrná s lidským sluhou. Jeho se pak také pokusil zabít, ale vyléčila ho jedna žena. Přežil a založil rodinu. Jsem vnuk toho muže, paní kněžno. A jestli váš manžel zjistí, že žijeme, povraždí celou moji rodinu. Už můj mentální štít, jak jste říkala, ho vyprovokuje k tomu, aby mě zabil. Vím, že to takto upíři dělají, když někoho z nás najdou. Proto se před nimi skrýváme, nebo to tajíme. Udělá to, tím jsem si jist. Pokud vy mu to dovolíte. Je to ve vašich rukou, paní kněžno. Celý můj život," odvětil jí mladík, který vlastně ani nevěděl, proč jí to řekl, a pořád jí hleděl upřeně do očí.

Viděl, jak si upíří kněžna vyměnila zděšený pohled se strýcem a jeho pohled ztvrdl, načež ho kníže svou reakcí dost překvapil.

„Ta hnusná studená rudooká stvůra! Ten odporný, necitelný parchant! Taková ohavnost! Už se nedivím tomu, že ubližoval rodící ženě a nemluvněti," vybuchl totiž.

Alessia pocítila, jak se jí hrůzou podlamují kolena. Věděla, že má ten mladík pravdu. Natolik ona Alteria znala, ale překvapilo ji, že ho tak vnímají i jiní lidé. Neznámí lidé. I když tento mladík jí až tak neznámý nepřipadal. Cítila, jak ji to k němu podivně táhne, což ji dost mátlo. Nevěděla, jestli mu má důvěřovat, když má ten štít, ale zároveň cítila podivnou slabost v těle a touhu ho chránit ve své duši.

Také se jí hodně líbil. Vypadal chlapecky a něžně, ale zároveň už bylo znát, že je rozhodný a mužný. Dospělý. Byl vysoký a svalnatý, skoro jako upír. Jenomže jím nebyl. A ona se přistihla při myšlence, že je to škoda. Ta jeho informace ji šokovala a představila si, že by i ji její manžel mohl takto zabít.

„Nesmí se mu nic stát! Je tak hrozně sladký! A cítím z něj něco blízkého," řekla si v duchu.

Otočila se k Tristanovi a dočkala se jeho chápavého úsměvu, jako by jí její strýc četl myšlenky. Také se na něj usmála a obrátila se zpět k Jonasovi.

„Sice nevím, jestli by ti kníže Dragonian ublížil, ale jelikož na rozdíl od tebe neznám podrobnosti oné události, o které jsi mluvil, raději dám na tvůj názor. Nebudu tě vystavovat ohrožení s ohledem na tvůj mentální štít, ale hlavně na momentální duševní rozpoložení mého… Knížete. Odvedu tě odtud pryč zadním vchodem. Kdybys byl nebezpečný, náš pes by nás varoval, a já tě také varuji. Jsem čistokrevná, takže mě nemůžeš nijak ohrozit, přestože tě nedokážu ovládat. Dám si na tebe pozor," pronesla vážně.

Snažila se vypadat a mluvit sebejistě, i když se tak vůbec necítila. Také si vybavila další věc, kterou věděla o lidech s mentálním štítem. Že dokážou čistokrevným upírům číst v mysli.

„Není nutné se mě bát, paní kněžno. Nemíním vás ohrozit. Jen se chci dostat v pořádku domů. Dneska se tady dějí divné věci. Nejsem sice strašpytel, ale nechci se stát součástí boje s meči. Nejsem upír," potvrdil jí to vzápětí Jonas.

Potom ji následoval k zadnímu vchodu. Tristan se vydal směrem ke kuchyni, odkud slyšel Dragonianův hlas, prozrazující, že je kníže v upíří podobě. Tušil, že to nebude žádná sranda.

Mezitím v kuchyni Dragonian zuřivě soptil: „Mě ale vůbec nezajímá, že došlo k údajnému omylu! Přitáhli jste tady zakázanou věc a použili jste ji k pokusu o vraždu. Navíc jsem zrovna dneska viděl, jak jste zabili upírku. Jste všichni stejná verbež a v poslední době si nějak příliš dovolujete. Potrestám ho a vy se na to budete dívat. To, aby vás už pak přešly choutky troufat si na silnějšího a ohrožovat své pány."

V té chvíli se blíže k němu odvážila přijít Alexandra, která vážně namítla: „Nemyslím, že bys ho měl zabíjet. Když to uděláš, vyvolá to v nich touhu po pomstě a bude to ještě horší! Buď milosrdný, kníže."

Sama se třásla strachy, protože viděla, v jak bojové je náladě. Otočil se k ní a zablýskal svýma rudýma očima tak divoce, že se až lekla.

„Ten, kdo na tebe vztáhne ruku, si nezaslouží žádné slitování! Vypořádám se s tímhle prevítem, a pokud bude třeba, s dalšími takovými," zavrčel v odpověď nemilosrdně upír.

Právě v tom okamžiku vešel do kuchyně Tristan a pozoroval nastalou situaci. To, co vzápětí sledoval, ho naplnilo hrůzou. Ten kuchař se totiž v nestřežené chvíli chopil nože a zamířil s ním na Alexandru.

„Smrt všem upírům!" vykřikl odhodlaně.

Tristan by nestačil zareagovat, dokonce ani vykřiknout. Zato Dragonian byl jako vždycky ve střehu, a to i přesto, že byl nyní napůl otočený k Alexandře. V letu uchopil útočníkovu ruku a zlomil mu zápěstí s hlasitým a nepříjemným křupnutím. Muž pronikavě zařval bolestí a nůž mu vypadl z ruky. Čistokrevný upír se chopil své dýky, kterou nosil na druhé straně opasku, na němž měl i meč. Alexandra od něj raději o pár kroků ustoupila.

S vytřeštěnýma očima poté pozorovala, jak kníže toho muže bodl svou silnou a jistou rukou přímo do srdce. Pak mu ještě podřízl hrdlo a on se skácel na zem. Za okamžik byl muž mrtvý a Dragonian celý od jeho krve. Klidně si otřel dýku do mužovy bílé zástěry a poté se pohrdavým pohledem popásl na okolo stojících pobledlých lidech. Sice už byl v lidské podobě, ale svým činem vzbudil v lidech ještě větší hrůzu, než vzhledem. Všichni lidé se třásli a v duchu loučili se životem.

„A takhle dopadne každý, kdo zaútočí na můj rod a mé příbuzné. Doufám, že už jste se z toho poučili. Komu z vás najdu v hlavě zlou myšlenku, bude toho ubožáka následovat," přiživil poté jejich strach.

Alexandra od něj ustupovala stále více a ochromeně sledovala, co bude teď následovat. Dle vývoje situace očekávala

nejspíše hromadnou popravu. Až po chvíli si uvědomila, že cítí velmi blízko upíří přítomnost. Nestačila už se otočit a narazila do něčího vysokého a mohutného těla. Strnula, než se jí před očima objevila ohromná ruka se známým erbovním prstenem. Vzápětí ji zezadu pevně objaly svalnaté paže kolem těch jejích, nyní hodně roztřesených, a ona pocítila objetí, v němž byla vždycky v bezpečí. Usmála se a uvolnila jeho stisk, načež se k manželovi otočila.

Tristan se zeptal: „Jsi v pořádku, miláčku? Měl jsem o tebe přece jen strach a tak jsem jel za tebou. Něco mi totiž říkalo, že jsi v nebezpečí, a vidím, že to mělo pravdu. Co se tady stalo? Někdo se tě pokusil otrávit?“

Alexandra mu rychle vypověděla, jak se to stalo, a pak dodala: „Musíme něco udělat, než to tu Alterius všechno vyvraždí. Je jako činná sopka.“

Tristan se zachmuřil a přiblížil se k Dragonianovi, který sondoval myšlenky přítomných lidí. Byl velmi rozmrzelý tím, že ho ta událost vyrušila z rozhovoru s Alexandrou. Proto tak zuřil. Teď se přímo pásl na strachu té lidské chátry, jak je s oblibou nazýval. Zrovna si říkal, že je ještě trochu podusí ve vlastní šťávě, než se vydá s Alexandrou pro její věci do toho apartmá. Potom plánoval, že v jeho limuzíně odjedou domů. Cestou se s ní chystal promluvit o něčem, k čemu se díky tomu vyrušení nedostal. Také doufal, že trochu vyděsí ji a ona se pak celá rozklepaná stulí do jeho mohutné náruče. To by mu možná dalo příležitost k jiným věcem.

Ale právě uprostřed takových úvah ho vyrušil známý hlas: „Tak už je nech, Dragoniane! Cítím nepříjemný pach jejich strachu a chci odtud vypadnout. Ty ne? Hlavně, že se Alexandře nic nestalo, jinak bych je vykuchal sám. Díky, že jsi poznal nebezpečí, které jí hrozilo, a zasáhl. Teď se sbalíme a pojedeme domů. Taky bys měl.“

Alessia s Jonasem procházeli hotelové parkoviště, které osvětlovaly pouliční lampy. Upírka ho mlčky a zamyšleně doprovázela k jeho autu.

„Chtěla bych o té události vědět víc. Asi to bylo dost hrozné, že o tom kníže vůbec nemluví. Anebo si to nepamatuje a nikdo mu to nevyprávěl. Jeho otec už také dávno zemřel, když při mém narození ohrozil mě i mou matku, jejíž přátelé nás zachránili," vrátila se i přesto po chvíli k tématu, jež probírali.

„Já vím. Vaše matka mi vyprávěla, že ji chtěl zabít. Také se divila, když jsem jí řekl, jak kněžna Viviana zemřela. Je to milá žena. Jste jí hodně podobná, ale zároveň tak nějak jiná," komentoval to Jonas.

Alessia se trpce ušklíbla, když přikývla: „Ano. A naše osudy si jsou sice také trochu podobné, ale i jiné. Poznala jsem ji velmi pozdě, skoro ve třiceti letech. Proto si zřejmě nejsme podobnější, bohužel."

„Proč bohužel? Přece nemusíte být něčí přesnou kopií, ne?" nesouhlasil Jonas.

„Možná by to bylo snazší," povzdechla si Alessia.

Vzpomněl si na ty řeči recepčního o tom, jak chtěl kdysi Dragonian uchvátit její matku. Nějak pochopil, že upírka naráží zrovna na tohle. Ale netroufal si to ověřit. Připadalo mu to neslušné, aby jí pátral v mysli po něčem tak intimním. Raději tedy tu její poznámku nijak nekomentoval.

„Měla bych se vydat za svou matkou. Zjistit, zda je skutečně v pořádku. Ty jeď domů, ke své rodině," vyzvala ho, když dorazili k jeho autu.

Jonas vylovil klíčky a najednou se přistihl při tom, že se mu nechce odjet. Také zatoužil po tom, aby ona věděla, kdo je. To rovněž moc nechápal, ale bylo to silnější, než jeho vůle.

„Děkuji vám za důvěru, paní kněžno. Možná, že se my dva ještě někdy potkáme a já vám povyprávím, co se stalo. Dědeček o

tom dost často mluví. Velmi tu upírku miloval a stále na ni…“ začal prudce.

Náhle se však Jonas odmlčel a zrozpačitěl. Alessia také. Všiml si toho, jak se před ním snaží skrýt pohled. Přičítal to její starosti o matku. Nechtěl jí pátrat v mysli po jakékoli jiné příčině. Styděl se to udělat.

„Chci vědět, jak se jmenuješ. Nemusíš se bát, že bych to prozradila knížeti. Jen jsem zvědavá,“ vyjelo z Alessie dříve, než si to stačila uvědomit, čímž ho příjemně překvapila.

„Vaše krev také zpívá? Vaše matka to říkala, když se mnou dnes mluvila ve výtahu. Že kdybych nebyl člověk, bylo by možné, abychom byli příbuzní. Asi je to proto, že jsem čaroděj. Ten štít má i můj otec po své matce. Právě po ženě, která zachránila mého dědečka, když tehdy umíral. Já jsem Jonas Korius, paní kněžno,“ zareagoval na to k jejímu překvapení lidský mladík.

„To jméno neznám. Jinak máš pravdu. Jsi mi nějak blízký, jako bys byl mé krve, ale nevím, co je toho příčinou. Když to však cítila i matka, něco na tom asi bude. Žij blaze, Jonasi Korie. Já se musím vrátit k Dragonianovi,“ vyhrkla Alessia, než zmateně vyrazila zpět do hotelu.

Jonas tam osaměl s Daimonem. Děsivý pes stále vrtěl ohonem a přátelsky se šklebil. Mladík měl pocit, že mu to zvíře rozumí. Potom smutně nasedl do auta a vydal se na cestu k domovu.

„Nebudu žít blaze, dokud ty budeš s tím netvorem, krásná upírko. Stále na tebe myslím a moc se o tebe bojím, Alessio. Miluji tě,“ říkal v duchu ženě.

Napadlo ho, jestli to není nějaké rodové prokletí, že se muži v jejich rodině zamilovávají do upírek. Pokud ano, tak to však jeho otce naštěstí minulo.

Alessia vstoupila do hotelu právě v okamžiku, kdy tři členové její rodiny vycházeli z té hotelové kuchyně. Když spatřila manžela

celého zakrváceného, otřásla se. Raději se vrhla ke své matce a objala ji.

„Jsi v pořádku, matko?“ starala se, a Alexandra se jí hned svěřila s tím, co se stalo.

Tristan k tomu poznamenal: „Ještě, že jsi nejdříve dostala chuť na sladké, Alexandro! Kdo ví, co by se ti mohlo stát.“

„Nejspíš by mi bylo hodně zle, ale přežila bych to. Použili toho příliš málo,“ pokrčila rameny ona.

„To není jisté. Už jsi dlouho vědomá upírka, což může mít svůj vliv. Možná, že bys postupně podléhala otravě. Tak, jako člověk po požití veliké dávky arzénu. Každopádně, jedno je jisté. Dragonian má pravdu. Musíme teď být opatrnější,“ nesouhlasil s ní Tristan.

Kníže Dragonian, který skrýval nevoli z toho, že se tu objevila jak jeho žena, tak Alexandřin manžel, se ihned chopil příležitosti.

„Takže už žádné dýchánky v tomhle pochybném zařízení. Naše rody se musí vyhýbat riziku a prověřovat si pečlivě každého člověka, s kým přijdeme do styku. Do města budeme jezdit pouze s ochrankou a vy smíšené krve byste teď měli dávat pozor na to, co vložíte do úst,“ prohlásil přísně.

Alexandra k tomu připojila: „Vás také může někdo otrávit svou krví, když požije česnek. Je nutné jim kontrolovat dech. Páchne to celý další den, pokud si vzpomínám. Je to totiž cítit nejen z úst, ale přímo ze žaludku.“

To už všichni došli k pronajatému apartmá, a když vešli dovnitř, skutečně ucítili ostrý pach česneku. Tristan otevřel okna a Alexandra začala mlčky balit věci. On se k ní ihned přidal a oba se přesunuli do koupelny. Alterius osaměl s Alessií, která se bála pohnout, jaký z něj už měla strach po tom, co jí matka tiše řekla o jeho zabití člověka. Nakonec se přiblížila k tomu podnosu s jídlem a opatrně z dálky přičichla.

Potom promluvila: „Pamatuji si na to, když jsem pracovala v té restauraci ve Státech. Jak mě z ní pak vyhodili a já jsem skočila

z té střechy. Tam jsem tím páchla i po příchodu domů. Pokaždé jsem se celá důkladně osprchovala a stejně jsem to nesmyla. Je to opravdu hnusné. Možná mě to tenkrát nějak přiotrávilo, proto jsem chtěla spáchat sebevraždu? A ty jsi mě zachránil."

Tohle řekla záměrně a usmála se na něj, aby v něm vyvolala vzpomínky. Čekala, co řekne, ale on jenom přikývl a nijak to nekomentoval. To ji rozladilo.

Pak už nebyl na žádné diskuse čas, protože se z koupelny vynořili Tristan s Alexandrou a posbírali své věci. A všichni čtyři upíři se odebrali k autům.

Na hotelovém parkovišti čekal na Dragoniana další šok. Daimon. Tristanův pes se k nim okamžitě řítil a každého z nich vítal. Na něj však vrčel ještě zuřivěji než obvykle. Alessii to až zarazilo. Tristan ho raději popohnal do auta, přičemž ho však poslal na místo vedle řidiče. Věděl, že se Alexandra necítí příliš volně, když má u nohou psa, a nyní ji obzvláště nechtěl rozrušit. Cítil, že se sotva drží s nervy. Natolik ji znal a vždy dokázal odhadnout její pocity. Možná, že byla jen unavená a měla stále hlad, ale i tak se jí snažil poskytnout pohodlí.

Alexandra se na něj ihned vděčně usmála. Pak věnovala dlouhý pohled své dceři, která zrovna strnule nastupovala do limuzíny rodu Dragonianů. Její manžel vážně pokynul jí i Tristanovi a nastoupil také. Potom odjeli, zatímco Tristan ještě dával do kufru limuzíny své a Alexandřiny věci. Knížecí manželé nastoupili, řidič za nimi zavřel dveře a kníže ihned zatáhl přepážku, která je oddělovala od části pro něj.

Také tam zapnul uklidňující hudbu, odložil meč a položil svou svalnatou paži kolem Alexandřiných úchvatných ramen. Poznal, že se nemýlil. Jeho žena se celá klepala. Položila mu své štíhlé ruce na hruď a on je tak jako obvykle téměř necítil, jak byly křehké. Pozoroval její tenká zápěstí a jako vždycky žasl nad jejich útlostí. Stejně jako nad zbytkem jejích rukou, jakož i všeho ostatního. Byl

to pro něj nesmírně příjemný pocit, když se mu uvelebila v náručí a tiskla se k němu jako vyděšený králíček. Zároveň ho však její stav nijak netěšil.

Volnou rukou se ji snažil uklidnit tím, že ji hladil po rameni a po paži. Jeho mohutná ruka ji klidně mohla sevřít kolem paže a prsty by se mu setkaly. Skutečně měl obrovskou sílu a ona by proti němu neměla šanci, kdyby byl surovým tyranem tak, jako mnozí upíři. Ale to její manžel rozhodně nebyl a už vůbec ne k ní. To si uvědomila Alexandra, kterou vždy ohromovalo vědomí, že muž tak silný dokáže být zároveň i velmi jemný. A to nejen fyzicky. I když se spolu kdysi náruživě hádali, byly to vlastně pouhé výměny názorů, a to obvykle ve vší slušnosti. To spíše ona se hněvala a občas se uchylovala k urážkám.

To bylo kdysi, než jejich spory před lety úplně ustaly a oni si byli tak blízcí, že to bylo až neuvěřitelné. Žili v takové shodě, která upíří kněžnu nepřestávala dojímat. Stále se milovali stejně silně, jako v den, kdy se Tristan opět objevil v jejím životě jako dospělý muž. V jeho blízkosti se pozvolna uklidňovala.

Pomalu se už začínala vzpamatovávat z Dragoniana a jeho řádění. Tento muž rozhodně jemný nebyl. Připomínal jí bouři a tornádo. Sopku v činnosti. Tristan také dokázal zuřit a zabíjet, když na to přišlo, ale nikdy s lidmi nejednal tak ponižujícím způsobem. Při vzpomínce na Dragoniana a jejich rozhovor se upíří kněžna otřásla. Už když se tam čistokrevný kníže objevil, začala být nervózní, a teď si to vybíralo svou daň. Její únava, přetrvávající hlad a otřesné zážitky ji celou roztřásly a ona se chvěla jako uzlíček nervů.

Alexandra se podívala na Tristana, jehož obličej sice v té tmě moc dobře neviděla, ale i tak si ho dovedla vybavit do nejmenších detailů.

„Jsem tak ráda, že jsi tady přijel, Tristane! Myslím, že jsem tě asi nikdy v životě neviděla raději. Bylo to tak hrozné a…“ zašeptala mu.

Nedovolil jí to ani dopovědět. Začal ji líbat s takovou něhou, že se úplně rozechvěla. Při tom ji navíc hladil po celém těle, a to jí dodalo.

„Už na to nemysli, lásko, ano? Je to za tebou a jsi v bezpečí. Nepřeji si, aby ses tím trápila. Doufám, že se mi podaří tě uklidnit a rozptýlit, Alexandro,“ řekl jí po chvíli stejně tiše.

„Myslím, že už se tak stalo, kníže. Jenomže tu teď máme problém. Má duše ve tvé blízkosti cítí klid, jenže mé tělo je jiného názoru. Chtěla bych pocítit tvou přízeň, můj milovaný,“ překvapila ho svou řečí ona a jemu bylo jasné, že už je opět ve formě.

Když jejich auto zastavilo na nádvoří, řidič se marně snažil otevřít zadní dveře. Byly zamčené. Tohle už znal, tak si jen trpce a rezignovaně povzdechl.

Vydal se do garáže vyčkat, až se knížecí manželé konečně odhodlají vystoupit. Musel také uklidňovat Daimona, který málem poškrábal lak při zběsilé snaze dostat se ke svému pánovi.

„Zatracená služba!“ řekl si pro sebe řidič.

Ale nebyla v tom nenávist, Snad spíše závist, když muž v blízkosti zadní části limuzíny zaslechl zvuky, které svědčily o tom, co tam upíří pár provádí.

Kdyby Alessia Dragonianová věděla, co prožívá její matka, záviděla by také. Její cesta domů probíhala v mnohem menší pohodě. Ona se vůbec nedočkala žádného hřejivého objetí a něhy. Nemluvě o laskavém slovu. Její manžel mlčel a stále jenom hleděl z okna, přičemž skrýval své myšlenky za zvednutým mentálním štítem. A ona by se stejně nesnažila pátrat po tom, co tam najde.

Nakonec se odhodlala prolomit tíživé ticho otázkou: „Jak dopadlo tvé jednání ve městě?“

„Ani jsem tam nedojel, to je snad jasné, ne? Viděl jsem tu vraždu a vzápětí Alexandru, jak se prochází jen tak sama po ulici. Tak jsem musel zasáhnout. Doufám, že teď už dostane rozum a přestane tak riskovat," zavrčel v odpověď nevrle kníže.

Alessia na to se souhlasným přikývnutím reagovala: „To také doufám. Nerada bych, aby se jí něco stalo."

„To já nedovolím. Postarám se o to, aby se jí dostalo ochrany, i kdybych jí to měl vnutit," sykl její manžel a v Alessii vzklíčil podivný zneklidňující pocit.

„Mně dáš také ochranku?" zajímala se.

„Jistě. Jsi přece má kněžna, tak je to mou povinností," přikývl kníže a dále se koukal z okna.

Alessia sice doufala v jiné zdůvodnění této věci, ale tohle v podstatě čekala. I tak ji to však zabolelo. Kdyby mu však viděla do mysli, utekla by. Sice jí od něj nehrozilo nebezpečí, ale i tak byl jeho vztek takřka hmatatelný. Dragonian strašně zuřil, že se mu nepodařilo odjet s Alexandrou domů ve svém autě.

Stále ji viděl před sebou v tom županu a doufal, že by se snad mohl pokusit vyjádřit, co cítí. Stejně si umiňoval, že jí to při nejbližší příležitosti dá najevo. Bez ohledu na následky.

Když pak přijeli domů, Alessia nemeškala a vydala se spát do pokoje svého syna. Nemínila strávit noc vedle lhostejného manžela. Ležela v Alexandrově posteli a myslela na své děti. Rovněž na mladíka z toho hotelu, jehož dědeček miloval upírku. Netušila, že on stejně tak myslí na ni. Zato její manžel úplně lhostejně ulehl do postele a ani ho nenapadlo se po ní nějak shánět. Předtím však přistoupil k oknu a pohlédl na nádvoří hradu Albacetranianů. Slyšel odtud smích a hlasy. Potom spatřil, jak se k limuzíně, stojící na nádvoří, přiblížil sluha s lampou a z útrob auta se vynořila Alexandra s Tristanem. Oba byli poněkud rozjaření a drželi se za ruce.

Sluha to samozřejmě nijak nekomentoval, zato Tristan utrousil: „Měli jsme tady s paní kněžnou nějakou práci.“

Alexandra se jen zasmála a pokynula sluhům, aby vyndali z kufru jejich věci. Potom se oba vydali dovnitř a auto zajelo do garáže. Kníže Dragonian temně zavrčel a šel spát. Dlouho nemohl usnout, zatímco jeho žena už dávno klidně oddechovala. Alexandra také spala, pevně přitisknutá k Tristanovu mohutnému hrudníku. Bylo jí velmi dobře, ale někde v koutku duše už jí klíčila vzpomínka na někdejší noční můry, v nichž viděla hrozné věci, které souvisely právě s bouřícími se lidmi. Nyní ji to však netrápilo, protože byla šťastná.

6. KAPITOLA – NESLUŠNÝ NÁVRH

Večer druhého dne se Alessia nasytila lidskou krví a odebrala se do pracovny svého manžela. Tam se rozhlížela po rozsáhlé knihovně, protože se hodlala nějak zabavit. S trpkostí si uvědomila, že své noci opět tráví nad knihou. Stejně tak, jako tomu bylo kdysi. Po jejím sňatku s lidským senátorem, který ji nemiloval.

Nyní si byla jistá tím, že jí ani druhý manžel nedá takové city, jaké by od něj očekávala. Kdysi to pod vlivem počátečního okouzlení jeho vzhledem zřejmě přehlížela, ale nyní už ne. Byl tak chladný! Zároveň z něj měla zneklidňující pocit toho, že se k něčemu chystá, nebo ho něco užírá. Často nad tím poslední dobou uvažovala. Zajímalo by ji, o čem on přemýšlí, ale zároveň z toho měla hrůzu.

Vtom se tam Alterius objevil a ona pocítila, jak se podvědomě třese strachy. Bála se vlastního manžela, a to nikdy nepřinášelo nic dobrého. Sice to tak bylo u většiny upírek, neplatilo to však o členech jejich rodiny. Tam se mužští upíři obvykle tak ke svým ženám nechovali. Nyní se její manžel tvářil celkem klidně. To ji trochu povzbudilo. Dokonce po ní hodil letmým pohledem a utrousil něco jako pozdrav.

Odpověděla mu a zeptala se ho: „Poslyš, kdesi jsem zaslechla něco o smrti tvé matky. Bylo to však tak neuvěřitelné, že se mi to nezdá.“

Dragonian se na ni podíval, tentokrát upřeně, a ptal se: „Kdo ti co povídal?“

„Už ani nevím. Jdou řeči, že ji zabil tvůj otec. Ale to by přece neudělal, ne?“ vyhrkla polekaně.

Po jejích slovech se kníže hlasitě a zle zasmál, až ji z toho zamrazilo. Pokynul jí, aby ho následovala na půdu. Alessia šla a v duchu se třásla. Došli až nahoru a on odemkl půdní prostory. Vešli dovnitř a tam na stěně visel obraz nějaké ženy. Byla velmi krásná, plavovlasá a modrooká. Také oblečená v drahých šatech a ověšená šperky, včetně diamantového snubního prstenu. Prostě upíří kněžna, jak bylo Alessii ihned jasné.

Alterius se k ní obrátil a ironicky řekl: „Seznam se s mou matkou, kněžnou Vivianou Dragonianovou.“

Alessia se odvážila otázat: „Proč je ten obraz tady a nevisí ve tvé pracovně, jako portrét tvého otce?“

Jeho odpověď ji šokovala a navíc jí potvrdila to, co říkal ten mladík z hotelu: „Protože to byla běhna. Když mi byl asi rok, můj otec zjistil, že se mu spustila s obyčejným člověkem, nějakým rolníkem z vesnice. Ten se dostal do výběru mladíků, které měli naši na krev pro moji matku. Můj otec je spolu přistihl právě ve chvíli, kdy se snažili uprchnout. Vzal je na skálu nad řekou a tam jí probodl srdce a uťal jí hlavu. Popel, který po ní zbyl, vhodil do řeky. Její lidský amant se na to musel dívat a potom ho můj otec oslepil, zranil a vyhnal. Nevím, jestli to ten bastard přežil. Doufám, že ne. Otec udělal dobře, že zabil tu běhnu, co ho zostudila tím, že si dovolila pelešit se s člověkem. Dokonce s ním prý čekala dítě, představ si. Takže jsi to slyšela správně. „

Alessia údivem polkla, když jí to vylíčil, a ihned namítla: „To on se nezachoval správně! Proč je spolu prostě nenechal odejít, když se milovali? Připravil tě tak o matku a musela tě vychovat chůva. Už chápu, proč jsi nikdy nešel na lože s lidskou ženou, ale ta tvoje nenávist k lidem mě trápí, Alterie. Vždyť se to stalo už tak strašně dávno!“

Manžel se na ni vztekle podíval a prohlásil: „Tohle si kněžna nesmí dovolit, být nevěrná svému knížeti! Její jednání bylo neodpustitelné. Ona dobře věděla, co riskuje, tak to neměla dělat. Pouze zaplatila za své pelešení. Nebyla to matka, ale běhna. Dobře jí tak. Buď si jistá tím, že já bych se zachoval stejně. Žádný muž by si neměl nechat líbit takové chování od ženy, která je mu povinována poslušností."

Tohle Alessii nazlobilo tak, že se i přes svůj strach odvážně ozvala: „A čím ty jsi mi povinován, to už jsi zapomněl? Vyhýbáš se mi, Alterie, a já to dobře vím. Uznávám, že jsem udělala chybu, když jsem chtěla, abys mi projevil svou přízeň v hotelu, ale nemusel jsi tak zuřit. Jsem tvoje žena, ale v poslední době si připadám…"

Dragonian ji však prudce přerušil vodopádem vzteklých slov: „Připadáš si jak, Alessio? Už jsem to řekl včera Alexandře a tobě to také zopakuji. Nemáš si na co stěžovat. Máš důstojné postavení, zahrnující moc, majetek a úctu. A nikdo to nesnižuje. Poskytnu ti i ochranu proti vzbouřencům. Starám se o to, aby nás nikdo neohrozil, a pečuji o naše děti v cizině. Nevím, co bys ještě chtěla. Stále se ze mě snažíš udělat člověka, že? Ale to se ti nikdy nepovede, Alessio. Já jsem upír, na to nezapomínej. A ty jsi upírka."

Nezuřil však příliš, takže si troufla oponovat: „Je snad Tristan člověk? Není! A přitom projevuje své manželce úctu a lásku i na veřejnosti. Na tom já ani netrvám, jenom bych chtěla, abys…"

Nemohla už to vydržet. Odmlčela se a vrhla se mu do náruče. Pocítila naději, že by snad konečně došli k porozumění i k něčemu jinému.

Nestačilo však dojít k čemukoli, protože se vzápětí objevil sluha, který hlásil: „Můj pane, nezlobte se, že ruším, ale je tady kněžna Vlkonianová. Troufám si poznamenat, že vypadá poněkud rozrušeně."

Dragonian na rozdíl od Alessie jeho vyrušení v té chvíli přímo uvítal a ihned znepokojeně poznamenal: „Co se Amber asi stalo? Honem, pojďme dolů!“

Alessia se sice také dost vylekala, ale v duchu byla i zklamaná tím, že je její sestra vyrušila. Začínala mít pocit, že se její manžel zajímá a stará o kohokoliv jiného více než o ni. Zatímco se tedy Alterius neprodleně vydal dolů za Amber, postála Alessia ještě u obrazu jeho matky a všimla si, že žena na něm už tehdy vypadala smutně.

„Zřejmě jsi doma nedostala dost lásky, a proto jsi ji hledala jinde. Zamilovala ses do Jonasova dědečka a tvůj manžel tě kvůli tomu zabil. Soucítím s tebou,“ říkala jí v duchu Alessia.

Očima se při tom vpíjela do obrazu tak dlouho a důkladně, až z něj znala každý detail. Potom se smutně vydala dolů po schodech.

Toho samého odpoledne seděla Amber Vlkonianová v ordinaci lékaře, který jí a také Adrianovi nedávno prováděl ty testy ohledně plodnosti, a čekala na to, až jí sdělí krutou pravdu. Podvědomě už tušila, že uslyší něco nepříjemného, ale pořád si říkala, že tím zřejmě bude to, že ona je tou, která nemůže mít děti. Strnule seděla v křesle a očekávala doktorův příchod.

Lékař se vzápětí objevil a velmi se snažil vykouzlit povzbudivý úsměv, přesto však před upírkou stejně neukryl jistou vážnost. Amber za ním přijela sama, protože Adrian nesebral odvahu k tomu, aby ji doprovodil. Až příliš dobře znal její prchlivost, a tak nechtěl být u toho, až bude zuřit. Bál se jí stejně tak, jako se Alessia obávala Alteria Dragoniana. Jeho žena byla totiž podobně vzteklá. Byla divoká po svém otci, ale na rozdíl od něj nemilosrdná tak, jako upírka. Adrian se už dávno naučil klidit se jí z cesty, když zuřila.

Nyní byla spíš nervózní, když sledovala, jak se lékař posadil, otevřel její kartu a oznámil jí: „Mám pro vás dvě zprávy, kněžno Vlkonianová. Vzhledem k vaší situaci jsou však bohužel obě špatné.“

„Jak to?“ podivila se Amber.

„No, co se totiž týká vás, tak jste naprosto zdravá a stoprocentně plodná. Tím jsem si jistý. Ale u vašeho manžela se ukázalo, že je sterilní. Přesněji řečeno, nemá žádné mužské pohlavní buňky. A zřejmě je ani nikdy neměl. Neznáme příčinu, ale jedno víme. Je to bohužel nezvratné a neléčitelné. Takže s ním děti mít nebudete. Je mi to líto,“ informoval ji její lékař a zatvářil se účastně.

Amber zalapala po dechu, když se snažila vstřebat tuto informaci. Potom zmateně vstala a podala mu ruku. Vykoktala poděkování a rozloučila se, aniž si pořádně uvědomovala, co dělá. Vyšla ven z ordinace a celé budovy, před níž ji čekal její řidič. Mechanicky nastoupila do limuzíny a tam se teprve zhroutila. Rozplakala se, což byl zrovna u ní jev velmi řídký. Stále tomu nemohla uvěřit a nevěděla, co s tímhle neštěstím udělá. Tak moc toužila po dítěti!

Když se trochu uklidnila a upravila si svůj poničený vzhled, začala zuřivě přemýšlet. Místo lítosti už s ní začal cloumat vztek na jejího manžela. Také se jí v mozku honily chladné kalkulace. Myslela na to, jak se stejně domoci toho, co si přála. Mít dítě. Stále ještě zuřila a vůbec nechtěla jet domů. Měla nutkavý pocit to ze sebe dostat a celému světu oznámit to, že není její vina, že kníže Vlkonian nemá dědice. Vydala proto řidiči pokyny, aby ji zavezl k hradu rodu Dragonianů. Jako první se to měli dozvědět rodinní příslušníci, u nichž mínila hledat podporu.

Když tedy Alterius Dragonian dorazil do velkého sálu svého hradu, spatřil tam viditelně zuřící Amber. I tak ji viděl rád. Choval k ní velmi přátelské city a její společnost ho těšila. Dokonce spolu

šermovali, protože je oba to bavilo a ona mu byla zdatným soupeřem, na rozdíl od jejího manžela, který se mu nikdy nevyrovnal a pokládal šerm za nutné zlo, stejně jako Alessia.

Bral svou švagrovou tak, jako by to byla jeho vlastní sestra, anebo nejlepší kamarádka. Vlastně jako muže. A to muže silného a jemu rovného. Rozuměli si a on obdivoval její divokost a sílu. Na ženu byla Amber neobvykle silná, a i když byla také krásná, pro něj to byla skutečnost nepodstatná.

Rozhodně ji nevnímal jako předmět svých tužeb, ale jako člena své rodiny. Měl o ni vždy starost, a proto ho teď hodně zajímalo, co ji tak rozhodilo. Přišel k ní a sevřel ji do svého mohutného objetí. Všiml si, jak se Amber třese zlostí. To už se tam objevila i Alessia a oba zároveň se ptali, co jejich příbuznou tak hrozně trápí.

A rozhozená Amber, stále skrytá v Alteriově náručí, jim vzápětí prozradila: „Dozvěděla jsem se něco hrozného! Představte si, že mi doktor řekl, že já jsem zcela jistě plodná, ale ten můj chudáček je sterilní. To právě on je vinen tím, že nemáme děti!“

Alessia sestru ihned politovala a kníže Dragonian také. Amber se mu konečně vyvinula z objetí a nervózně přecházela po místnosti.

„Ten ubožák, tak zvaný kníže Vlkonian, který se bojí i jehel a štítí se krve, není navíc ani schopen zplodit dítě! On už nadále není hoden mé pozornosti. Já jsem přece dcerou mocného knížete Albacetraniana! Nebudu si už hrát na manželku někoho, kdo se bojí vlastního stínu. A nakonec je to i dobře, protože potomstvo s ním by bylo tak slabé, jako on. A já chci silného syna, na kterého bych byla hrdá. Zapudím toho chudáka,“ pokračovala ještě o poznání vztekleji.

Alessia lítostivě zaprosila: „Ale no tak, sestřičko! To přece nemůžeš Adrianovi udělat! Má tě rád a určitě mu to bude také líto,

až se to dozví. Neopouštěj ho. Zůstane sám a neubrání se jiným upírům.“

Amber se však vztekle ušklíbla a odsekla: „Přesně tak, jak to říkáš, sestřičko! Je to chudák, který by se sám nedokázal ochránit. Kdyby nebylo mého otce a tvého silného manžela, už dávno by bylo po něm. Nechci setrvat ve svazku s mužem, který je takový. To raději přijmu postavení, jež není tak důstojné, ale dá mi to, co chci.“

Po svých slovech Amber sundala svůj snubní prsten a mrštila s ním přes celý velký sál jejich hradu, aby zároveň s tím zhluboka vydechla úlevou.

„Jste mí svědkové, že zapuzuji svého manžela, knížete Adriana Vlkoniana. A přijmu jiné postavení, zato u muže, jehož sílu obdivuji. Zůstanu nyní tady,“ šokovala je vzápětí svými slovy.

Alessia strnula, a i když už tušila, co uslyší, ujišťovala se otázkou: „O čem to mluvíš, Amber?“

„Jsi moje sestra, Alessio. A Alterius je můj nejlepší přítel. Je nesmírně silný, mocný, a hlavně zcela jistě plodný,“ potvrdila jí poté k její nesmírné hrůze ono podezření sestra.

Načež se obrátila přímo na knížete Dragoniana a přišla až k němu, aby mu položila ruce na hrudník a zahleděla se mu vyzývavě do očí.

„Chci tady zůstat jako tvoje konkubína, Dragoniane. Dej mi dítě, po kterém tak strašně toužím. Jsi velmi mužný, jak vím, a nebude to pro tebe problém. Také jsi pohledný a…“ pronesla vážně.

V té chvíli Amber přerušila svou obdivnou řeč, aby se pokusila vytáhnout na špičky a políbit ho na rty. Dragonian si pomyslel, jestli se mu to náhodou nezdá. Kupodivu však necítil hněv, spíše pobavení. Zato v Alessii se to vařilo vzteky a také obavami. Napadlo ji, co se stane, když to její manžel přijme. Dle jejich zvyků

na to měl právo, i když se jednalo o její sestru. Co se však týkalo jí, nevěděla, jak by to dokázala snést.

Amber cítila, jak se jí švagr vyvinul ze sevření a se shovívavým úsměvem, avšak rozhodně protestoval: „Nezlob se, sestřičko, ale to nepůjde. Nehodlám si pořizovat harém, a ani chodit na lože s někým, ke komu chovám hluboké přátelství. Jsi pro mě jako vlastní sestra, a proto to nepřipadá v úvahu."

„A právě proto bys mi měl vyhovět! Jsi můj přítel a já tě nyní potřebuji, Alterie. Vím, že nás ochráníš a naučíš naše dítě vše, co je třeba, aby bylo silné. Také bude hezké. Všichni se s tím nějak smíříme a přizpůsobíme se. Že, Alessio?" naléhala Amber a při posledních slovech se obrátila k jeho ženě.

Místo odpovědi se jí její sestra v upíří podobě vrhla svými drápy přímo do očí, přičemž zavrčela: „Ty hnusná běhno! Jak se opovažuješ nabízet se mému manželovi a chtít po něm, aby ti dal dítě? Okamžitě vypadni z našeho domu!"

Amber se jí však zdatně bránila a při tom ji ještě stačila ironickým tónem popíchnout: „Tvůj manžel? Podle tvých posledních slov a zážitků nemám pocit, že by o tebe ještě stál! Takže mi nezabráníš v tom, co hodlám udělat. Půjdu s ním na lože, kdy budu chtít, a ty s tím nic nenaděláš."

Dragonian sledoval vývoj celé situace s pobaveným úsměvem. V podstatě se mu líbilo, jak se o něj ženy perou, i když mu to bylo vcelku jedno. Více než kdy jindy si uvědomil, že nechce ani jednu z nich. Boj už začal nabírat na obrátkách a obě ženy utržily několik škrábanců a kousanců. Věděl, že Alessia si své rány brzy vyhojí, ale Amber nebyla čistokrevná, a tím pádem jí mohly zůstat jizvy a modřiny. To se mu nelíbilo jednak kvůli ní samotné, ale taky si představil, co na to řekne Alexandra, až se dozví, že dopustil, aby se její dcera zranila při boji s tou druhou. Proto zasáhl.

Kníže měl takovou sílu, že na něj nestačila ani jedna z nich. Každou sestru uchopil jednou rukou a vznesl se s nimi dva metry

do výšky. Při tom je od sebe odtrhl a oddálil tak, že se musely pustit. Alessii vzápětí nechal být a uchopil Amber tak, aby nespadla. Potom se s ní snesl na zem. Alessia už si poradila sama. Obě sestry se změnily zpět do lidské podoby a namáhavě oddechovaly, zatímco se měřily vzteklými pohledy.

Když se opět chystaly jedna na druhou zaútočit, napřáhl mezi ně ruce a rázně sykl: „Neperte se! Jste sestry, tak se nechte být. Snad jsem jasně vyjádřil své mínění. Amber, ty nebudeš mou konkubínou, a ty se uklidni, Alessio. Chovejte se obě tak, jak se to sluší na kněžny. Vaše matka by se propadla hanbou, kdyby vás teď viděla, jak se perete o muže."

Amber, která si stírala krev z tváře, zuřivě vybuchla: „Je mi jedno, co řekne matka! Ta už děti má, ale já ne. Také sestru už nemám a ani přítele. Nechci vás oba znát, ale přísahám, že tebe jednou dostanu, Dragoniane, a ty mi dáš to, co já chci. A to včetně čistokrevnosti, kterou jsi daroval mé sestře. Také si přeji být čistokrevná, protože s tím mým chudákem možná i zestárnu. Počkám si, až se ti Alessia omrzí, což už se možná stalo, že? Pak budeš ještě rád, že máš novou ženu, a já ti ukážu, proč se o mně říká, že jsem divoká. Přemýšlej o tom, až půjdeš na lože se ženou, kterou máš už dlouho."

Alessia se na ni v té chvíli málem zase znova vrhla a vrčela na sestru další nadávky. Amber se mezitím vydala ke dveřím a odešla. Soptila však vzteky.

Po jejím odchodu se Alessia ztěžka posadila a tiše hlesla: „To snad ani není pravda! Díky, že jsi ji odmítl. Nedovedu si představit, že by tady žila a chodila s tebou na lože. Nevím, jak bych to snesla."

Alteriova následující poznámka ji šokovala a přilila olej do ohně podezření, které upíří kněžna začínala chovat v srdci.

„Kvůli tobě jsem ji neodmítl. A proti zvyklostem by tohle taky nebylo. Jak už jsem se vyjádřil, Amber je pro mě kamarádka, nic více. Ale nedovolím, abys jí ve vzteku ublížila, i když tě rozčílila. To

se neumíš trochu lépe ovládat, Alessio? Co na tohle asi řekne Alexandra, až se dozví, že jsi zranila svou sestru? To se jí jistě nebude líbit a určitě se bude zlobit. Mrzí mě, že ji to rozčílí," reagoval na to totiž její manžel.

„Tak tebe mrzí, že tohle Alexandru rozčílí? Ale že jsem rozzuřená já, to už ti nevadí! Moje vlastní sestra se nabídla mému manželovi a chtěla získat jeho přízeň. A ty mi tu radíš, abych se ovládala! Co bys dělal ty, kdyby šlo o mě?" odvětila mu vztekle ona.

„To už jsem ti snad dost jasně naznačil, ne? Co si zaslouží zrádná běhna," ušklíbl se kníže.

„A co si zaslouží zanedbávaná manželka? V tom měla Amber pravdu. Zřejmě už tě…" začala Alessia.

„Nehodlám s tebou opět diskutovat o tvých nárocích a požadavcích, Alessio. Pokud se ti něco nelíbí, máš možnost odejít. Já ti rozhodně nebudu bránit, když mě chceš předělávat. Jsem prostě takový, a jestli se ti to nelíbí, tvoje smůla," zarazil ji Dragonian.

Znělo to tak stroze a chladně, že se Alessia otřásla. Potom se k ní otočil zády a odešel do pracovny, aniž by jí věnoval jediný pohled.

„Zcela určitě už mě nemiluje," usoudila zničeně upíří kněžna a jako v transu zamířila ven z hradu.

Vydala se pryč odtud, letěla přes les až k řece a tam se schoulila do vysoké trávy. Po chvíli úvah a pláče vyčerpaně usnula. Alterius Dragonian zaznamenal její odchod a oddechl si. Chtěl být sám. Dnešní příhoda ho dost pobavila, avšak zároveň i znechutila. Vždycky mu vadilo, když se po něm sápaly ženy, o jejichž přízeň nestál. Přemýšlel nad tím, jak dostat do své blízkosti jinou ženu.

Zadoufal, že si přijde o dnešní příhodě promluvit a třeba mu i vynadat. Od ní by mu to vůbec nevadilo. Uvědomil si, že mu na Alexandře nevadí v podstatě nic. Až na tu její odtažitost. Kníže se

zasnil při představě, že by za ním přišla ona a požádala ho o totéž, co po něm chtěla Amber. Věděl, že Tristan už děti mít nemůže. Ale Alexandra, pokud by byla čistokrevná, by jistě ještě nějaké mít mohla. Když na to pomyslel, cítil, jak mu v žilách krev přímo klokotá.

„Kdyby mě tak chtěla přijmout v loži a mít se mnou syna!“ říkal si v duchu kníže.

Jeho touha po ní už ho tak ovládala, že bylo jenom otázkou času, kdy ho zcela přemůže, a pak dojde k neštěstí. Držela se ho jako nějaké kouzlo a on byl proti ní bezmocný.

Mezitím Amber Vlkonianová zamířila od Dragonianů rovnou k jejich sousedům, což byli její rodiče, aby si jim postěžovala na svá příkoří. Sluha ji mlčky zavedl k jejich ložnici a Amber vešla dovnitř. Zastihla své rodiče v dobré náladě, jak se právě něčemu smějí. Společně četli nějakou knihu a poslouchali hudbu, když k nim vtrhla zuřící Amber, na které ještě byly znát stopy zápasu s její sestrou. Oba strnuli. Jejich dcera byla poškrábaná v obličeji a měla rozcuchané vlasy. Když ji v tomto stavu spatřil Tristan, prudce vyskočil z postele. Bál se, že ji snad přepadli vzbouření lidé.

„Kdo ti to udělal?“ vykřikl.

„Klid otče, to se jen její dcera se mnou porvala kvůli manželovi,“ ušklíbla se Amber a při tom ukázala na Alexandru.

Matka na ni vytřeštila oči a zděšeně se jí zeptala: „Kvůli manželovi? Ty chodíš na lože s Alteriem?“

„Bohužel ne. Jenom jsem po své bývalé sestře chtěla něco, co je pro ni zcela samozřejmé a já to nemůžu mít. Jistě víš, o čem mluvím,“ odsekla její dcera.

Alexandra už také vstala z postele a nechápavě se jí ptala: „Doktor ti řekl, že jsi neplodná? Ale co s tím má Alessia společného? Co jsi to po ní chtěla?“

„Ne já, matko! To můj drahý Adrian je mužem na nic. Je sterilní. Tak jsem požádala Dragoniana, aby mi dal dítě, a moje neochotná sestra byla proti. Co je na tom, že bych se stala jeho konkubínou? Ona přece nemá právo do toho mluvit! Začala vyvádět a napadla mě. Div, že mi nevyškrábala oči, mrcha!“ vysvětlila jí to podrážděně Amber.

Alexandra zalapala po dechu, když tohle slyšela a představila si to. Tristan se znepokojeně zamračil a založil si paže okolo hrudníku.

„A co na to řekl Dragonian?“ zajímal se.

„Odmítl mě. Vysmál se mi a poslal mě do háje. A to si říká přítel! Pche! Kašlu na ně. Mám mizerný život s chudákem, který mi není schopen dát dítě, otče. A kvůli němu teď už nebude tvá větev našeho rodu pokračovat. Alessia je přece dcerou tvého bratra Duka a matky. Ale když já nebudu mít žádné děti a ty vnuky, vymřeme oba. A moje sestra to klidně dopustí,“ odpověděla mu jeho dcera.

Amber se rozhodla zahrát na otcovu citlivou strunu a teď čekala, jak na to on zareaguje. Ale přepočítala se. Její otec rozhodně nebyl stejného názoru.

Tristan totiž bez rozmýšlení prohlásil: „Tvá sestra Alessia je našeho rodu a mé krve stejně jako ty. A mezi tebou a Adrianem je přece něco víc než touha po dítěti, ne? Nemůžeš mu klást za vinu něco, zač nemůže. Je to smůla, ale musíš se s tím naučit žít. Byla to chyba, znepřátelit si sestru, a je štěstí, že se Dragonian nerozhněval. Co se mě týče, i kdybych neměl žádné děti, můj vztah s tvou matkou by měl stejnou cenu. Ty se musíš rozhodnout, jestli chceš být s Adrianem, nebo mít dítě. Ale Dragoniana nech laskavě být. Jsi žena knížete Vlkoniana! Není přijatelné, aby ses z jakéhokoli důvodu stala konkubínou Dragoniana. Navíc, je to manžel tvé sestry a čistokrevný k tomu. A musím přiznat, že i když je to můj příbuzný a přítel, Adrian je mi poněkud milejší. Mám ho

velice rád, a proto nechci, aby ho má dcera ponižovala. Už tak se nad námi vrší problémy s těmi lidskými buřiči, takže teď musí všichni upíři držet spolu. Nemůžeš mít všechno, co chceš, Amber."

„A proč ne, otče? Vím, že máš Adriana rád. Na můj vkus až moc. Myslíš, že mi není jasné, proč nás za celá ta léta nikdo nenapadl? Každý upír v okolí je srozuměn s tím, že kdyby vyzval knížete Vlkoniana, mocný kníže Albacetranian si to s ním vyřídí za to, že ohrozil jeho drahého chlapečka. Protože přesně to můj manžel je. Slabý lidský chlapec. I po těch letech je schopen se leknout dokonce mě, když se změním do upíří podoby. A moje sestra je vdaná za silného knížete Dragoniana, kterého se každý bojí stejně, jako tebe, protože ho nemůže nikdo porazit. Už v šesti letech byl schopný jim to natřít, nemluvě o krásných dětech, které s ním Alessia má, zatímco můj slabý a neplodný manžel se bojí i svého stínu v zrcadle!" vybuchla vztekle Amber.

Alexandra k ní přišla a něžně dceru objala, aby poté naléhala: „Je mi to líto, Amber, ale časem to přebolí, uvidíš. S Adrianem to nějak překonáte, jenom se na něj nesmíš zlobit. Buď rozumná, miláčku, a smiř se s Alessií, ano?"

Amber se ale matce vytrhla a řekla: „Ne, už jsem se rozhodla! Zapudila jsem ho a můžete si ho třeba nastěhovat sem, aby ho měl kdo chránit. Tobě se to mluví, když děti máš! Nevíš, co to je, marně po nich toužit. Ale já se s tím nesmířím. Nedopustím, aby má krev vymřela spolu se mnou. Je mi líto, že mě nechápete, ale když vy jste tak zahledění do svého štěstí, až je mi z vás zle!"

A Amber v divokém vzteku vyběhla ven, nasedla do svého auta a nechala se odvézt domů, aby se mohla vyřádit na někom, kdo za tohle hlavně může. Po jejím odchodu oba rodiče strnule stáli a pak se Alexandra bezmocně posadila na postel. Zničeně si dala hlavu do dlaní.

„Chudák Adrian! Amber mu udělá ze života peklo. A Alessia na tom musí být také dost zle, po tom, co se právě stalo. Sice Amber

chápu, ale tohle přehnala. Alessia už toho má beztak až nad hlavu a její sestra navíc přijde s tímhle. Co kdyby Dragonian náhodou tu její šílenou nabídku přijal? Dovedeš si tohle vůbec představit?“ komentovala zdrceně tu záležitost.

Tristan se otřásl a zcela upřímně se ozval: „To je strašná představa, že má Dragonian u sebe obě tvé dcery! Ještě, že Amber odmítl. Naštěstí není moc na ženy, takže ho ta představa zřejmě skutečně neláká, a to je dobře. Možná, že nám ten studený, čistokrevný čumák stárne a jeho vášeň slábne spolu s tím? Je to sice dobrý spojenec, ale nevadilo by mi, kdyby se Alessia vrátila k nám domů. Ochránil bych ji, Amber i Adriana, který to teď asi bude potřebovat. Nechtěl bych být v jeho kůži, až se do něj Amber pustí. Nejraději bych je měl všechny tady, když teď útočí ti vzbouřenci. A Dragonian se může bránit sám.“

Alexandra si jenom trpce povzdechla a oponovala: „Jenomže dokud tam Alessia sama hodlá setrvat, nebudeme ji přece nutit, aby ho opustila! Už kvůli její ochraně. Je velmi silný. Můžeme potřebovat jeho pomoc. Snad bych se měla pokusit to nějak urovnat. Každopádně by nyní Alessia zřejmě uvítala vlídné slovo a mou podporu. Asi za ní teď zajdu. Určitě se někde třese v koutku jejich hradu a je smutná. A to mé srdce nemůže snést.“

„No právě! Už proto by měla být s námi. Možná tam půjdu s tebou a odvedu ji od toho studeného čumáka, který neumí projevit své city. Slyšel jsem totiž včera něco znepokojivého od jednoho chlapce,“ zachmuřil se Tristan.

Alexandra zpozorněla a zeptala se: „V hotelu? Nebyl to takový vysoký mladík s neproniknutelnou myslí? Dělá tam nosiče zavazadel. Jel se mnou ve výtahu a vedl divné řeči. Povídal mi něco o tom, že Dragonianův otec zabil svou ženu, a naznačoval, abychom Alessii před ním ochránili.“

Tristan se podivil a přisvědčil: „Tak to musí být on. Alessia říkala, že prý má mentální štít. Bál se o svůj život, kdyby ho tam

spatřil Dragonian. Matka tvého zeťáka totiž údajně milovala jeho lidského dědečka a její manžel ji za to zabil a jeho zranil. Zachránila ho nějaká čarodějka, po níž má zřejmě její vnuk ten štít. Alessia toho mladíka raději odvedla pryč, když Dragonian tak šíleně řádil. Ten chlap mě začíná dost znepokojovat a děsit, Alexandro. I ty sama jsi z něj včera byla dost vylekaná, přiznej se."

„To sice ano, ale nebojím se o sebe. Alterius se mi nikdy nepokusil ublížit, a to i když jsem ho rozzuřila. Nemyslím si ani, že by mohl něco udělat Alessii. Jeho otec byl určitě mnohem horší než on," namítla nesouhlasně Alexandra.

Tristan se neudržel a vypálil: „No jistě! A důvod my všichni až moc dobře známe, že? Je tebou přímo posedlý, Alexandro. Ta jeho včerejší starost o tvou osobu v ohrožení a zuřivost, že se tě pokusili otrávit, to dokazuje."

Alexandra mu čelila vzteklým pohledem, když mu odporovala: „Vždyť je to přece už tak dávno, kdy se mě pokoušel uchvátit! Je to rodinný přítel a manžel mé dcery. Proto tak zuřil. Když si představil, že by mě zabili a Alessia by byla nešťastná."

Tristan se pochybovačně zasmál a opáčil: „Tak proč byl tak vzteklý, když ho jeho vlastní žena sváděla v našem apartmá, a potom tam radostně naklusal hned poté, co viděl, jak tam jdeš ty? A to s použitím průhledné výmluvy ohledně jakési vraždy! Navíc to jeho chování k lidem, aby ti dokázal, jak je mocný a strašlivý. Jasně se snažil na tebe zapůsobit! Tohle je přece typické upíří chvástání, ne?"

„Tohle je absurdní, Tristane! On přece miluje Alessii a…" začala Alexandra.

Mluvila, aniž tomu v podstatě sama věřila, poněvadž si uvědomovala, že na jeho slovech něco je. Znala Tristanův bystrý úsudek. Doufala, že se mýlí.

Manžel ji navíc stejně přerušil slovy: „A miluje ji tak hrozně, že ji odmítne a ponižuje ji? Sama přece naznačovala, že je k ní v poslední době chladný!“

„To je sice možné, ale pochybuji, že to má jakoukoli souvislost s mou osobou. Přestaň už žárlit, Tristane! Nemáš nejmenší důvod. Dragonian mě nepřitahuje, ani ve mně nevzbuzuje city, které chovám pouze k tobě,“ protestovala už mírněji Alexandra.

„Má tak ohromné svaly a tebe údajně nepřitahuje? Tomu nevěřím. Když já si sundám košili, tak na to vždycky zabereš,“ reagoval na to nedůvěřivě on.

Alexandra se pobaveně a zároveň láskyplně usmála, když mu nesmírně procítěně sdělila: „Ale to jsi ty, miláčku, chápeš? Tebe miluji, a proto mě přitahuješ. Nejen tvé svaly, ale i tvůj nádherný obličej, skvělý mozek, něžné srdce a laskavé chování. Ty celý jsi můj nejdražší, milovaný…“

Dopovědět to už ale nestačila, protože Tristana její líčení jeho kvalit tak zmohlo, že se k ní divoce vrhl a stejně tak ji políbil. Alexandra se k němu sice pevně přitiskla, ale kníže vycítil, že se myšlenkami toulá jinde. To jeho mysl zase odpoutalo od jejího těla k její duši.

„Ty se trápíš, viď? Kvůli Amber a Alessii. Jak ti můžu pomoci?“ vyptával se jí ustaraně.

Alexandra ho pohladila po tváři a pronesla: „Chci za Alessií zajít a utěšit ji. Podpořit ji v jejím trápení. Ona mě potřebuje, Tristane. Možná při tom dostanu z Dragoniana něco, co by mi pomohlo je dát zase dohromady? Ty jdi zatím klidně spát, kdybych se do rána nevrátila. Třeba se zdržím, až spolu budeme vzpomínat na dvojčata.“

Tristan se zatvářil znepokojeně, ale nakonec přikývl: „Dobře, i když se mi to nelíbí. Nemám však důvod pochybovat o tobě a Dragoniana přece léta znám, ne? Máš pravdu, zřejmě opravdu

žárlím a jsem paranoidní. Běž a brzy se vrať, Alexandro. Nerad usínám sám.“

Alexandra se usmála a vzápětí mu věnovala dlouhý, velmi láskyplný polibek. Hluboce se mu zadívala do očí a při tom jako vždy cítila duševní souznění.

„Víš, co, Tristane? Ty jsi nejlepší manžel na světě. Nikdy bych tě nevyměnila za někoho jiného. Vrátím se. Nemůžu se dočkat toho, až budu usínat ve tvém náručí. Však víš, jak na mě působí tvé svaly, ne?“ smála se na něj škádlivě a vydala se ke dveřím.

Tam na ni upřeně hleděl Daimon a v jeho rudých očích se zračilo znepokojení. Opětovala jeho pohled a po chvíli pochopila, o co mu asi jde.

„Ano, jdu k tomu, koho nemáš rád, ale vrátím se. Nikdo mi neublíží. Ochraňuj svého pána, Daimone, a nikdy ho neopusť,“ přikázala mu v duchu.

Měla jakýsi znepokojivý pocit, který zaplašila tím, že se ještě jednou podívala na Tristana. Tohle ji zcela uklidnilo. Zamávala mu a zmizela. Po jejím odchodu šel Tristan ke svému psovi, který se od něj nechal hladit. Kníže byl skutečně nervózní a napjatý z toho, co se děje. Pravdou bylo, že opravdu žárlil, a nebyl rád, že jde Alexandra k Dragonianovi. I po těch dlouhých letech klidu. Pomyslel však na to, že tam bude i Alessia, a to ho trochu povzbudilo.

„Je to přece rodinný přítel a nikdy by nezradil. Už na ni určitě dávno přestal myslet,“ připomínal si stále Tristan, ale pořád si tím nějak nebyl jist.

Svítání se rychle blížilo a on pocítil únavu. Jeho pes náhle trval na tom, že s ním půjde do ložnice, a upíra napadlo, proč asi.

„Alexandra mu nařídila, aby mě chránil. Před kým?“ uvažoval v duchu, i když už odpověď znal.

„Ona mu nedůvěřuje,“ blesklo mu hlavou.

Tohle ho paradoxně trochu uklidnilo. Znamenalo to totiž, že on může věřit jí. Konkrétně v její lásku k němu, o níž byl sice přesvědčen, ale občas se stávalo, že ho něco zmátlo a znejistilo.

Po chvíli takového přemítání však kníže tvrdě usnul s rukou, stále položenou na husté srsti hřbetu svého psa Daimona, sedícího vedle postele.

7. KAPITOLA – OPAKOVANÁ POSEDLOST

Jonas Korius už v hotelu nepracoval. Jednak ho vyhodili poté, co se tak rychle vytratil, aby nepřišel do cesty mocnému upířímu knížeti, ale především už tam žádný hotel nebyl. Zuřivost Alteria Dragoniana totiž zašla tak daleko, že se postaral o to, aby ho srovnali se zemí. Měl na to dost moci i peněz, takže to nebyl problém. Stačil mu na to jeden jediný den od té události, která ho tak pobouřila. Jeho čin naopak pobouřil spoustu lidí a mnoho z nich se přidalo na stranu vzbouřenců. Nenávist otevřela stavidla hněvu a pomstě.

Když Jonas zjistil, jak se věci mají, vypravil se do místní hospody, aby se trochu osvěžil před zpáteční cestou, protože domů to měl daleko. Také si chtěl poslechnout, o čem si lidé povídají. Přišel tam i se svým přítelem recepčním, který rovněž ztratil práci. Bylo tam plno a také dost velký hluk.

Lidé živě diskutovali na téma upíři. On sám kdysi pronášel stejné věci, ještě než odjel ze země, a to ke svým přátelům a známým z okolních vesnic. Když o nich zjistil, že slouží jako krevní konzervy nebo sluhové upíří šlechty, nabádal je k tomu, aby se od tohoto způsobu života odpoutali.

Jako by se teď znova slyšel, když ti muži v hostinci říkali: „Ta naše knížata se jen pyšně nosí v drahých šatech a špercích a my zatím uklízíme jejich svinčík, vozíme je v autech a hlídáme je, když ve dne spí. Naše ženy jim perou prádlo a vyvařují konkubínám se smíšenou krví a naše dospívající děti jim dávají svou krev k obživě. A někteří z těch zvrhlíků je navíc používají i ke svým choutkám. Kolikrát už se stalo, že s nimi žena otěhotněla a to zvíře

ji vykuchalo a shodilo z útesu i s tou hroznou věcí, co měla v těle. Někteří to sice nedělají, ale dávají nám najevo, že jsme méněcenní. To my lidé na ně doplácíme a oni ovládají naše životy. Kdypak už konečně zvedneme hlavy a osvobodíme se? Přece je nás mnohonásobně více než těch zrůd, ne? Tak se jim postavme a pobijme je! Jejich existence je proti přírodě!“

Jonas s nimi sice částečně souhlasil, ale potom si vzpomněl na krásnou Alessii a členy její rodiny, kteří mu byli povětšinou sympatičtí, až na Dragoniana. Tu skutečně zaslechl jméno Dragonian a rovněž i Vlkonian a Albacetranian. Tohle ho donutilo zbystřit pozornost a poslouchal jednoho z mužů.

„Především ten zpupný Dragonian musí být zničen! Je to stvůra, která pohrdá lidmi a ponižuje je. Neštítí se dokonce vraždy, čehož byli mnozí z nás svědky. Jenomže není sám a je čistokrevný. Než půjdeme přímo po něm, musíme zničit jeho spojence. Ti dva upíří nejsou čistokrevní a mají každý pouze jednu ženu. Takže bude snadné je přepadnout a zlikvidovat. To ho vyděsí a bude slabší. A my s ním uděláme krátký proces. Jdete se mnou, bratři a sestry? Smrt všem upírům! Pobijme ty rudooké zvířecí zrůdy!“ pronesl novou řeč ten muž.

K Jonasovi se obrátil jeho kolega recepční a ptal se: „To musíš být nadšený, že konečně zemře kníže Dragonian. Půjdeš přece s nimi, ne?“

Mladík jenom tázavě opáčil: „A ty ne? Přišel jsi přece kvůli němu o práci!“

„Což o to, kdyby tu šlo pouze o něj, tak jsem všemi deseti pro. Ale nechci se účastnit vraždy Alexandry a Tristana. Také kníže Vlkonian a jeho žena mi nikdy nic neudělali. Jenomže to jsou upíři a já jsem teď asi jediný, kdo proti nim nic nemá,“ odvětil mu jeho přítel.

„Nejsi jediný. Taky se mi to nelíbí. Proč se nespokojí s Dragonianem?“ zavrtěl hlavou Jonas.

„Je příliš silný a navíc i velmi vychytralý, Jonasi. Nikdo ho nepřemůže. Má doma malou armádu žoldáků a není lehké se mu dostat na kobylku. Může kdykoliv uletět a navíc je i ovládnout. Proto ho musí nejdříve oslabit a hlavně zastrašit," vysvětlil mu jeho přítel.

Jonasovi to leželo v hlavě i poté, co se vydal domů. Před sebou viděl obličeje Alexandry, Tristana, Amber a především Alessie. Bál se o ně, hlavně o ni. Ale netroufal si na to, přijít k nim domů a varovat je. Věděl, že by riskoval život tím, kdyby se objevil před očima knížete Dragoniana. Byl z té situace zoufalý. Přijel domů a sdělil rodičům, že hotel už neexistuje. Potom se rozhodl, že půjde k řece, sledovat východ slunce. Potřeboval přemýšlet.

Dorazil k řece a procházel se po jejím břehu. Stále se snažil vymyslet, jak varovat Alessii a její rodinu. Nedovedl si představit, že by ona zemřela. Vtom uslyšel z blízkého lesa křik. Byl to ženský hlas, ale zároveň zněl jako zvířecí vrčení. Roztřásl se strachy, protože pochopil, že to křičí upírka. Dokud však neporozuměl tomu, co ta žena křičí. Potom se okamžitě vydal tím směrem, protože poznal, kdo to je. Už se jí nebál. Právě naopak.

Alessia se vzbudila téměř za svítání a zmateně se rozhlédla kolem, než si však uvědomila, kde je. Pak i proč tam je. Stále cítila hořkost a rovněž tíhu na srdci. Potřebovala to ze sebe dostat. Vykřičet svůj vztek, zklamání a žal. Změnila se do upíří podoby a vylétla nad les.

„Jdi k čertu, Dragoniane, ty jeden studený, rudooký parchante! Jsi mizerný manžel, slyšíš? Stejný, jako ten lidský ubožák, co jsi ho před lety vykastroval a podřízl. Taky v sobě nemáš ani špetku citu a úcty. Jsi bezcitná zrůda a já tě nenávidím. Kašlu na tvoje výhrůžky smrtí. Je mi to úplně jedno a stejně tě neposlechnu. Zostudím tě s prvním mužem, který mi přijde do cesty, a všem řeknu, že tvoje mužnost šla do háje! Slyšíš mě, ty zmetku? Pojď si

pro mě a podřízni mě, když ti to udělá radost! Já se tě nebojím! Jsem žena krve a rodu Albacetranianů, a my z vás, studených Dragonianů, strach nemáme!“ křičela nahlas upírka.

Jonas slyšel celý Alessiin projev a žasl. Viděl, jak se upírka vznáší vysoko ve vzduchu s rozepjatýma rukama a křičí. Vypadala dost divoce. Pak si z prstu servala snubní prsten a hodila ho dolů. Trefila Jonase, kterého neviděla, přímo do hlavy. Mladík vykřikl bolestí. Tím zuřící žena zaznamenala jeho přítomnost a podívala se dolů. Když ji uviděl v upíří podobě, málem šel do kolen, ale ovládl se. Alessia se okamžitě proměnila do lidské podoby a bleskově přistála vedle něho.

„Jonasi! Zranila jsem tě?“ ptala se s účastí v hlase.

Znepokojeně se dotkla rány na jeho čele. Tekla mu z ní krev a on viděl, jak se upírce zachvělo chřípí. To ho přimělo se rozklepat a v rozpacích se sehnul, aby pátral po jejím prstenu. Bylo však ještě trochu šero a tráva v těch místech navíc byla dost vysoká. Nemohl ho najít, protože ho tam prostě neviděl. Zato Alessii stačilo ohnout pár stébel trávy a už ho měla. Potom udělala něco, po čem strnul ještě více. Chytila ho za obě zápěstí.

„Dovol mi, ať ti ošetřím tu ránu, ano? Jinak budeš mít jizvu. Nechceš přece, aby tvůj hezký obličej něco hyzdilo, ne? Byla by to škoda,“ navrhla mu.

Jonas ztuhl, ale ona ho vzápětí něžně pohladila po tváři a zkusila ho uklidnit: „Nechci ti ublížit a ani nemůžu. Díky tvému štítu tě nemohu ovládat nebo ti číst myšlenky. Jsi přede mnou zcela v bezpečí. Také nemám důvod tě úmyslně zranit. To, že se hněvám, u mě neznamená, že někoho zabiju nebo zraním. Je mi líto, že se tak stalo neúmyslně.“

Oba se postavili a Jonas přikývl na souhlas, jelikož si mohl ověřit pravdivost jejího tvrzení. Vzápětí Alessia trochu vzlétla, protože byla o dost menší než on, a jemně mu olízala tu ránu. Byl

to nakonec i příjemný zážitek. Hlavně proto, že zůstala v lidské podobě. Potom se spokojeně snesla dolů na zem.

„Tak a je to. Doufám, že tě to moc nebolelo. Snažila jsem se být něžná. Tvá krev je velmi silná, Jonasi. Také zvláštní. Stále ve tvé přítomnosti cítím, jak ta moje zpívá. Ale to přece není možné!“ prohlásila upírka.

Jonas už se uklidnil a odvážil se jí zeptat: „Něco vás rozčílilo, paní kněžno?“

„To ano. Potřebovala jsem to ze sebe dostat. Je mi líto, že jsi to slyšel. Asi to nechápeš, vzhledem ke svému věku. Obvykle nejsem takto vzteklá, ale dnes k tomu mám důvod,“ odvětila rozpačitě Alessia.

Automaticky se spolu vydali k řece a tam se usadili v trávě na břehu, načež se Jonas znova ozval: „Víte, já jsem čaroděj a něco jako lidový léčitel. Dokážu lidem naslouchat a oni si tím uleví. Můžete se mi svěřit a já vás trpělivě vyslechnu. Jsem sice mladý, ale vyrůstal jsem v dost podivném prostředí a pod vlivem zvláštních událostí, o kterých jsem slyšel. To pak pochopíte cokoliv.“

Alessia se na něj vážně zadívala a řekla: „To věřím. Víš, zeptala jsem se knížete na tu událost se smrtí jeho matky. Potvrdil mi to. A co víc, souhlasil se svým otcem. Vůbec mu nebylo líto ženy, která ho porodila. Také naznačil, že kdybych já…“

Raději to nedopověděla, ale Jonas přesto pochopil a vzápětí jí prozradil: „Můžu vám tu událost přiblížit z pohledu mého dědečka. Souvisí s tím totiž jistá kletba, a to je zajímavé. Jak už jste asi pochopila, můj dědeček miloval upíří kněžnu jménem Viviana Dragonianová. Byla prý velmi krásná, modrooká a plavá. Měla s knížetem malého synka, ale nebyla s ním šťastná. Můj dědeček se tam dostal jako krevní konzerva a neštěstí bylo hotovo, protože se do sebe navzájem zamilovali. Trvalo to nějakou dobu a ona otěhotněla. Chtěla s mým dědečkem uprchnout, ale kníže je

přistihl, jak plánují útěk a zabil ji i s dítětem v těle. Donutil mého dědečka, aby se na to díval. Pak ho oslepil a vážně zranil. Myslel si, že zemře, ale to netušil, že je pozoruje jistá mladá čarodějka, která žila s matkou v lese. Tam, kde to nikdo nezná. Tato žena už dávno dědečka sledovala a zamilovala se do něj. Když teď spatřila, že je zraněný, vzala ho k sobě domů a pomocí mocných kouzel a bylin ho uzdravila. Jenom oči ne, protože prý můj děd odmítl sám znova vidět. Kdyby chtěl, mohla ho vyléčit, ale rozhodl se a ona to musela – jakkoli byla mocná – respektovat. A potom ho požádala, aby se stal jejím manželem. On souhlasil, protože k ní cítil vděčnost za to, že ho zachránila. Ale šťastný i přesto nebyl. Stále miloval tu krásnou upírku Vivianu. Pořád o ní mluvil. Nikdy nespatřil tvář své ženy, ani jejich syna, a když ten se oženil a měl mě, ani jeho ženu, či vnukovu tvář. Jeho manželku, mocnou čarodějku, jeho neláska k ní zničila. Dělala celá léta, co mohla, snažila se ho očarovat, ale marně. Jeho cit k mrtvé upírce a jejich nenarozenému dítěti v něm neustále přetrvával a jí to zlomilo srdce. Vychovala proto jejich syna, mého otce, a dožila se dne, kdy jsem se narodil já. Načež šla k řece a vyslovila Thanatovu kletbu. Přísahala, že se jednou pomstí na celém rodě Dragonianů a nástrojem pomsty prý má být navrácený syn Koriů. Stín smrti poté údajně povstane, zplozen nenávistí, a rozletí se do dáli, aby kosil a zabíjel. Děsivé, že? Ale ne, že bych tomu moc věřil. Doufám, že jsem vás nepolekal, paní kněžno.“

Alessia tam zamyšleně seděla a přemýšlela. Bylo jí z toho úzko. Také pocítila hlubokou lítost k Jonasovu dědečkovi, upírce Vivianě i nešťastné čarodějce.

Jonas se jí mezitím zeptal: „A teď už se mi svěříte s tím, co vás trápí? Neměla byste takhle riskovat a vykřikovat tady. Lidé už se začínají dost bouřit a ten včerejší výstup vašeho manžela v hotelu tomu ještě napomohl. Slyšel jsem je mluvit o tom, že se ho chystají

zlikvidovat. A také celou jeho rodinu. Nechci, aby se vám něco stalo.“

Alessia se toho kupodivu nezalekla a odpověděla: „Díky, Jonasi, ale nemusíš se o mě bát. Já nejsem člověk, tak mě pusť z hlavy. Sice jsem tak prvních dvacet devět let žila a netušila, jak to se mnou je, ale to už je dávno. Nemáš důvod litovat stvůru, jako jsem já.“

Mladík však rozhorleně namítl: „Vy rozhodně nejste stvůra! Už když jsem vás poprvé uviděl poté, co jsem se vrátil zpět do země, připadala jste mi lidská. Vynořila jste se z mlhy jako ze snu a za vámi šly vaše děti. Potom jste se s nimi loučila stejně, jako kdysi moje vlastní matka se mnou. Tak proč se mi snažíte namluvit…“

„Protože tě to ochrání. Pokud budou lidé a upíři skutečně bojovat proti sobě, nestav se na špatnou stranu. Potom by se ti mohlo stát, že tě zahubí buď jedni anebo druzí, a já tě nedokážu ochránit. Myslíš, že by Dragonian vlídně přijal starost lidského muže o mou osobu? Já dobře vím, že ne. Klidně by ti svým mečem uťal hlavu a ani by nemrkl. Dobře vím, jak je silný a nemilosrdný. A já nechci, aby se ti něco stalo. Ne kvůli mně. Jsi tak mladý! U mě je to pouhé zdání. Za touhle mladou tváří se ukrývá duše mnohem starší ženy, jak jistě chápeš,“ přerušila ho rázně Alessia.

„Ale ta duše je lidská. O tom jsem přesvědčen. Jste hodná, paní kněžno, a velmi krásná. Nedokážu k vám zůstat lhostejný. Už od počátku. Můj dědeček nikdy nelitoval toho, co se stalo. Pouze mu bylo líto smrti jeho milované, ne vlastního zranění a slepoty. Pro lásku se přece musí riskovat a já jsem ochotný to udělat. Tak, jako on,“ vyděsil ji svými slovy Jonas.

Alessia prudce vyskočila a divoce vyhrkla: „To ne! Nedopadlo by to dobře. Ty tohle nesmíš cítit! Je to nebezpečné. Já nemůžu, Jonasi. Musím odtud.“

A rozletěla se pryč. Jonas se však nehodlal vzdát a pustil se za ní. Při tom se ale nedíval, kam šlape. Proto uklouzl po bahně na

břehu a spadl přímo do řeky. Ihned se však vynořil a plival vodu. Byl dobrý plavec. Alessia se znepokojeně otočila a zůstala nerozhodně viset na místě ve vzduchu. Pozorovala ho v rudé záři svítání a čekala, zda bude v pořádku.

Najednou se stalo něco podivného. Nebe celé zčernalo a zatáhlo se. K zemi znenadání sjel oslnivý blesk a poté velice blízko zabouřil hrom. Nastala hrozná a poněkud nepřirozená tma.

Kníže Dragonian jel ve své limuzíně domů a u toho hleděl zamyšleně z okna. Byl velmi spokojený z toho, jak zařídil, aby ten hnusný hotel zmizel z povrchu zemského. Také už se postaral i o uzavření smlouvy, která mu zajistila lepší ochranu jeho hradu pro případ útoku vzbouřenců. Tohle ho naplnilo pocitem triumfu. Stále však uvažoval nad tím, co udělá se svým manželstvím.

Amber vyhovět nehodlal, i když mu jí bylo líto. Přijal by ji pod svou střechu pouze v případě, že by jí hrozilo nebezpečí, ale i tak jen jako přítel. Jeho srdce zcela patřilo Alexandře, na kterou myslel zrovna ve chvíli, kdy jeho limuzína zastavila před hradem rodu Dragonianů.

To už pocítil i slabou upíří přítomnost a ušklíbl se. Jeho žena se tedy zřejmě vrátila domů. Vzpomněl si na to, jak si minule ustlala v pokoji u jejich syna, a doufal, že ji tam opět najde. Vystoupil z auta a přišel k němu hlavní sluha, který mu oznámil věc, jež ho dostala do mnohem lepší nálady, než v jaké se kníže nacházel nyní.

Alexandra za pomoci malé baterky překonala kousek lesa, který odděloval jejich území od toho Dragonianova, a při té cestě si vzpomněla na své tehdejší setkání s knížetem. Tenkrát ještě vůbec netušila, kam se jednou jejich vztahy posunou. Zato nyní měla tušení nedobré. Hodlala si vážně promluvit s Alessií a zasáhnout, pokud její dcera projeví sebemenší přání vrátit se

k nim domů. Doufala však, že tohle nebude nutné, a oni své problémy vyřeší.

Když dorazila k hradu, ihned zaznamenala, že v něm není žádný upír. Stráže však nestály jen tak a ihned reagovaly na její příchod. Informovaly upírku, že její dcera už dávno odešla, a že kníže je ve městě na jednání, které se zřejmě protáhne. Hlavní sluha ji osobně uctivě přivítal a pozval ji dále, aby počkala na Alessii v pohodlí knížecího sídla.

Všichni sluhové v domě měli od Dragoniana nařízeno chovat se k ní s úctou a věděli, že by nesmírně zuřil, kdyby ji nechali stát za bránou. Tak se Alexandra nechala přemluvit a doufala, že se Alessia vrátí domů dříve, než její manžel. Dělalo jí starosti, že se vlastně ani pořádně neví, kde kněžna právě je. Tušila, v jakém je nyní rozpoložení, a tak se o dceru velmi bála.

Alexandra tedy vstoupila do hradu a šla do pracovny knížete, kde si z dlouhé chvíle otevřela knihu. Kníže měl skutečně impozantní výběr literatury a ona se rozhodně nenudila. Po nějaké době konečně vycítila přítomnost jiného upíra. Až pozdě si uvědomila to, že zároveň slyšela i přijíždět auto, ale napadlo ji, že by i Alessia mohla přijet limuzínou. Odložila knihu na stůl. Zrovna už se chtěla zvednout z luxusního koženého křesla čistokrevného knížete, když se otevřely dveře a v nich se objevil pán domu osobně.

Když knížeti Dragonianovi jeho sluha oznámil, že je u něj na návštěvě kněžna Alexandra, vydal se upír do hradu takovou rychlostí, že dokonce vzlétl. To, aby ho tak nebrzdily schody. Dveře od pracovny, odkud ji vycítil, pak přímo rozrazil a okamžitě je za sebou zase prudce přibouchl.

Alexandra se snažila vstát, ale to už se nad ní tyčila mohutná postava Alteria Dragoniana, který jí řekl: „Jen seď, nevstávej! Udělej si pohodlí, Alexandro.“

Ona trochu zrozpačitěla, protože měla nohy položené na jeho pracovním stole a očekávala by, že bude zuřit. To se však kupodivu nestalo.

I tak jí nebylo dobře, když se ho poté zeptala: „Přijel jsi sám? Sháním se po Alessii, ale nikdo neví, kam má dcera šla. Mám o ni velkou starost po tom, co se stalo mezi ní a Amber. Ta byla u nás doma a hrozně zuřila. Prý se pohádaly a porvaly, je to tak?“

Dragonian vážně přikývl: „Ano, to je pravda. Musel jsem je od sebe přímo odtrhnout. Věř mi, že mě to mrzí, ale nenesu na tom vinu. Nestojím o to, udělat z Amber svou konkubínu. Její žádosti určitě nevyhovím. Nechci žádné rozmíšky mezi tvými dcerami. Amber je má nejlepší přítelkyně a je mi líto, že trpí. To však neznamená, že s ní půjdu na lože. Rozhodně nechci vyvolávat spory mezi našimi rody a chudák Adrian si nyní zjevně užije svoje od ní, natož aby se zkoušel pouštět do křížku se mnou. Nechci s ním bojovat a zbytečně ho zabíjet, protože dobře vím, že by nade mnou nevyhrál. Není přece nutné způsobit někomu z rodiny zbytečnou bolest.“

Alexandra se trochu pousmála a odvětila: „Děkuji ti za tvé pochopení, Alterie. Jsem už z toho všeho dost nešťastná a soucítím s Amber. Obávám se toho, co ještě má divoká dcera podnikne, než se smíří s tím, že děti mít nebude. Také Adriana je mi líto a rovněž Alessie. Musel to pro ni být šok, když čekala, jak na tohle zareaguješ. Jistě se velmi obávala toho, že Ambeřinu nabídku přijmeš. Představa, že sdílíš lože s Amber, ji určitě úplně odrovnala. Kdybych já měla nějakou sestru a ta mě požádala o totéž, sice bych ji v duchu jistě chápala a soucítila s ní, ale také bych se jí určitě snažila vyškrábat oči. Nevím, jestli bych s tím třeba nakonec nesouhlasila. Ale myslím, že něco takového by už navždy změnilo vztahy v rodině. Nedovedu si představit, že by byl Tristan v loži s jinou ženou, i kdyby to bylo pro sebevíce užitečnou věc. Když na to jen pomyslím, vře mi vzteky krev.“

Dragonian jen mlčky přikývl a ona vzápětí dala nohy z jeho stolu na zem a vstala z jeho koženého křesla. Také si obula boty, pohozené vedle stolu.

„Asi už se vrátím domů. Chtěla jsem jen vědět, jestli tě ten incident nějak neurazil nebo nerozčílil, a jsem ráda, že jsi to tak shovívavě přijal. Také jsem mínila utěšit svou dceru, ale když tu Alessia není, půjdu," ozvala se posléze.

Kníže strašně strnul a ihned ji uchopil za paži, aby naléhal: „Když už jsi ale tady, rád bych si s tebou o něčem promluvil, Alexandro. Možná, že se mezitím vrátí Alessia, tak bys na ni mohla počkat, ne?"

Viděl, jak ztuhla, ale neprotestovala, když ji vedl ke kožené pohovce v rohu místnosti, kde se pak usadil vedle ní.

Chtěl ji trochu uklidnit, tak začal tím, že jí sdělil: „Nejprve bych se ti velmi rád omluvil, pokud jsem tě v tom hotelu svým vztekem nějak vyděsil. Na svou obranu musím říct, že jsem byl zděšený já sám, a to tím, co se ti mohlo stát. Proto jsem byl tak tvrdý. A sama jsi viděla, jak se tě ten člověk snažil bodnout. Oni se očividně nezastaví před ničím a já tě hodlám před nimi stále chránit, Alexandro."

Při své řeči se na ni upřeně díval a v duchu proklínal to, že není čistokrevná, aby před ní mohl jen sklopit svůj mentální štít a ona pochopila, že je pro něj tou nejdůležitější osobou na světě. I tak se mu zdálo, že něco přesto vycítila, protože se zatvářila zmateně a rovněž vyděšeně. Snad spatřila pravdu v jeho očích. Trochu se od něj odtáhla.

To ho popudilo natolik, že poté už stroze pokračoval: „A nyní k věci, která mi už dlouho leží v hlavě. Všiml jsem si totiž toho, že se ke mně poněkud chováš jinak, než k ostatním členům rodiny, což mě zraňuje."

„Co tím myslíš? Jak jinak se k tobě chovám? Nemáš žádný důvod k takovému tvrzení," bránila se jeho nařčení Alexandra, celá ve střehu.

Alterius se pochybovačně zasmál: „Ale mám! A hned ti prozradím, jaký, a jak jsem na něj přišel. Vždycky, když nás navštívíš, a je tu celá rodina, uděláš to, že ke každému přijdeš, pozdravíš ho, podíváš se mu do očí a obejmeš ho. Počínaje mými dětmi, přes tvé dcery, až po Adriana. Jenom u mě to tak neděláš. Pouze mi podáš ruku a vyhýbáš se mi očima. A to odjakživa. Nemůžeš to popřít, poněvadž je to fakt. Takže bych uvítal nějaké vysvětlení. Ale nesnaž se mi namluvit, že se mýlím, Alexandro, protože vím, co vidím."

Nastala krátká chvíle ticha, po níž se Alexandra vzchopila k tomu, aby vážně přisvědčila: „Vlastně máš pravdu, kníže. Jen mě dost udivuje to, proč se mě ptáš na vysvětlení, když je tak očividné? Ale odpovím ti. Je to prosté. Kdysi jsem ti přece slíbila, že už se tě nikdy nedotknu, ne? A já vždy držím slovo. Proto se k tobě chovám jinak, jak jsi zaznamenal. Nepopírám to. Už proto, že ty sám vyžaduješ od svého okolí určitou odtažitost. Dal jsi to jasně najevo například své ženě a tvé děti o tom také vědí své. Tak proč bych zrovna já neměla respektovat toto tvé přání a rozčilovat tak mocného a silného muže nějakými projevy emocí? Dělám to kvůli tobě, Alterie. Protože ty si to přeješ."

Dragoniana tato možnost očividně vůbec nenapadla a podle toho vypadala jeho reakce. Zíral na ni a hodnou chvíli se nezmohl na slovo. Potom se však vzpamatoval a pokračoval v řeči.

„Ale to ještě není všechno, Alexandro. Třeba dnes jsi vyjádřila své obavy o osud a duševní stav všech zúčastněných osob toho problému ohledně Amber. Kromě jediné osoby – mě. Jako by ti bylo jedno, co jsem cítil já, když došlo k tomu incidentu," trval na svém upír.

Alexandru tím však vůbec nevyvedl z míry, protože se lišácky pousmála a reagovala: „Ale já vím, co jsi cítil. Jsi muž a tím pádem je tvé myšlení v tomto směru předvídatelné a vcelku pochopitelné, přestože jsi na to pak zareagoval odmítavě. Vím, že to musí být pro muže lichotivé, když od něj chce žena dítě, jakkoli to může znít v této situaci nemorálně."

Čistokrevný kníže vybuchl v hlasitý smích, s nímž vypálil: „Lichotivé? Já ale nechci sdílet lože s Amber, ani s ní mít potomstvo! Nikdy mě to ani nenapadlo. Je jako má vlastní sestra! Myslím, že je Amber z té Adrianovy neplodnosti dost zdrcená. Proto tak reaguje. A co se týče Alessie, nevím, co to do ní vjelo, že na ni zaútočila."

Alexandra se zatvářila znepokojeně, když pronesla: „V tom ohledně Amber s tebou já naprosto souhlasím. Je mi jí líto a doufám, že to nějak vyřeší, i když pochybuji, že se s tím brzy smíří. Ale měl bys zkusit pochopit Alessii, co to pro ni znamenalo. Reagovala tak z lásky k tobě."

Nastalo ticho, jak Dragonian urputně přemýšlel, co nyní řekne, načež namítl: „Alessia přece jasně slyšela, jak jsem Amber odmítl! A ví, že co řeknu, to platí. Nikdy jsem nestál o harém. Stačí mi jedna žena. A Alessia má v poslední době vůbec poněkud zvláštní požadavky na mé chování, jak víš."

„Poslyš, Alterie, už jsem ti naznačila, že se do toho nechci míchat, ale musím říct, že mi její požadavky moc zvláštní nepřipadají. Kdy jsi jí naposledy projevil nějaké city? My ženy totiž potřebujeme slyšet a cítit, že jsme svými manžely milovány. Nic víc v tom není. Ona stojí o tvou lásku a chce za ni bojovat. Měl by ses ji snažit pochopit a projevit se, i když to pro tebe může být nezvyklé. Udělej to pro ni, ano? Chci, aby alespoň jedna z mých dcer zase byla šťastná, protože mě to moc trápí. Slib, že mi v tom vyhovíš. Víš přece, jak nerada se doprošuji a co mě to stojí přemáhání," zaprosila vážně upírka.

Po jejích slovech kníže Dragonian smrtelně zbledl. Vstal a neklidně přecházel po pracovně. Alexandru popadla podivná předtucha. Zalitovala, že o tomhle začala vůbec mluvit.

Také vstala a dostala ze sebe: „Promiň mi. Skutečně nemám právo se do toho míchat. Nezlob se a zůstaň mým přítelem. Zachovej se férově a nenech ji se trápit. Udělej, co uznáš za vhodné. Prostě mi vyhov, anebo ji pošli ke mně. Domů. Nebudu se na tebe zlobit. Jen jí neubližuj, ano?“

Kněžna Alexandra už brala za kliku u dveří, když se k ní Alterius Dragonian prudce přihnal a uvěznil její ruce v zápěstích svými mohutnými dlaněmi. Poté jí zvedl paže nad hlavu a přišpendlil jí je na dveře. Alexandra hrozně strnula, když spatřila jeho divoký pohled, plný zoufalství.

„Ty nechceš slyšet moji odpověď a vědět, co s tím udělám? Jako vždy tě nezajímá to, co cítím já, že? To mě ani příliš nepřekvapuje. Co proti mně máš, Alexandro? Proč mě od začátku tak týráš? Pokládáš mě za necitelnou stvůru,“ zašeptal vyčítavě.

„Ale tak to vůbec není! Vím, že máš city, jenom je nedáváš najevo. Zajímalo by mě proč, ale jak jsem řekla, není to moje věc,“ ohradila se rázně ona.

Kníže ji pustil a pobaveně se rozesmál, i když bylo vidět, že rozhodně veselý není. Vzápětí se nahlas rozeřval tak, že se Alexandra celá roztřásla.

Nebylo také divu, když obsahem jeho řevu bylo toto: „Tak tebe zajímá, proč nedávám najevo city? Skutečně to chceš slyšet? Odpovím ti zcela upřímně, takže si dej pozor, aby ses neskácela. Moje manželství byl omyl. A to už od samého začátku. Já k Alessii nic necítím. A kde nic není, nemůže se logicky nic projevovat, ne? Avšak city mám, a to velmi hluboké. Jsou stále stejné, a žena, která je vyvolala, také. Jenomže ona nestojí o to, abych je projevoval, nebo ano? Tak si to nechávám pro sebe.“

Alexandra ztuhla tak, že se nemohla pohnout. Cítila nesmírnou hrůzu a velmi litovala toho, že se rozhodla jít do jeho domu. Nyní nevěděla, jak z toho ven.

„To snad nemůže být pravda! Jenom se mi to zdá!“ říkala si v duchu zděšeně.

Ale její sen se pohnul děsivou rychlostí dopředu, a to v podobě knížete Dragoniana, který ji vzápětí sevřel do své mohutné náruče.

Potom ji přinutil vzhlédnout a s pohledem do jejích vyděšených očí doplnil: „Už to v sobě nemohu držet. Musím ti to říct, protože jinak se utrápím.“

V té chvíli se Alexandra zase trochu vzpamatovala a zoufale vyhrkla: „Ne, kníže! Nevyslovuj to. Já odtud nyní odejdu domů a oba na to zapomeneme, ano? Ve jménu našeho přátelství a příbuzenských vztahů, které já nemíním zničit.“

Kníže však zavrtěl hlavou: „Na to už je ale pozdě. Já nemohu zapomenout a ani to nechci. Tvá dcera se velmi mýlí. Já rozhodně umím projevit své city, ale musí to být té pravé ženě. Tenkrát jsem se spletl. Neměl jsem se oženit s Alessií. To tebe jsem vždycky chtěl. Už jsem čekal až příliš dlouho.“

Pak ji vzduchem přenesl zpět na tu pohovku, kde ji uvěznil svým mohutným tělem. Alexandra se na něj s hrůzou v očích zadívala.

„Miluji tě, Alexandro! Jsi jediná žena, po které jsem kdy skutečně toužil. Až tě uchvátím, staneš se tou nejmocnější kněžnou v zemi. Konečně tě získám pro sebe a zplodím s tebou syna,“ oznámil jí procítěně čistokrevný upír.

Kníže ji hladil po tváři, šíji a ramenou, přičemž se na ni díval s něhou a vášní. Stále ji však znehybňoval a ona už se začínala bát. Chystala se použít zbraň, která by na něj mohla zabrat, jak už si kdysi ověřila. Slzy.

Ty se objevily v jejích očích, když tiše hlesla: „Bojím se tě, Alterie! Neubližuj mi.“

Dragonian se opravdu zvedl a pomohl jí k tomu, aby se posadila. Alexandra zrychleně a namáhavě dýchala rozrušením a pak si dala hlavu do dlaní.

„To přece nemůžeš udělat! Určitě jsi jen zmatený, a i když se ti zdá, že ke mně něco cítíš, není to pravda. Je to už tak dávno, co jsi tohle cítil. Navíc jsi muž mé dcery!“ protestovala odmítavě.

Kníže si sedl vedle ní a sundal jí ruce z obličeje, přičemž oponoval: „Amber nijak nevadilo, že jsem mužem její sestry. Ale o tohle nejde, protože to není podstatné. Já moc dobře vím, co cítím! Nevymluvíš mi to, Alexandro. Ty si ani nedovedeš představit, jaké místo zaujímáš v mé mysli a srdci. Vždycky jsem tě obdivoval pro tvou úchvatnou ženskost a nezkrotnou divokost. Tvé dcery jsou jen tvými stíny.“

Upírka se mu prudce vytrhla a vztekle vybuchla: „Přestaň urážet mé dcery! Nejsi hoden být Alessii manželem. Nech mě odejít, než se vrátí domů, nebo neovládnu svůj jazyk a řeknu jí, že její manžel…“

Zarazila se a sledovala, jak se kníže rozčílil rovněž, a přímo vypěnil vzteky: „Copak jí řekneš? Že jsem zatoužil po opravdové ženě? Já jsem mocnější než Tristan, a tím pádem hodnější tvé pozornosti. Mohl bych ti dát větší schopnosti a ještě mnohem více. Jak už jsem řekl, dal bych ti i to dítě, po kterém touží Amber. Syna, kterého ti tvůj „mužný“ Tristan dát nedokázal. Složím ti k nohám celý svůj život, Alexandro!“

A kníže Dragonian před ní poklekl, přičemž se na ni velmi upřeně a divoce zahleděl. Alexandra po jeho projevu překvapením na chvíli oněměla.

„Nestojím o to, mít syna. Stačí mi Tristan, který mě nikdy nezapudí pro jinou ženu tak, jako jsi to udělal ty po pár letech s Alessií. To tě ta láska brzy přešla, čistokrevný kníže, a teď se

chvástáš svou mužností. Ale skutečná mužnost je v něčem úplně jiném než v plození synů, Dragoniane. To Tristan je opravdový muž! Jiného nechci," odsekla mu stroze, když se zase vzpamatovala.

Bylo jí v té chvíli jedno, že by jí mohl silný upíří kníže vážně ublížit, protože byl fyzicky mnohem silnější než ona. Spíše se začala bát o Tristana. Dragonian se tvářil velmi zle a najednou ji opět přinutil vstát a přitáhl si ji k sobě. Díval se jí do očí a pevně ji tiskl na svou ohromnou hruď. To už se začínala bát i o sebe. Přemýšlela, jak z toho vyváznout se zdravou kůží. Ale kníže jí ublížit nechtěl, jakkoli byl rozzuřený.

Jen se do ní přímo vpíjel pohledem a znova si uvědomoval svou posedlost. Myslel jenom na to, jak ji získat, nejlépe po dobrém. Nic ho však nenapadalo. Když se pokusil přiblížit své rty k jejím, zoufale se snažila oddálit jeho obličej svýma štíhlýma rukama. Povzdechl si a pustil ji.

Alexandra se jemně dotkla svou rukou jeho mocné paže a tiše promluvila: „Nezlob se, Alterie, ale dobře přece víš, že tvé city nemohu opětovat. Miluji jiného muže. Je mi to líto, ale věřím, že tě to zase přejde. Třeba jsi jenom zmatený a znuděný? Uvidíš, že se s Alessií zase sblížíte a bude dobře."

Sama však tomu, co říkala, vůbec nevěřila, a on to na ní také poznal, když odporoval: „Tomu přece ani jeden z nás nevěří, že? Já nechci zůstat se ženou, kterou vůbec nemiluji. Toužím po tom, jít na lože s tebou a přesvědčit tě o své přízni. Hlavně o citech, které k tobě chovám. Klidně ti to budu opakovat znova a znova a chovat se k tobě na veřejnosti stejně jako Tristan. Vůbec by mi to nevadilo, vyznávat ti lásku před lidmi. Udělám prostě všechno, co budeš chtít, když budeš ochotná mě přijmout…"

Alexandra ho přerušila slovy: „Ale toho ty bys stejně nebyl schopen. Aspoň ne nadlouho, tím jsem si jistá. A já to stejně nechci,

Alterie. Nemůžeš mě mít, leda proti mé vůli. A pokud mi takto ublížíš, vyvoláš u mě jenom nenávist."

„Myslíš, že mě láká představa toho, jak tě násilím táhnu na lože, Alexandro? Stále si mě představuješ horšího, než jsem. Ale je pravda, že pokud mi budeš odporovat, naplním tyto tvé představy. Otevřeně ti říkám, že o tebe budu brzy bojovat s Tristanem. A je docela dobře možné, že ho při tom rozmáznu jako veš. Anebo se můžeš začít bát o Alessii. Mohl bych ji třeba zabít? Tak, jako můj otec zabil tu běhnu, co byla mou matkou," nadhodil výhrůžně kníže.

Alexandra se málem skácela, když to slyšela, načež s nesmírným vztekem vykřikla: „Takže je to pravda! Tvůj otec byl ještě horší netvor, než jsem si myslela. A ty jsi stejný, jako on. Chceš mě přinutit, abych s tebou šla na lože? Tak fajn, udělám to! Nechci, aby Tristan zemřel, to dobře víš. Obětuju i své tělo, ty zvrhlý chudáku! Budu tě pak strašně nenávidět a jednou se mi podaří tě zabít za to, jak jsi mě ponížil. Tak se ukaž! Předveď, jak moc podlé prase v tobě dřímá, Alterie Dragoniane! Překvapit mě nemůžeš. Takových už jsem viděla!"

Kníže u ní byl tak rychle, že si nestačila uvědomit, kdy ji objal. Začal ji líbat a ona úplně zmrtvěla. Když po chvíli přestal, zlostně se na něj zadívala.

Divoce zablýskala očima a ušklíbla se: „Buď si jistý tím, že se ti to se mnou nebude líbit. Nedočkáš se ode mě ničeho, natožpak nějaké pochvaly. A pokud zplodíš dítě, dám ho okamžitě pryč. Nechci porodit malou, studenou…"

„Šetři svým hněvem, Alexandro. Nemíním tě k tomu nutit. Netěšilo by mě to. Ne takhle. To ty jsi bezcitná a studená, když mě necháš takhle trpět," zarazil její projev smutně Dragonian.

„To je omyl. Je mi tě líto, ale nic víc. Zamiloval ses do špatné ženy. Já jsem zadaná, a dokud můj manžel žije…" začala Alexandra, když vtom se jí udělalo nějak slabo.

Zalapala po dechu a chytila se za prudce bušící srdce. Dragonian k ní ihned vylekaně přiskočil a pomohl jí usednout zpět na pohovku.

„Mrzí mě, jestli jsem tě nějak rozčílil, ale…“ vyrazil ze sebe a viditelně pobledl starostí o ni.

Ona ho ale umlčela tím, že mu namáhavě objasnila: „To s tebou vůbec nijak nesouvisí, Alterie. Cítím něco podivného! Jako by moje duše naříkala bolestí. Co se to děje? Vnímám něčí utrpení. Někoho mně blízkého. Ztrácím ho! Tak to cítím.“

Vytřeštila oči na stejně šokovaného čistokrevného upíra a přesně v této chvíli oba uslyšeli hlasité zaklepání na dveře. Kníže je otevřel a dovnitř vpadl jeden z Alexandřiných sluhů. Konkrétně to byl strážce brány jejich hradu. Ten muž vypadal hrozně. Byl špinavý, strašně udýchaný z dlouhého běhu, ale především nesmírně vyděšený. Při pohledu na něj se upíří kněžně ještě přitížilo a napjatě čekala, co z něj vypadne.

Pro Dragoniana tohle nebylo nutné. Zahleděl se mu do jeho vyvalených očí a vzápětí už se znepokojeně podíval z okna své pracovny. Alexandra našla sílu k tomu, aby vstala a postavila se vedle knížete. I její sluha se opatrně přiblížil a zíral na to, co viděli oba upíři. Upírka se málem vyvrátila zděšením, když spatřila z oken svého domova šlehat plameny a slyšela hluk, který doléhal až sem. Dragonian měl lepší zrak i sluch, a navíc už věděl i to, co nyní konečně tento muž sdělil nahlas i upíří kněžně.

„Má paní, nesu strašné zprávy! Vzbouřenci zaútočili na hrad našeho pána, jak sama vidíte. Je jich velmi mnoho a jsou ozbrojení. Uprchl jsem, abych vás varoval, jak by si kníže jistě přál,“ informoval ji ten vyděšený muž.

Kněžna ho vzápětí uchopila za paže a naléhavě se zeptala: „A kde je kníže? Také ho někdo varoval a on je na cestě sem?“

V duchu se kojila nadějí, že snad její slova přivolají zázrak, který se však nestal. Muž jen smutně zavrtěl hlavou.

„Pokud já vím, kníže šel spát. A než se to stalo, cítil jsem jeho přítomnost na hradě. Tak nemám tušení, jestli unikl. Doufám, že ano, ale nejsem si tím jistý. Je mi líto, paní kněžno," odpověděl jí tiše.

Alexandře se k její stoupající hrůze nečekaně vybavil v mysli jakýsi dávný sen. Byl to jeden z těch, díky kterým se kdysi před lety pokusila o sebevraždu. Spatřila Tristana umírat při útoku skupiny ozbrojených lidí a viděla v něm také požár jejich hradu. Vykřikla a vyběhla ven z Dragonianovy pracovny.

Její sluha za ní ještě úplně zbytečně zavolal: „Nechoďte tam, paní kněžno! Ti lidé chtějí pozabíjet všechny upíry."

Lidský muž se tázavě a prosebně zadíval na knížete Dragoniana. Čistokrevný upír si mlčky vzal svůj meč a vylétl ven oknem.